

FEMEIA SFÂNTĂ DIN ZILELE DIN URMĂ

Manual de bază pentru femei, partea A

FEMEIA SFÂNTĂ DIN ZILELE DIN URMĂ

Manual de bază pentru femei, partea A

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Salt Lake City, Utah
Ediție revizuită 2000

Comentarii și sugestii

Vă mulțumim pentru comentariile și sugestiile dumneavoastră referitoare la acest manual. Vă rugăm să le trimiteți la următoarea adresă:

Curriculum Planning
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3200
USA

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Vă rugăm să menționați numele și adresa dumneavoastră, episcopia (ramura) și țărâșul (districtul). Nu uitați să precizați titlul manualului. După aceea, vă rugăm să ne prezentați comentariile și sugestiile dumneavoastră despre calitățile manualului și despre posibilitățile de îmbunătățire a unor părți din manual.

© 1996, 2004 by Intellectual Reserve, Inc.
Toate drepturile rezervate
Printed in the USA

Aprobarea ediției în limba engleză: 1/99
Aprobarea traducerii: 1/99

Titlul original: *Latter-day Saint Woman: Basic Manual for Women, Part A*
Romanian
31113 171

CUPRINS

Introducere	v
Implicarea membrilor cu infirmități	vii
Familia, o declarație oficială către lume	ix
Hristos Cel Viu, Mărturia apostolilor	xi
Declarația Societății de Alinare	xii

Doctrina și principiile Evangheliei

1. Credința în Isus Hristos	2
2. Pocăința	12
3. Botezul: un legământ continuu	22
4. Darul Duhului Sfânt	30
5. Mărturia	37
6. Postul	44
7. Pioșenia	49
8. Dragoste, caritate și slujire	56
9. Castitate și decență	61
10. Căsătoria eternă	68

Femeile în Biserică

11. Importanța preoției	78
12. Rânduielile preoției	84
13. Femeile și preoția	93
14. Femeia sfântă din zilele din urmă	99
15. Să ne sfătuim în cadrul familiilor noastre	100
16. Seara de familie	117
17. Adunările Bisericii	124
18. Munca misionară și înfrățirea	132
19. Pregătirea și încurajarea misionarilor	140

Îmbogățirea vieții personale, a căminului și a familiei

20. Buna gospodărire a căminelor	149
21. Administrarea veniturilor familiei	155
22. Alimentația familiei	163
23. Alimentația mamei și a copilului	169
24. Prevenirea bolilor	174
25. Grădinăritul	180
26. Producerea în casă	191

Dezvoltarea personală și a familiei

27. Dezvoltarea talentelor noastre	203
28. Dezvoltarea calificării profesionale	211
29. Să-i învățăm pe membrii familiei importanța muncii și a responsabilității	219
30. Dezvoltarea și învățarea stăpânirii de sine	228
31. Crearea unei ambianțe spirituale în căminele noastre	237
32. Să studiem Evanghelia în căminele noastre	248
33. Să ne pregătim pentru a predă	257
34. Predarea din scripturi	266
35. Să predăm prin puterea și influența Duhului Sfânt	274
Președinți ai Bisericii	280
Index	284
Secțiunea cu ilustrații	294

INTRODUCERE

Folosirea acestui manual

Acest manual cuprinde 35 de lecții referitoare la principiile Evangheliei și la responsabilitățile femeilor sfinte din zilele din urmă. Conducătorii și învățătorii, după cum sunt îndemnați de Spirit, vor planifica și preda lecțiile care se adresează nevoilor spirituale, emoționale și temporale ale membrilor Bisericii din ramura sau din episcopia lor.

În unitățile Bisericii în care manualele pentru Tinerele Fete și *Teachings of Presidents of the Church* nu sunt încă publicate în limbile respective, acest manual se va folosi ca manual de instruire atât pentru Societatea de Alinare, cât și pentru Tinerele Fete. În aceste unități, trebuie să se asigure exemplare din acest manual pentru toate membrele Societății de Alinare și pentru conducătoarele și învățătoarele Tinerelor Fete. Conducătorii locali vor consulta *Instrucțiunile pentru conducătorii preoției și conducătorii organizațiilor auxiliare referitoare la programul de studiu* pentru a vedea în care ani urmează să se folosească partea A și partea B a manualului *Femeia Sfântă din Zilele din Urmă*.

În unitățile în care manualul pentru Tinerele Fete și manualul *Teachings of Presidents of the Church* sunt disponibile, acest manual trebuie folosit ca (1) material pentru instruirea Societății de Alinare în prima și în a patra duminică din lună și pentru adunările de îmbogățire a vieții personale, a căminului și a familiei; (2) material suplimentar pentru instruirea Tinerelor Fete și (3) după cum s-a stabilit, pentru lecțiile Societății de Alinare „Învățăături pentru timpul nostru” din cea de-a patra duminică. În asemenea unități, trebuie să fie exemplare disponibile din acest manual pentru conducătorii și învățătorii Societății de Alinare, ai Tinerelor Fete și ai Preoției lui Melhisedec. Suplimentar, conducătorii pot încuraja pe surorile din Societatea de Alinare să-și procure un exemplar din acest manual pentru studiul personal și pentru a preda în familie, acasă.

Pregătirea în vederea predării

Îndrumările pentru predare prevăzute în acest manual includ: o secțiune intitulată „Pregătirea învățătoarei”, întrebări pe care le poate pune învățătoarea, propuneri pentru participarea clasei și îndrumări pentru folosirea ilustrațiilor și a schemelor. În plus față de întrebările pentru discuții și metodele propuse, învățătoarele pot folosi și alte metode sau căi de abordare a lecțiilor care li se par eficiente pentru

a-i cointeresa pe membrii claselor lor și a stimula participarea și învățarele. Aproape fiecare lecție propune folosirea unei table; astfel, dacă este posibil, învățătoarei vor aranja să aibă la dispoziție o tablă și cretă la fiecare lecție. Multe mijloace vizuale propuse a fi folosite drept postere pot fi desenate sau scrise pe tablă. Alte sugestii pentru predare pot fi găsite în *Îndrumarul Învățătorului* (34595) și în *Teaching, No Greater Call* (36123).

Membrele clasei vor fi încurajate să se pregătească pentru discuțiile din timpul orei prin studierea lecției în timpul săptămânii. De asemenea, ele vor fi sfătuite să-și aducă scripturile.

Implicarea membrilor cu infirmități

În timpul slujirii Sale pe pământ, Isus S-a suit pe muntele din apropierea Mării Galileii.

„Atunci au venit la El multe noroade, având cu ele șchiopi, orbi, muți, ciungi și mulți alți bolnavi. I-au pus pe ei la picioarele Lui și El i-a tămăduit;

Așa că noroadele se mirau când au văzut că muții vorbesc, ciungii se însănătoșează, șchiopii umblă și orbi văd; și slăveau pe Dumnezeuul lui Israel” (Matei 15:30–31).

Salvatorul ne-a dat un exemplu de milostenie pentru cei cu infirmități. Când El i-a vizitat pe nefiți, după Învierea Sa, El a spus:

„Iată, din adâncurile inimii sunt plin de milă pentru voi.

Aveți pe vreunii dintre voi care sunt bolnavi? Aduceți-i aici. Aveți voi pe vreunii care sunt infirmi sau orbi, sau șchiopi, sau mutilați, sau leproși, sau care sunt zbârciți, sau care sunt surzi, sau care sunt în suferință de orice fel? Aduceți-i pe ei aici, iar Eu îi voi vindeca pe ei, căci Eu am milă față de voi; adâncurile inimii Mele sunt pline de milă” (3 Nefi 17:6–7).

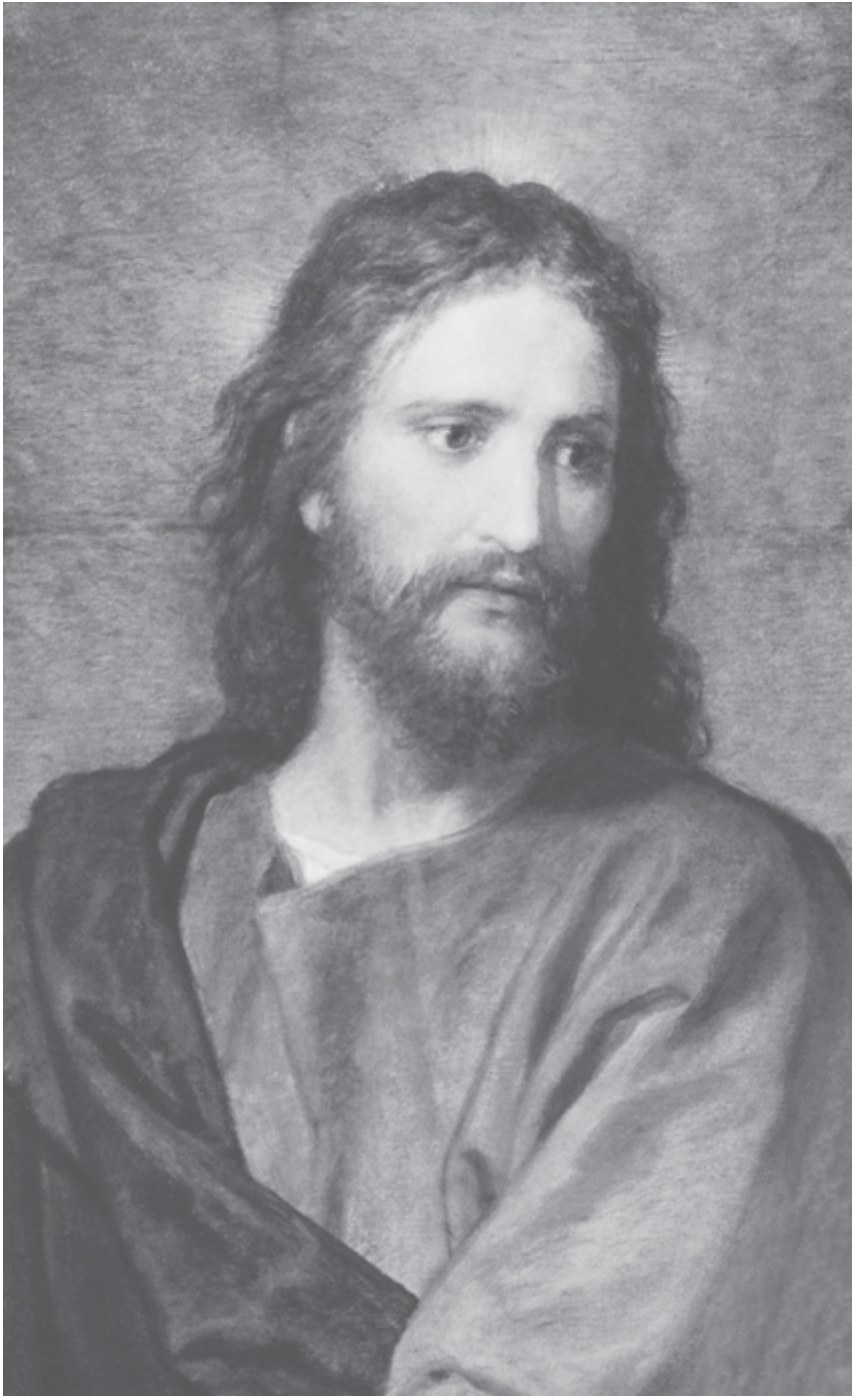
Ca învățătoare într-o clasă a Bisericii, dumneavoastră aveți o ocazie minunată de a arăta milostenie. Deși, în mod obișnuit, nu sunt pregătite să acorde asistență de specialitate membrilor cu infirmități, învățătoarele trebuie să aibă dorința de a le înțelege și de a le include pe aceste membre în activitățile de studiu ale clasei. Membrele clasei care au probleme mentale, fizice și emoționale sau alte infirmități au nevoie de atenție specială. Următoarele îndrumări vă vor ajuta să vă apropiați de fiecare membră:

- străduiți-vă să înțelegeți nevoile și aptitudinile fiecărei membre a clasei;
- consultați-vă, în prealabil, cu membra clasei pe care doriți să o numiți să citească, să spună rugăciunea sau să participe în alt mod la oră.

Puneți întrebări cum ar fi: „Ce credeți, ați vrea să citiți în clasă?” sau „Doriți să spuneți rugăciunea în clasă?”. Când este potrivit, consultați-vă cu conducătorii preoției, cu părinții și cu membrii familiei pentru a determina care sunt nevoile speciale ale unei membre cu infirmități;

- încercați să sporiți și să îmbunătățiți participarea și studiul membrilor cu infirmități;
- aveți grijă ca fiecare membră a clasei să trateze cu respect pe oricare altă membră;
- purtați-vă natural, prietenos și cu bunăvoință. Fiecare fiică a lui Dumnezeu are nevoie de dragoste și de înțelegere.

Ca învățătoare în Biserică, amintiți-vă că fiecare membră, indiferent de capacitatea sa fizică, mentală, emoțională sau socială, are posibilitatea de a crește spre exaltare. Dumneavoastră aveți obligația de a ajuta pe fiecare persoană din clasa dumneavoastră să învețe principiile Evangheliei. Amintiți-vă cuvintele Salvatorului: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:40).

HRISTOS CEL VIU

MĂRTURIA APOSTOLILOR

BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ

Acum, când celebrăm naşterea lui Isus Hristos, cu două milenii în urmă, ne oferim mărturia despre realitatea vieţii Sale fără de egal şi virtutea infinită a măreţului Lui sacrificiu ispăşitor. Nimeni altcineva nu a avut o influenţă atât de profundă asupra tuturor celor care au trăit şi vor mai trăi pe pământ.

El a fost Marele Iehova din Vechiul Testament, Mesia din Noul Testament. Sub îndrumarea Tatălui Său, El a fost creatorul pământului. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Deşi fără de păcat, El a fost botezat pentru a împlini tot ce trebuie împlinit. El „umbra din loc în loc, făcea bine” (Faptele Apostolilor 10:38), deşi a fost dispreţuit pentru aceasta. Evanghelia Sa a fost un mesaj de pace şi bucurie. El i-a îndemnat pe toţi să urmeze exemplul Său. El a străbătut drumurile Palestinei, vindecându-i pe cei bolnavi, făcându-i pe orbi să vadă şi înviindu-i pe morţi. El a propovăduit despre adevărurile eternităţii, despre realitatea existenţei noastre premuritoare, despre scopul vieţii noastre pe pământ şi despre potenţialul fiilor şi fiicelor lui Dumnezeu în viaţa viitoare.

El a instituit împărtăşania pentru a reaminti de marele Său sacrificiu ispăşitor. El a fost arestat şi acuzat pe baza unor învinuiri false, condamnat pentru a satisface gloata şi trimis la moarte pe cruce în locul numit Căpăţâna. Şi-a dat viaţa pentru a ispăşi pentru păcatele întregii omeniri. Acesta a fost măreţul Său dar pentru toţi aceia care vor trăi vreodată pe pământ.

Noi mărturisim, solemn, că viaţa Sa, care este punctul central al istoriei umane, nici nu a început la Betleem, nici nu s-a încheiat pe Căpăţâna. El a fost Întâiul Născut al Tatălui, Singurul Fiu Născut în carne, Mântuitorul lumii.

El s-a ridicat din mormânt pentru a deveni „pârگا celor adormiţi” (1 Corinteni 15:20). Ca Domn Înălţat, El i-a vizitat pe aceia pe care i-a iubit pe când era în viaţă. De asemenea, El a propovăduit printre „alte oi” ale Sale (Ioan 10:16) de pe teritoriul vechii Americi. În lumea modernă, El şi Tatăl Său i-au apărut băiatului Joseph Smith,

începând mult promisa dispensaţie a „plinirii vremilor” (Efeseni 1:10).

Despre Isus cel Viu, profetul Joseph Smith a scris: „Ochii Lui erau ca flacăra focului; părul de pe capul Lui era alb ca zăpada curată; înfăţişarea Sa era mai strălucitoare decât soarele; şi glasul Lui era ca sunetul vuietului unor ape mari, chiar glasul lui Iehova spunând:

„Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă: Eu sunt Acela care trăieşte, Eu sunt Acela care a fost ucis; Eu sunt avocatul vostru pe lângă Tatăl” (D&L 110:3-4).

Profetul, de asemenea, a declarat despre El: „Şi acum, după numeroasele mărturii care au fost date despre El, aceasta este mărturia, ultima dintre toate, pe care o dăm despre El: Că El trăieşte!

„Pentru că L-am văzut, chiar la dreapta lui Dumnezeu; şi i-am auzit glasul depunând mărturie că El este Singurul Născut al Tatălui,

Că de El, prin El şi din El, lumile sunt şi au fost create şi locuitorii din ele sunt născuţi ca fii şi fiice ale lui Dumnezeu (D&L 76:22-24).

Noi declarăm solemn că preoţia Sa şi Biserica Sa au fost restaurate pe pământ – „zidite pe temelie apostolilor şi profeţilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:20).

Noi mărturisim că El va reveni, într-o zi, pe pământ. „Atunci se va descoperi slava Domnului şi în clipa aceea orice făptură o va vedea” (Isaia 40:5). El va conduce ca Rege al regilor şi va domni ca Domn al domnilor şi orice genunchi se va pleca şi orice limbă va da slavă în faţa Lui. Fiecare dintre noi va fi dus să stea în faţa Lui pentru a fi judecat după faptele noastre şi dorinţele inimilor noastre.

Noi depunem mărturie, ca apostoli ai Lui, rânduiţi aşa cum se cuvine – că Isus este Hristosul cel Viu, Fiul nemuritor al lui Dumnezeu. El este marele Rege Emanuel, care stă, astăzi, la dreapta Tatălui Său. El este lumina, viaţa şi speranţa lumii. Calea Sa este drumul care duce la fericire în această viaţă şi la viaţa eternă în lumea viitoare. Să mulţumim lui Dumnezeu pentru darul fără de seamăn care este Fiul Său divin.

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE

PRIMA PREŞEDINŢIE

Joseph A. Hinchey
Thomas M. Monson
James E. Faust

1 ianuarie 2000

Boyd K. Packer
J. Gordon Denny
Donna W. Winder
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard G. Scott
Scott D. Hales
Jeffrey R. Holland
Henry A. Eyring

O DECLARAȚIE OFICIALĂ CĂTRE LUME

PRIMA PREȘEDINȚIE ȘI CONSILIUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI
AI BISERICII LUI ISUS HRISTOS A SFINȚILOR DIN ZILELE DIN URMĂ

NOI, PRIMA PREȘEDINȚIE ȘI Consiliul celor Doisprezece Apostoli ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă declarăm cu solemnitate căsătoria dintre un bărbat și o femeie ca fiind rânduită de Dumnezeu, familia fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui

TOATE FIINȚELE UMANE – bărbat și femeie – sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită a unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin. Faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul și identitatea individului în existența lui premuritoare, muritoare și eternă.

ÎN EXISTENȚA LOR PREMURITOARE, fiii și fiicele de spirit L-au cunoscut și L-au venerat pe Dumnezeu ca Tatăl lor Etern și au acceptat planul Lui prin care copiii Lui puteau obține un trup fizic ca să câștige experiență pământească pentru a progresa către perfecțiune și, în final, pentru a îndeplini destinul lor divin ca moștenitori ai vieții eterne. Planul divin al fericirii face posibil ca relațiile de familie să continue și după moarte. Legămintele și rânduielile sacre ce se fac în sfintele temple dau posibilitatea fiecărei persoane să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu, iar familiile lor să fie unite pentru eternitate.

PRIMA PORUNCĂ pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam și Evei a fost cu privire la capacitatea lor de a deveni părinți, ca soț și soție. Noi declarăm că porunca lui Dumnezeu către copiii Lui de a se înmulți și de a umple pământul este încă valabilă. Declarăm în continuare că Dumnezeu a poruncit ca sacrele puteri de procreare să fie întrebuițate numai între bărbat și femeie, căsătorii legal ca soț și soție.

DECLARĂM că viața pe pământ este creată prin îndrumare divină. Noi afirmăm că viața este sfântă și afirmăm despre importanța ei în planul etern al lui Dumnezeu.

SOȚUL ȘI SOȚIA au responsabilitatea sacră de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor. „Fiii sunt o moștenire de la Domnul” (Psalmii 127:3). Părinții au datoria sacră de a-și

crește copiii cu dragoste și în dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu și să respecte legile țării în care sunt cetățeni, oriunde ar trăi. Soții și soțiile – mamele și tații – vor fi răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru neîndeplinirea acestor responsabilități.

FAMILIA este rânduită de Dumnezeu. Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este esențială pentru planul Lui etern. Copiii au dreptul de a se naște din părinți căsătoriți și au dreptul de a fi crescuți de un tată și o mamă care-și onorează jurămintele căsătoriei cu totală fidelitate. Fericirea în viața de familie poate fi obținută cel mai bine atunci când aceasta se bazează pe învățăturile Domnului Isus Hristos. Căsătoriile și familiile reușite se stabilesc și se mențin pe principiile credinței, rugăciunii, căinței, iertării, respectului, dragostei, milei, muncii și ale activității de recreere sănătoasă. Planul divin pentru tați este de a conduce familiile lor cu dragoste și dreptate, și ei sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viață și protejarea familiilor lor. Mamele sunt în primul rând responsabile de îngrijirea copiilor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali. Invaliditatea, moartea sau alte situații pot duce la adaptarea sau schimbarea rolurilor în familie. Rudele ar trebui să ofere ajutor atunci când este nevoie.

NOI AVERTIZĂM pe acele persoane care încalcă legămintele castității, care abuzează de partener sau de copii sau care nu reușesc să-și îndeplinească responsabilitățile față de familie că, vor da socoteală într-o bună zi în fața lui Dumnezeu. Mai departe, avertizăm că dezintegrarea familiilor va aduce oamenilor, comunităților și națiunilor nenorocirile prevestite de profeții din vechime, precum și de cei moderni.

FACEM UN APEL către toți cetățenii responsabili și către guvernanții de pretutindeni să promoveze acele măsuri menite să mențină și să întărească familia ca unitate fundamentală a societății.

DECLARAȚIA SOCIETĂȚII DE ALINARE

Noi

suntem iubitele fiice de spirit ale lui Dumnezeu
și viețile noastre au un înțeles, un scop și o direcție.

Ca asociație internațională de femei,
noi suntem unite în devotamentul nostru față
de Isus Hristos, Salvatorul și Modelul nostru.

Suntem femei cu credință, virtute,
viziune și caritate, care:

~
Ne mărim mărturiile despre Isus Hristos prin
rugăciune și prin studiul zilnic al scripturilor;

~
*C*ăutăm putere spirituală urmând
îndemnul Duhului Sfânt;

~
Ne dedicăm întăririi căsătoriei,
familiei și căminului;

~
*G*ăsim noblețe în maternitate și
bucurie în mijlocul femeilor;

~
Ne bucurăm când slujim și
facem fapte bune;

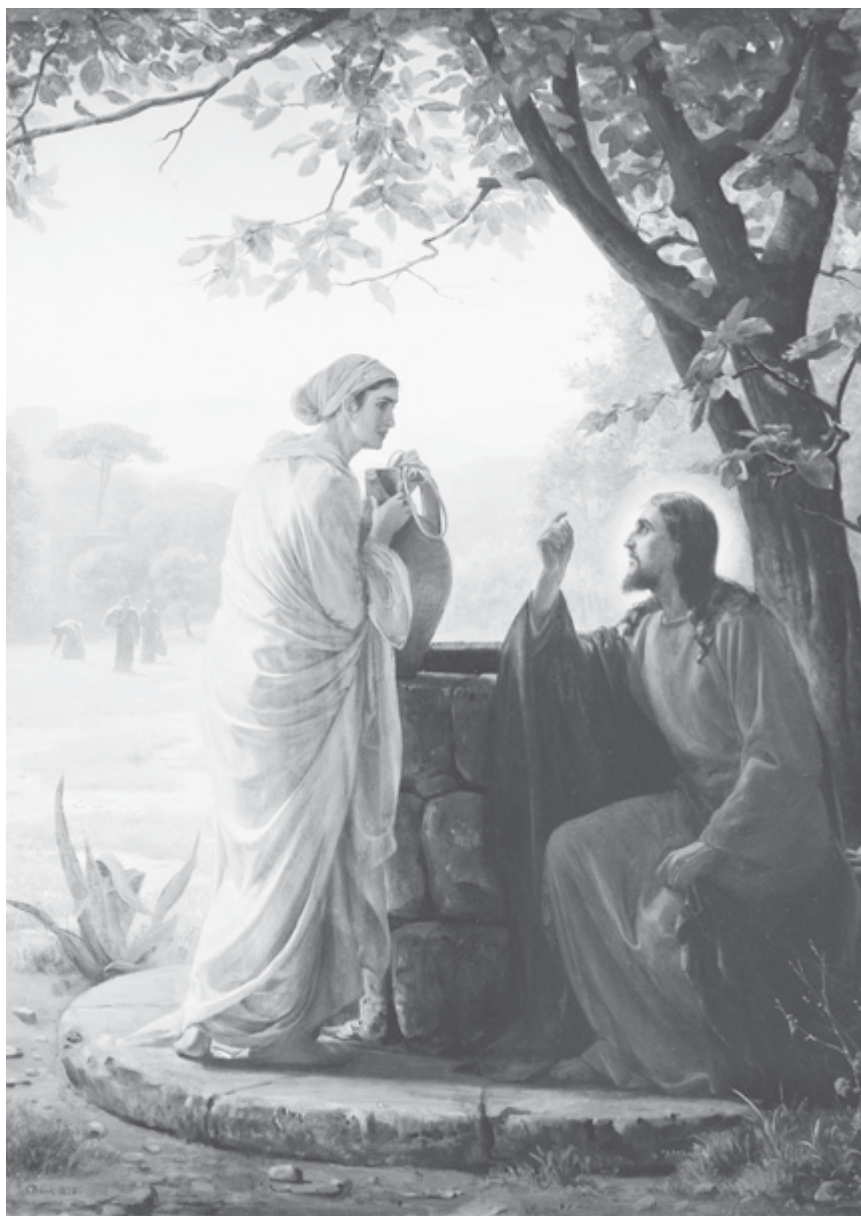
~
*T*ubim viața și învățătura;

~
*A*părăm adevărul și dreptatea;

~
*S*ușinim preoția ca fiind autoritatea
lui Dumnezeu pe pământ;

~
Ne bucurăm de binecuvântările din templu,
înțelegem destinul nostru divin și ne străduim
pentru a avea parte de exaltare.

DOCTRINA ȘI PRINCIPIILE EVANGHELIEI

CREDINȚA ÎN ISUS HRISTOS

Lecția 1

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să ne întărim credința în Isus Hristos.

Ce este credința?

„Credința nu înseamnă să ai o cunoaștere perfectă despre lucruri; de aceea, dacă voi aveți credință, voi aveți speranță în lucruri care nu se văd, care sunt adevărate” (Alma 32:21).

- Ce este credința? Cum ați dat dovadă de credință astăzi?

Trebuie să aflăm adevărul

Pentru a dezvolta credința în Isus Hristos, trebuie să știm cine este El cu adevărat. Nu putem avea credință în El, dacă nu știm nimic despre El. Nu putem avea credință în El decât dacă ceea ce știm despre El este adevărat.

Sunt puțini oameni pe pământ care L-au văzut pe Salvator. Majoritatea dintre noi nu-L va vedea în viața muritoare, dar noi avem privilegiul și datoria să aflăm adevărul despre El. Cunoașterea adevărului despre Domnul ne va ajuta să avem încredere în El, să ne supunem Lui și să ne bazăm pe El pentru a ne ajuta atunci când este depășită posibilitatea de a ne ajuta singuri.

- De ce este important să cunoaștem ideile adevărate despre Isus Hristos?

„Fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu; pentru că cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că El răspunde pe cel care-L caută” (Evrei 11:6).

Aflăm din această scriptură câteva adevăruri despre credință: pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu (1) trebuie să avem credință în El, (2) trebuie să credem că El există și (3) trebuie să credem că El ne va răspunde când vom face tot ceea ce se poate pentru a-L cunoaște sau pentru a primi ajutor de la El.

1-a, O femeie studiind scripturile pentru a afla despre Isus Hristos

1-b, Misionarii propovăduiesc Evanghelia oamenilor din lumea întreagă

- Cereți-le surorilor să relateze în ce fel studiul adevăratelor principii ale Evangheliei le-a adus pace sau fericire.
- Arătați ilustrațiile 1-a, „O femeie studiind scripturile pentru a afla despre Isus Hristos”; 1-b, „Misionarii propovăduiesc Evanghelia în lumea întreagă” și 1-c, „O familie studiind împreună scripturile”.

Pentru a afla adevărul despre Isus Hristos și despre Evanghelia Sa, trebuie să studiem scripturile și să ascultăm mărturiile slujitorilor Domnului pe pământ. Dacă suntem umili, sinceri și evlavioși, putem ajunge să știm, noi înșine, că El este Singurul Fiul Născut al Tatălui nostru Ceresc, că El trăiește astăzi și că El ne iubește pe fiecare dintre noi, indiferent de cât de imperfecti suntem. Putem afla că El cunoaște întregul adevăr. El va dezvălui acest adevăr aceluia care se străduiește să-l găsească. Putem afla că El este un Dumnezeu drept care trebuie să-i pedepsească pe cei răi și că El este, de asemenea, un Dumnezeu milostiv față de cei care se pocăiesc. Putem ajunge să știm că El a plătit pentru păcatele noastre și că a adus învierea pentru fiecare. Credința în Isus Hristos crește în noi când aceste adevăruri pun stăpânire pe inimile noastre și îndoielile și temerile încep să se topească.

- Cum poate studierea scripturilor să înlocuiască îndoiala și teama cu credință? Ce alte lucruri ne ajută să ne clădim credința?
- Cereți câtorva surori să prezinte pe scurt modul în care și-au dezvoltat credința în Isus Hristos.

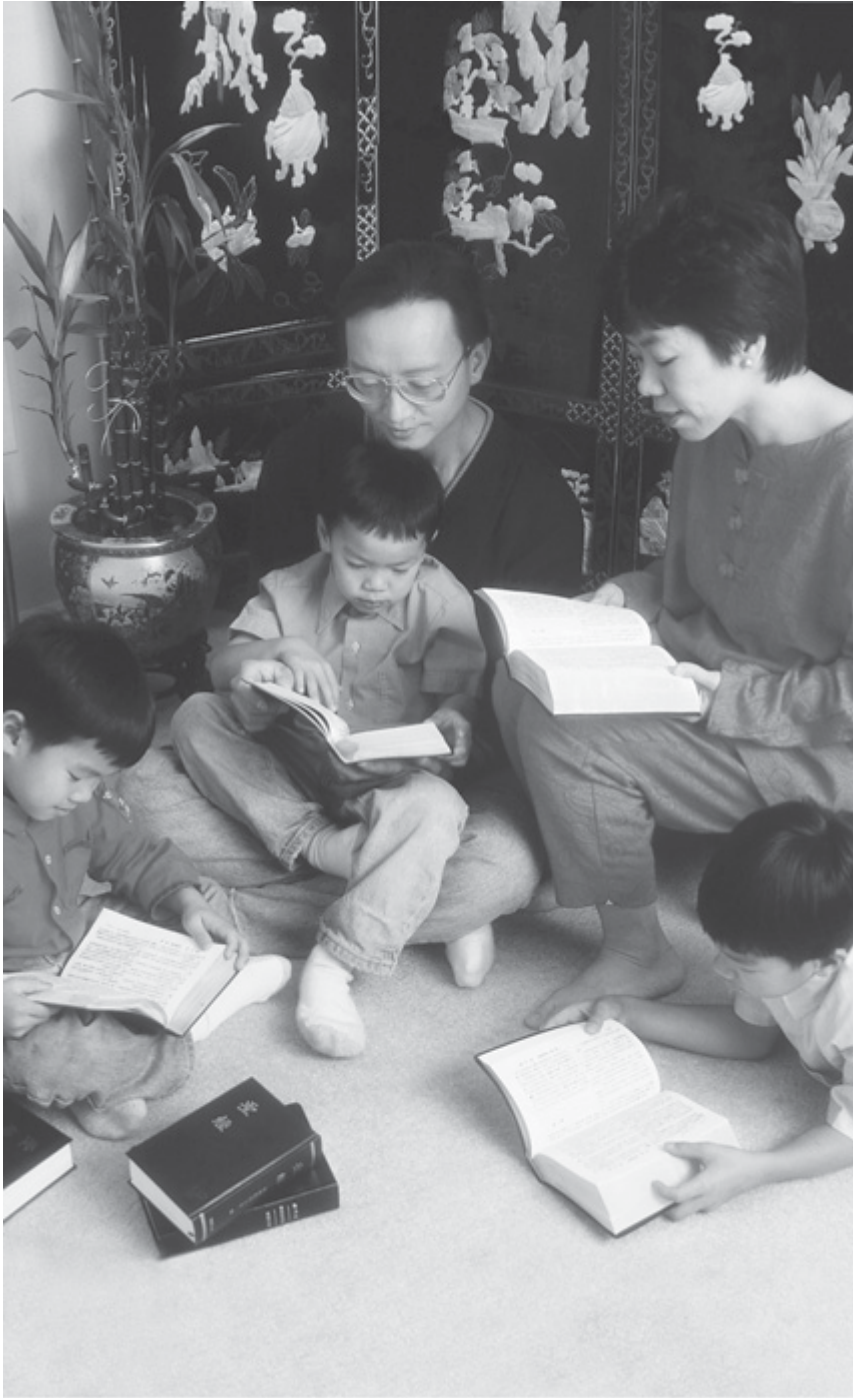
Trebuie să ne manifestăm credința

Putem afla adevărul prin studierea scripturilor, prin post, prin rugăciune și prin ascultarea mărturiilor celorlalți. Totuși, doar a crede adevărul nu înseamnă că ne folosim credința. Există oameni care cred că Isus este Salvatorul nostru și că Evanghelia este adevărată, dar care nu respectă poruncile Sale. Acești oameni nu își dovedesc credința. Credința necesită fapte. Dacă avem credință, ne încredem în Isus Hristos pentru a ne ajuta să găsim căile de acțiune potrivit poruncilor Sale.

Scripturile ne învață:

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3:5-6).

Nefi este exemplul unui tânăr care a avut credință și a avut încredere în Domnul pentru a-l ajuta să țină poruncile. Sub îndrumarea Domnului, tatăl lui Nefi i-a poruncit lui și fraților săi să obțină cronicile poporului lor de la Laban, un om puternic, nedrept. Ei se temeau foarte mult de acest om. Totuși, când i s-a cerut să îndeplinească această sarcină grea, Nefi și-a exprimat credința în Domnul. El a spus: „Mă voi duce și voi

1-c, O familie studiind împreună scripturile

face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit, căci eu știu că Domnul nu dă porunci copiilor oamenilor fără să pregătească o cale pentru ei, ca ei să îndeplinească lucrurile pe care El le-a poruncit” (1 Nefi 3:7).

- De ce era Nefi doritor să se supună Domnului?

Astăzi, sunt mulți membri ai Bisericii atât tineri cât și vârstnici, care au aceeași credință ca și Nefi. Sora Sachiko Hotta din Nagoya, Japonia, a povestit următoarele:

„Înainte de a ne căsători, eu și soțul meu, am fost de acord că Biserica era cel mai important lucru din viața noastră și că ne vom folosi timpul și orice talente pe care le aveam, slujind în Biserică. După cum s-a văzut mai târziu, acest lucru a fost mai ușor de spus, dar mai greu de făcut.

După ce ne-am căsătorit, eu și cu soțul meu, a trebuit să ne mutăm într-un apartament destul de departe de capelă. Mersul pe bicicletă până la gară, luatul trenului până în orașul următor și apoi a autobuzului până la capelă dura o oră și jumătate; și, bineînțeles, dacă pierdeam primul tren și trebuia să-l aștept pe următorul, călătoria putea să dureze mai mult decât două ore. Din acest motiv, președintelui de ramură îi era greu să ne dea o însărcinare. În afară de aceasta, la trei luni de la căsătorie, soțul meu s-a îmbolnăvit grav și a trebuit să fie internat la spital, astfel că am început să lucrez pentru a ne întreține. În fiecare zi, după lucru, mergeam să-l văd pe soțul meu la spital și încercam să mă duc, după aceea, la capelă, dar, pur și simplu, nu erau suficiente ore într-o zi.

Acest lucru mă supăra și știam că dacă am locui mai aproape, aș putea avea o chemare în Biserică. Dar, terenul din împrejurimile capelei era foarte scump și nici măcar o casă cu chirie nu ne puteam permite în acea zonă frumoasă; cu atât mai puțin să ne cumpărăm o casă acolo. Logic, știam că este imposibil, dar scripturile ne învață că dacă te rogi mereu, vei fi auzit. (Vezi Luca 18:1–5.) De aceea, m-am rugat neîncetat. Nu știam cum mi-ar putea răspunde Domnul la o cerere atât de dificilă; dar eu mă rugam. La scurt timp, unchiul meu, a cărui casă era doar la 13 minute de capelă, s-a hotărât pe neașteptate să se mute și ne-a oferit frumoasa lui casă. Am știut că rugăciunea mea a fost ascultată. Eram atât de fericiți că, în sfârșit, puteam lucra pentru Biserică. Între timp, soțul meu ieșise din spital și puteam merge la întruniri ca o familie.

După ce ne-am mutat, în Biserică s-a anunțat despre planul construirii unei capele în Nagoya și toți au început să lucreze din greu ca să câștige bani pentru fondul de construcție. Cu puțin timp înainte, soțul meu se hotărâse să înceapă singur o afacere – o brutărie. Din nou, aveam foarte puțini bani; ne folosisem toate economiile pentru a porni afacerea, iar cheltuielile zilnice le plăteam din salariul meu. Nu știam cum am fi putut contribui la fondul de construcție, mai ales că eram însărcinată și nu mai puteam munci mult timp. Deși afacerea soțului meu începea să

dea roade, nu câștigam suficient ca să ne întreținem, să contribuim la fondul de construcție și să ne pregătim pentru când voi naște. Lucrasem îndeajuns pentru a primi prima anuală și am pus banii deoparte pentru cheltuielile copilului. Erau singurii bani pe care îi aveam.

Într-o seară, președintele de ramură ne-a chemat și ne-a spus că mai lipsea numai puțin pentru a completa fondul de construcție și ne-a rugat să ajutăm dacă putem. Singurii bani pe care îi aveam erau pentru copilul care urma să se nască în curând; întrucât era tot ceea ce aveam, însemna că era tot ceea ce puteam da. În seara aceea, am dus banii președintelui de ramură. Era tocmai de ajuns pentru a completa partea de cheltuieli care revenea ramurii pentru noua capelă.

După aceea, nu ne-am făcut griji de unde vom obține banii pentru a plăti cheltuielile pentru copil; știam că Domnul se va îngriji de noi. Desigur că îmi puneam întrebări uneori, dar de câte ori mă gândeam la acest lucru, totdeauna mă simțeam liniștită.

Luna următoare, soțul meu a fost angajat cu normă... întregă... în zona Nagoya. Nici nu știam că există această slujbă. Cu noul său salariu aveam destui bani pentru a plăti toate cheltuielile la spital când copilul nostru urma să se nască. Dumnezeu spune că trebuie să faci tot ceea ce se poate și, după aceea, să lași restul în seama Lui. Știu că acest lucru este adevărat” („Two Hours from the Chapel”, *Ensign*, aug. 1975, pag. 64–65).

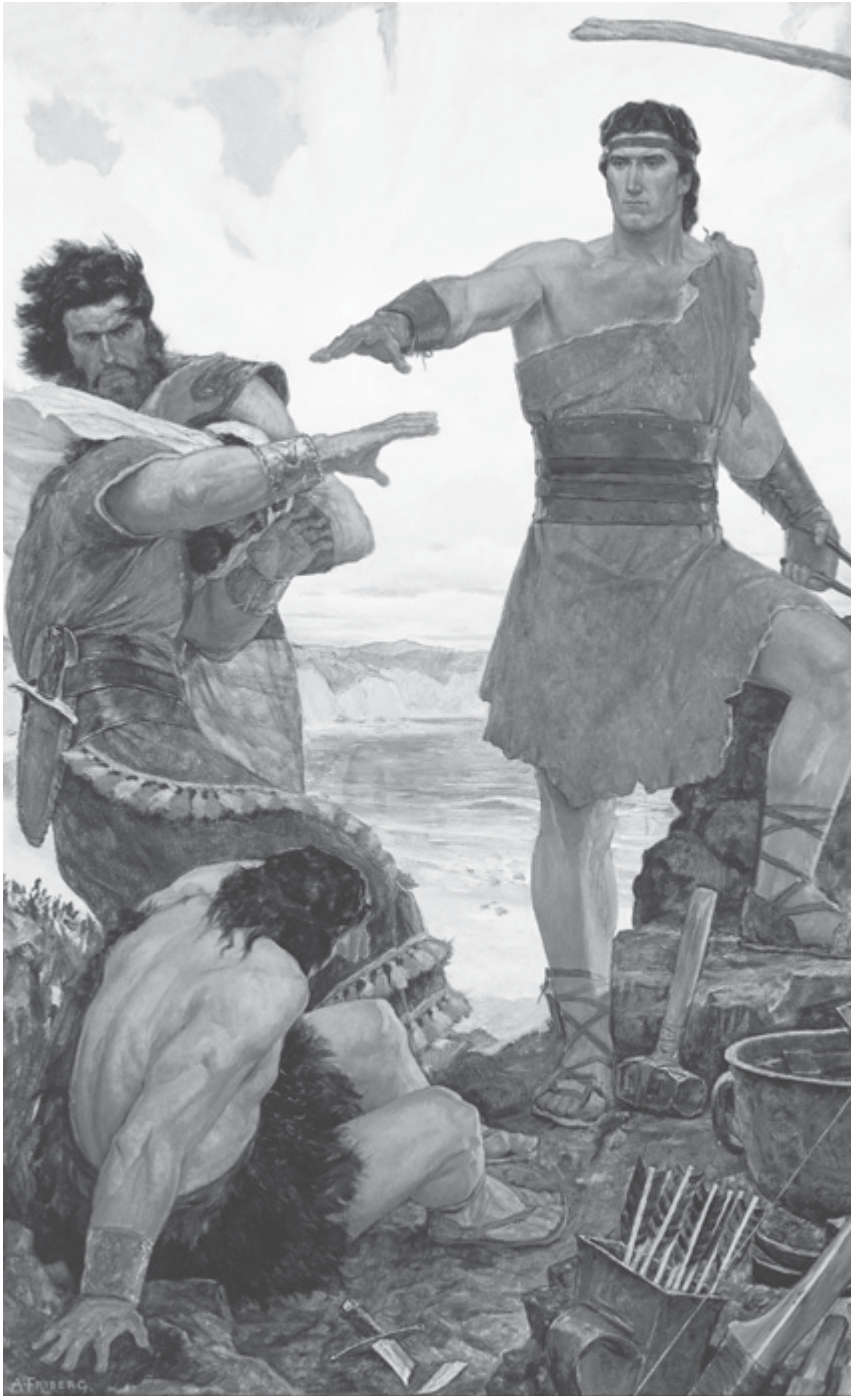
- După ce sora Hotta s-a rugat cu credință pentru a putea sluji în Biserică, cum a binecuvântat Domnul familia ei? Cum i-a binecuvântat Domnul pe fratele și pe sora Hotta pentru că au dat Bisericii banii economisiți pentru copil?

Sora Hotta a făcut o bună descriere a credinței. A avea credință înseamnă a face tot ceea ce putem pentru a trăi conform principiilor Evangheliei, chiar când, logic, pare imposibil. Când am făcut tot ceea ce putem și am dovedit credință, Domnul ne promite că El ne va ajuta.

Credința se întreține vie prin supunere

Credința este asemenea unei plante vii; ea se va usca și va muri dacă nu o hrănim și nu o apăram. Calea pentru a ne menține vie credința este supunerea față de principiile Evangheliei, așa cum le-am învățat. „Credința este un dar de la Dumnezeu acordat drept răsplată pentru virtuțile noastre” (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, ediția a 2-a, [1966], pag. 214). Dacă începem să încălcăm poruncile lui Dumnezeu, credința noastră va slăbi. Satana folosește multe mijloace pentru a încerca să ne facă să neglijăm poruncile lui Dumnezeu, slăbindu-ne astfel credința.

- Arătați ilustrația 1-d, „Nefi dojenindu-și frații mai mari pentru purtările lor păcătoase”.

1-d, Nefti dojenindu-și frații mai mari pentru purtările lor păcătoase

În 1 Nefi citim despre Laman și Lemuel, frații lui Nefi. Tatăl lor, Nefi și, chiar și îngerii i-au învățat multe principii adevărate. Dar ei nu și-au întărit credința deoarece au considerat că este greu de acceptat ceea ce Lehi și Nefi îi învățaseră și nu au vrut să trăiască conform acestor principii adevărate. Ei se plâneau că era prea greu de ținut poruncile. Îi criticau pe tatăl și pe fratele lor. Nu au vrut să facă așa cum le-au poruncit ei. Curând, ei au căzut în păcat.

Nefi, dimpotrivă, a făcut tot ceea ce i s-a cerut și a avut încredere în Domnul. Dumnezeu i-a răsplătit credința și multe miracole s-au întâmplat în viața lui. El a putut construi o corabie, deși nu cunoștea nimic despre construcții navale. Lui i s-au dat puteri care depășeau capacitatea lui și a putut înfrânge planurile răutăcioase ale fraților lui. El a avut privilegiul de a avea viziuni și de a vorbi cu un înger al lui Dumnezeu. Datorită supunerii lui, a fost binecuvântat cu o mare credință. Datorită credinței sale, el a avut puterea lui Dumnezeu în viața lui.

Noi, de asemenea, putem să ne păstrăm credința vie prin supunere. Ne putem hrăni credința prin post și rugăciune, citind scripturile, participând la adunările Bisericii și făcând ceea ce ne cer conducătorii Bisericii. Putem să ne menținem credința puternică evitând să criticăm sau să ne plângem.

• De ce criticile și plângerile slăbesc credința noastră?

Fiecăruia dintre noi îi este pusă la încercare credința. Putem crede chiar că Domnul nu a observat credința și supunerea noastră. Putem simți că El este departe, că nu a văzut încercările noastre și că nu răspunde la rugăciunile noastre. Când se întâmplă așa, acest lucru ne ajută să realizăm că ne este pusă la încercare credința. Dacă perseverăm cu răbdare și continuăm să facem ceea ce este drept, ni se va da tăria de a învinge încercările noastre. Vom fi răsplătiți pentru credința și supunerea noastră.

Moroni a spus: „credința înseamnă lucruri care sunt nădăjduite, dar nevăzute; de aceea, nu vă certați pentru că nu vedeți, pentru că voi nu veți primi nici o mărturie decât după încercarea credinței voastre” (Eter 12:6).

Și Domnul a spus: „Poporul meu trebuie să fie încercat în toate lucrurile, pentru ca el să fie pregătit să primească slava pe care o am pentru el, chiar slava Sionului; și acela care nu suportă pedeapsa nu este demn de împărăția Mea” (D&L 136:31).

Concluzii

Este important să ne hrănim credința prin post, rugăciune și supunere față de poruncile lui Dumnezeu, prin citirea scripturilor, prin participarea la adunările Bisericii și făcând ceea ce ne cer conducătorii Bisericii. Când facem astfel, vom avea tăria să trecem prin încercările vieții.

Recomandare

Decideți cum vă veți întări credința. Scrieți hotărârea dumneavoastră pe o coală de hârtie pentru a vă aminti. Citiți, în timpul săptămânii, Alma 32:17–43 și Moroni 7:33–39.

Scripturi suplimentare

- Matei 8:5–10 (tămăduirea prin credință)
- Matei 17:20 (nimic nu este imposibil prin credință)
- Marcu 9:23 (toate lucrurile sunt posibile prin credință)
- Luca 8:43–48 (tămăduirea prin credință)
- Ioan 20:24–29 (binecuvântați sunt aceia care cred)
- Romani 10:13–17 (pentru a avea credință, trebuie să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu)
- 2 Corinteni 5:6–7 (trăim viața noastră cu credință)
- 1 Nefi 3 (credința lui Nefi)
- 1 Nefi 4 (putere prin credință)
- Alma 32:17–43 (discursul lui Alma despre credință)
- Moroni 7:33–39 (credința este necesară pentru miracole)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de prezentarea acestei lecții:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 11, „Viața lui Hristos” și capitolul 18, „Credința în Isus Hristos”.
2. Studiați 1 Nefi 3–4 și Alma 32:17–43.
3. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

POCĂINȚA

Lecția 2

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să înțelegem și să folosim principiul pocăinței.

Ce înseamnă a te pocăi?

Fiecare dintre noi se află într-o călătorie prin viață, îndreptându-se spre o destinație eternă. Când călătorim, auzim voci care ne cheamă. Una este vocea Domnului, recomandându-ne să facem ceea ce este bine; cealaltă este vocea Satanei, ispitindu-ne să facem rău. Suntem liberi să alegem între cele două și să acționăm pentru noi înșine.

- Citiți 2 Nefi 2:16, 27–29.

Este ușor să confundăm, uneori, aceste voci. Putem crede că acționăm corect, când în realitate am fost înșelați. Pe măsură ce studiem Evanghelia lui Isus Hristos, realizăm că nu am ales întotdeauna corect. Ne dăm seama că nu suntem pe drumul cel bun. Dacă vom continua pe drumul greșit, vom ajunge la capătul călătoriei, dar vom descoperi că nu suntem în împărăția celestială. Abaterea de la drumul adevărat se numește păcat. Corectarea drumului pentru a ne îndrepta din nou spre împărăția celestială, se numește *pocăință*.

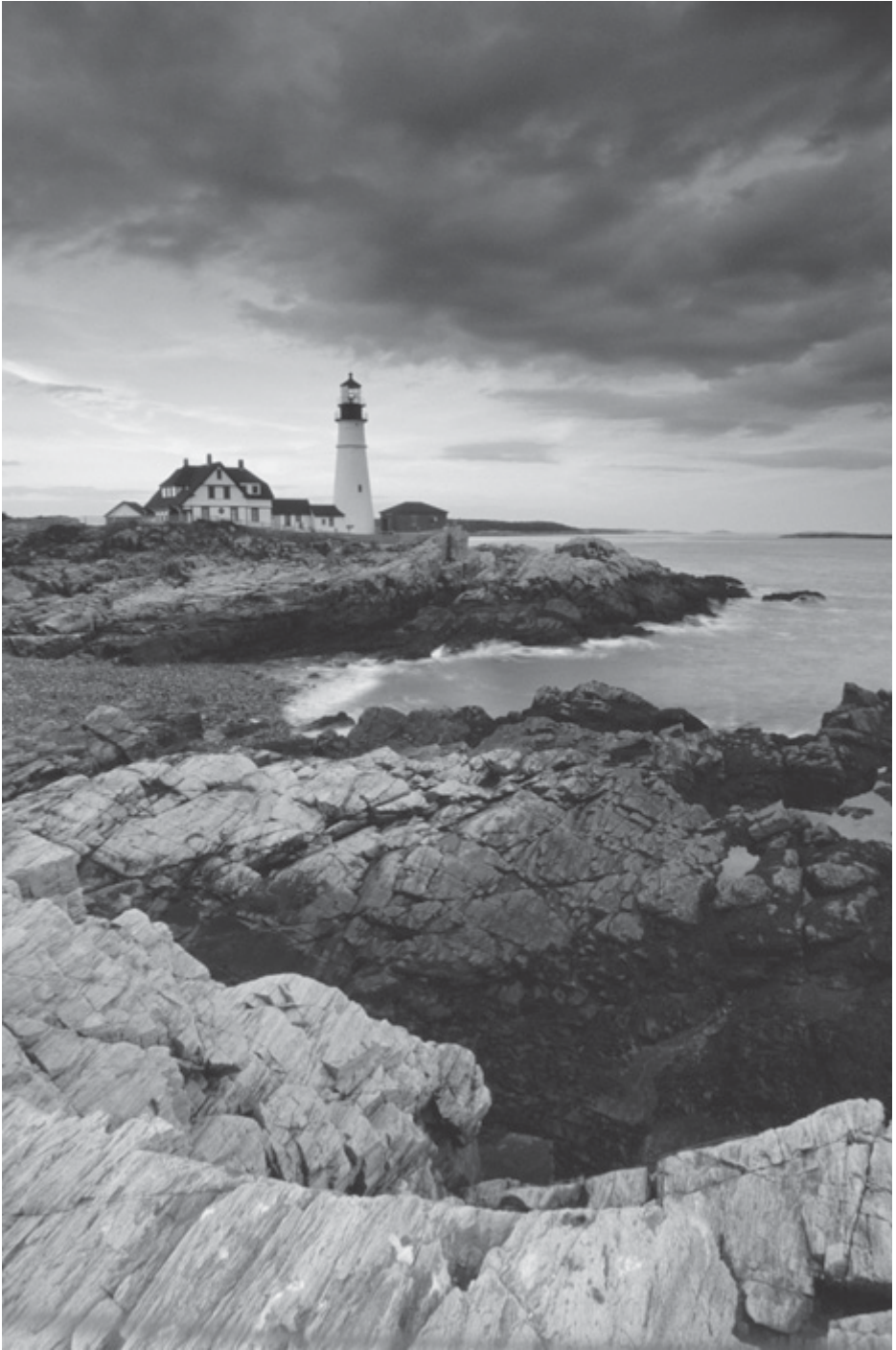
Isus Hristos ne-a promis:

„Se va întâmpla că fiecare suflet care abandonează păcatele sale, și vine la Mine, și cheamă numele Meu, și se supune glasului Meu, și ține poruncile Mele, va vedea fața Mea și va ști că Eu sunt;

Că sunt adevărata lumină care luminează pe orice om care vine pe lume” (D&L 93:1–2).

„Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

- Ce se înțelege prin a umbla „în întuneric” și a avea „lumina vieții?”
- Arătați ilustrația 2-a, „Ca un far în întuneric, Isus Hristos ne arată calea spre fericire și spre viața eternă”.

2-a, Ca un far în întuneric, Isus Hristos ne arată calea spre fericire și spre viața eternă

Isus Hristos ne-a arătat calea pentru a ajunge în împărăția celestială și a fi cu Tatăl nostru Ceresc. El este ca un far în întuneric. Când suntem pe drumul cel bun, călătorim în lumină (vezi Ioan 8:12). Putem vedea adevărata cale de urmat. Când ne abatem de la drumul cel bun, ne rătăcim în întuneric. Ca și o barcă ce s-a abătut de la drumul indicat de far și plutește pe lângă stânci periculoase și în ape înșelătoare, ne expunem capcanelor păcatului pe care Satana ni le-a pregătit. El vrea să ne împiedice să ajungem la destinația noastră. Dar o viață în păcat nu ne va conduce spre fericire și la sfârșitul călătoriei noastre. Cu cât suntem mai adânciți în păcat, cu atât Satana are putere mai mare asupra noastră. De aceea, Isus ne-a spus: „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului” (Ioan 8:34).

Satana se bucură atunci când noi păcătuim. El vrea să ne păstreze în puterea lui. Vocea lui ne spune că răul pe care l-am făcut era un lucru bun. El ne spune că am avut motive întemeiate să o facem, că suntem îndreptățiți în comiterea păcatului. (Vezi 2 Nefi 28:8, 21–22.) El vrea să ne spunem în sinea noastră că păcatul nu este atât de grav pe cât este în realitate. El știe că atâta timp cât căutăm scuze pentru păcat, nu ne vom pocăi în întregime.

Isus Hristos știe că Satana lucrează în acest fel. De aceea, El ne-a binecuvântat cu lumina lui Hristos, numită, uneori, *conștiința* noastră. Lumina lui Hristos ne va ajuta să cunoaștem diferența dintre bine și rău (vezi Moroni 7:15–16). Glasul Spiritului ne îndeamnă, prevenindu-ne să ne pocăim și să ne întoarcem pe drumul adevărat.

Iacov, vorbind cu puterea lui Dumnezeu, a încercat să-i trezească pe oameni. El i-a prevenit despre păcatele lor cu aceste cuvinte:

„O, frații mei preaiubiți, îndepărtați-vă de păcatele voastre, scuturați lanțurile aceleia care vrea să vă înlănțuie; veniți la acel Dumnezeu care este stânca salvării voastre.

Pregătiți-vă sufletele pentru... ziua judecății, pentru ca voi să nu vă chirciți de groază; pentru ca voi să nu vă aduceți aminte de păcatul vostru îngrozitor în perfecțiune și să trebuiască să exclamați: Sfinte, sfinte sunt judecățile Tale, o, Doamne Dumnezeule Atotputernic – dar eu îmi cunosc păcatul; am călcat legea, iar păcatele sunt ale mele; și diavolul a pus stăpânire pe mine, iar eu sunt o pradă a nenorocirii lui groaznice.

Dar iată, frații mei, este potrivit să vă trezesc la realitatea îngrozitoare a acestor lucruri? V-aș răni eu sufletele voastre dacă mințile voastre ar fi pure? Aș fi eu limpede cu voi, după limpezimea adevărului, dacă ați fi fără păcat?

Iată, dacă ați fi sfinți, eu v-aș vorbi despre sfințenie; dar pentru că voi nu sunteți sfinți și pentru că vă uitați la mine ca la un învățător, este nece-

sar și potrivit ca eu să vă învăț care sunt consecințele păcatului” (2 Nefi 9:45–48).

Când simțim grozăvia păcatului nostru, alegem fie să continuăm, fie să decidem, în mod curajos, să ne recunoaștem greșeala și să o corectăm. Dacă alegem să continuăm în păcat, Satana ne va înlănțui mai mult și mai mult, până când, în cele din urmă, vom pierde și cea mai mică dorință de a ne pocăi. Când alegem să ne pocăim, Tatăl Ceresc și Isus Hristos ne vor ajuta să învingem păcatele, iar noi vom simți binecuvântări de bucurie și de pace.

- Citiți Alma 34:32–35. De ce nu este înțelept să amânăm pocăința noastră?

Toți avem nevoie să ne pocăim

- Citiți Romani 3:23.

Noi toți trebuie să ne pocăim pentru lucrurile pe care nu ar fi trebuit să le facem, cum ar fi minciuna, bârfa, rostirea numelui Domnului în van. De asemenea, trebuie să ne pocăim pentru că *nu* am făcut lucrurile pe care *trebuia* să le facem, cum ar fi plătirea zeciuiei noastre, rugăciunile dese, ținerea sfântă a zilei de Sabat, împrietenirea cu un vecin sau îndeplinirea unei însărcinări. Trebuie să recunoaștem Spiritul Domnului care ne îndeamnă să învingem erorile și să urmăm acele îndemnuri.

„Un tânăr băiat a mărturisit următoarele: „Mă gândesc la toată durerea pe care am adus-o părinților mei – și mie – neînțelegând că păcatul nu aduce fericire. După terminarea liceului, m-am mutat și am început să beau, să fumez și să folosesc droguri. Credeam că mă distrez, dar acum știu că eram, de fapt, foarte nenorocit.

Apoi, într-o zi, am stat și m-am gândit: Dacă m-ar vedea părinții mei acum? Ce ar gândi?

De atunci am început să-mi schimb viața... N-aș fi reușit fără câțiva noi prieteni buni, fără un episcop înțeleghător – și fără ajutorul Duhului Sfânt. Dar, cu ajutorul lor am putut să mă pocăiesc. Iar acum, înțeleg cât de nefericit eram. Mărturisesc că pocăința și viața dreaptă aduc fericire. Și știu din experiență că Domnul este totdeauna acolo pentru a ne ajuta să ne schimbăm viețile, dacă „Îi îngăduim’ ” (citat de Jay A. Parry în „Miracles Today?”, *Ensign*, ian. 1978, pag. 56).

Când ne pocăim de păcatele noastre, ne apropiem mai mult de adevăratul drum. Când suntem pe calea cea adevărată, care duce la împărăția celestială, înțelegem că toate legile lui Dumnezeu sunt importante. Devenim mai asemănători lui Isus Hristos și vedem păcatul așa cum o face și El. Nu putem tolera păcatul nici în cel mai mic grad (vezi D&L 1:31). Cu alte cuvinte, nu putem tolera nici o formă de păcat. Acesta este scopul nostru. Deși nu suntem perfecți, trebuie să ne amintim țelul nostru și să ne străduim să-l atingem.

- Citiți Eter 12:27.

Dacă suntem umili în rugăciune, cerându-I Domnului să ne arate slăbiciunile și păcatele noastre, El o va face. De asemenea, El ne va ajuta să învingem slăbiciunile noastre prin pocăință.

Adevărata pocăință aduce iertare

Când realizăm că toate păcatele noastre sunt groaznice în fața Domnului, simțim pentru ele „întristare după voia lui Dumnezeu” (2 Corinteni 7:10). Nu ne putem aminti de ele, fără a simți chinurile vinovăției și ale regretului. Ele ne copleșesc și devin o povară grea. Începem să simțim o mică parte din marea întristare pe care a simțit-o Isus Hristos când a suferit și a murit pentru noi. (Vezi Alma 36:12–13.)

- Arătați ilustrația 2-b, „Hristos rugându-Se în Ghetsimani”.

Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru că nu trebuie să purtăm, întotdeauna, această povară. Prin pocăință putem să ne eliberăm de povara păcatului. Datorită dragostei nețărnumite pe care Isus Hristos o are pentru noi, El a suferit, a sângerat și a murit pentru păcatele noastre, pentru ca noi să nu mai suferim pe deplin, dacă ne pocăim. (Vezi *Principiile Evangheliei*, capitolul 12, „Ispășirea ...”)

- Arătați ilustrația 2-c, „Hristos a ispășit pentru păcatele noastre, cu condiția ca noi să ne pocăim”.

Isus a spus:

„Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

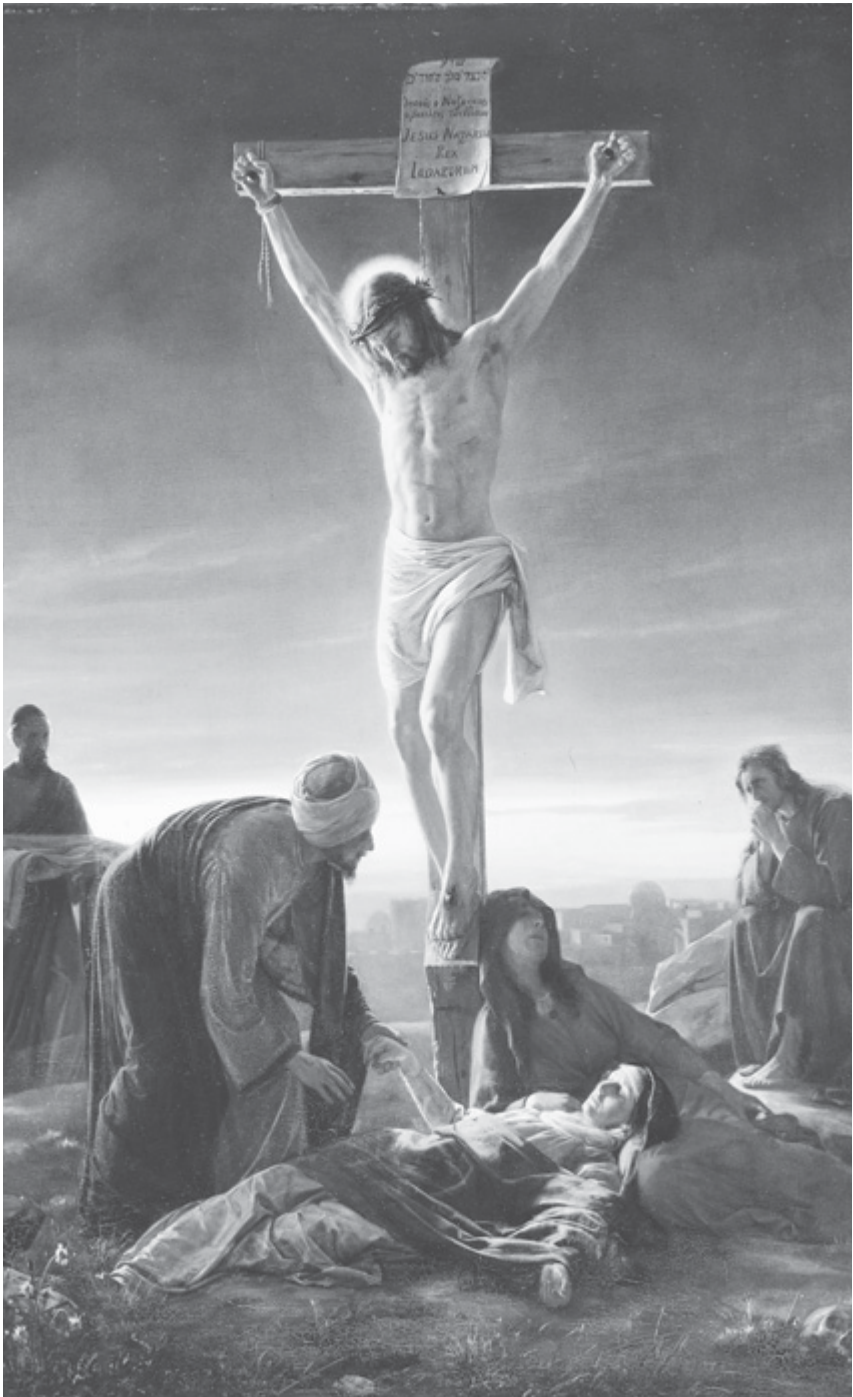
Suferințe care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur... și să sângerez din fiecare por și să sufăr atât în trup, cât și în spirit” (D&L 19:16–18).

Pentru a ne pocăi, trebuie să urmăm un anumit proces. Acest proces este explicat în *Principiile Evangheliei*, capitolul 19, pag. 123-126.

- Arătați ilustrația 2-d, „Pașii pocăinței ne duc de la suferința după voia lui Dumnezeu la bucuria respectării poruncilor”.
- Discutați cele șapte părți ale pocăinței, prezentate în *Principiile Evangheliei*, capitolul 19. Dacă este posibil, încurajați participarea mai multor surori. Expuneți o planșă cu lista următoare sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

2-b, Hristos rugându-Se în grădina Ghetsimani

2-c, Hristos a ispășit pentru păcatele noastre, cu condiția ca noi să ne pocăim

1. Recunoașterea păcatului
2. Suferința pentru păcat
3. Abandonarea păcatului
4. Mărturisirea păcatului
5. Repararea lui
6. Iertarea celorlalți
7. Respectarea poruncilor lui Dumnezeu

Deoarece Isus Hristos a plătit pentru păcatele noastre, El are puterea de a ne ierta. Când urmăm acest proces al pocăinței, Salvatorul promite că El ne va ierta păcatele și nu Își va mai aminti de ele.

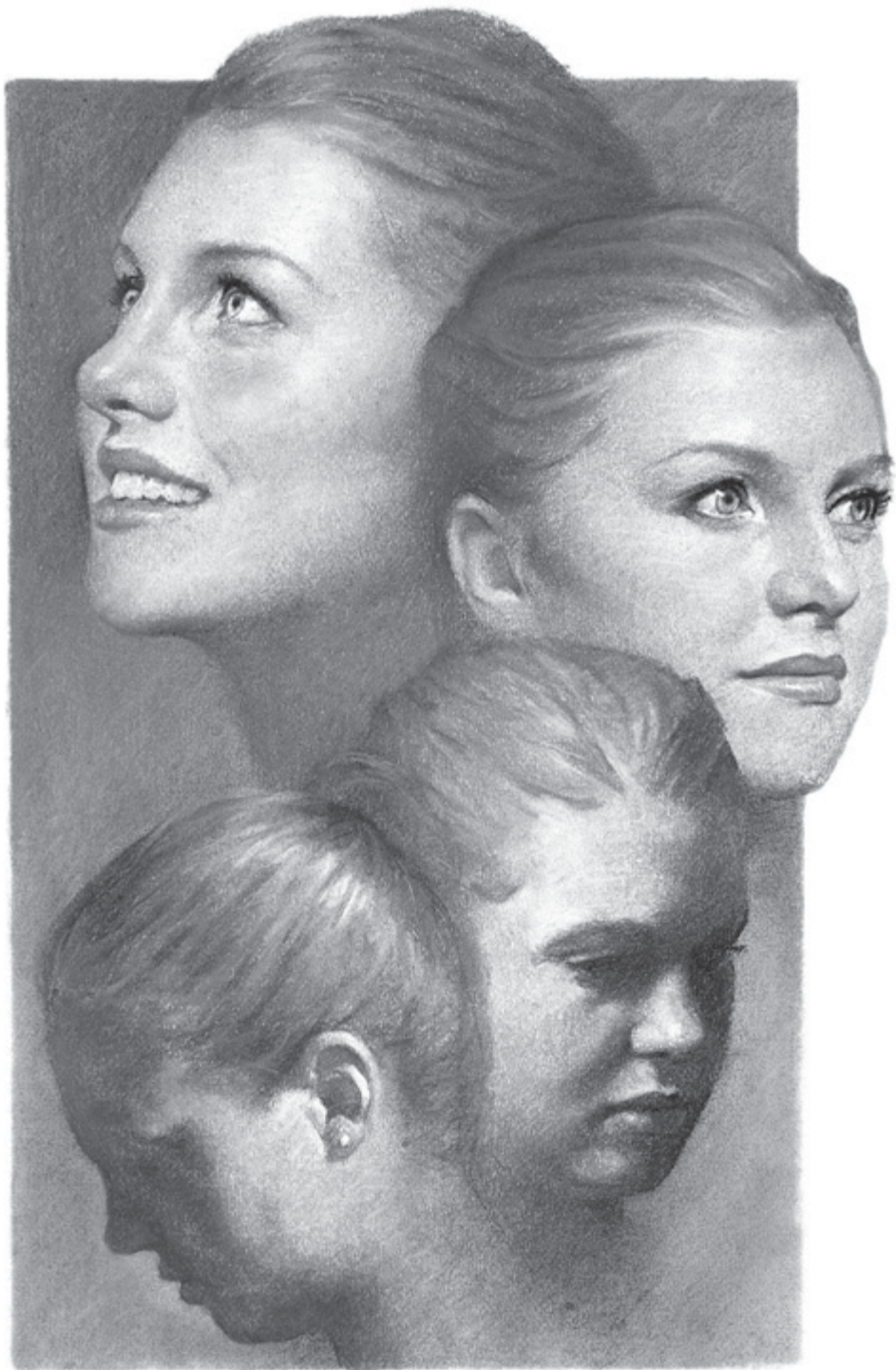
- Citiți Doctrină și legăminte 58:42.

Prin pocăință devenim, din nou, curați și puri. Putem să privim înapoi să vedem cum eram și să ne amintim de păcatele noastre, dar fără durere. În schimb, simțim pace. Un misionar ne istorisește un fapt care ilustrează iertarea pe care fiecare dintre noi o poate primi atunci când se pocăiește cu adevărat.

O tânără doamnă, care era pe punctul de a fi botezată, se îndoia că pocăința ei pentru păcatele comise în tinerețe era primită de Domnul. Ea a continuat să se roage pentru a primi confirmarea că fusese iertată. Imediat după botezul ei, i s-a dat darul Duhului Sfânt. Elderul a spus: „În timp ce aveam mâinile deasupra capului ei și îi spuneam să-l primească pe Duhul Sfânt, am simțit, aproape, un șoc electric sau o zguduitură trecând prin corpul ei. Am fost uluit câteva clipe și, apoi, mi-am revenit și am încheiat rugăciunea. Și, așa cum este obiceiul în Biserică, m-am aplecat să o felicit și am constatat că era, aproape, ca într-o stare de șoc sau de transă. Ochii ei erau închiși și lacrimile îi șiroiau pe față. A rămas în această stare cam cinci minute când, deodată, și-a scuturat capul, s-a ridicat și a mers să se așeze la locul ei.

Eram, desigur, mirat de reacția ei neobișnuită pe care a avut-o în timp ce era confirmată, astfel că, mai târziu, am întrebat-o despre acest lucru. Mi-a povestit că în trup i-a pătruns cel mai frumos, mai curat și mai dulce sentiment – un Spirit frumos, proaspăt, purificator, cum nu mai simțise niciodată în întreaga ei viață”.

Urmările acestei experiențe au fost surprinzătoare. În trei zile, expresia feței sale se schimbăse. Chiar și trăsăturile ei au devenit mai fine și mai netede, iar ochii i-au devenit mai blânzi. Elderul a spus: „A fost o mărturie deosebită, pentru mine și pentru colegul meu, să vedem cum poate schimba Spiritul Domnului o persoană care se pocăiește cu

*2-d, Pașii pocăinței ne duc de la suferința după voia lui Dumnezeu,
la bucuria respectării poruncilor*

adevărat, atât spiritual, cât și fizic, într-o ființă mai frumoasă și mai încântătoare. Puterea purificatoare a Duhului Sfânt la botez este foarte reală” (Vezi „Cleansed at Baptism”, Margie Calhoun Jensen, compilație, *When Faith Writes the Story*, 1973, pag. 18–19.)

Aceasta este o poveste impresionantă despre puterea Spiritului Domnului de a ne purifica. Deși puțini dintre noi au o astfel de experiență, putem avea cu toții același sentiment dulce și purificator.

Concluzii

Putem folosi principiul pocăinței de-a lungul întregii noastre vieți pentru a ne elibera noi înșine de păcat și pentru a ne îndrepta drumul spre împărăția celestială. Este o mare binecuvântare să știm că atunci când ne pocăim cu adevărat, Domnul ne iartă și nu Își mai amintește de păcatele noastre.

Recomandare

În timpul săptămânii viitoare, examinați-vă viața pentru a vedea cum vă puteți pocăi. Citiți Mosia 27 și Alma 36. Revedeți *Principiile Evangheliei*, capitolul 19.

Scripturi suplimentare

- 2 Corinteni 7:8–11 (întristarea după voia dumnezeiască aduce pocăință)
- 1 Ioan 1:8–9 (toți am păcătuit)
- Enos 1:1–8 (păcatele sunt iertate prin credință)
- Mosia 26:29–31 (mărturisiți păcatele și iertați-vă unul pe altul)
- Doctrină și legăminte 42:18–29 (respectați poruncile)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 12, „Ispășirea” și capitolul 19, „Pocăința”.
2. Studiați Mosia 27 și Alma 36.
3. Pregătiți posterul propus în lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
4. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

BOTEZUL: UN LEGĂMÂNT CONTINUU

Lecția 3

Scopul acestei lecții este de a ne încuraja să continuăm să trăim conform legămintelor pe care le-am făcut la botez.

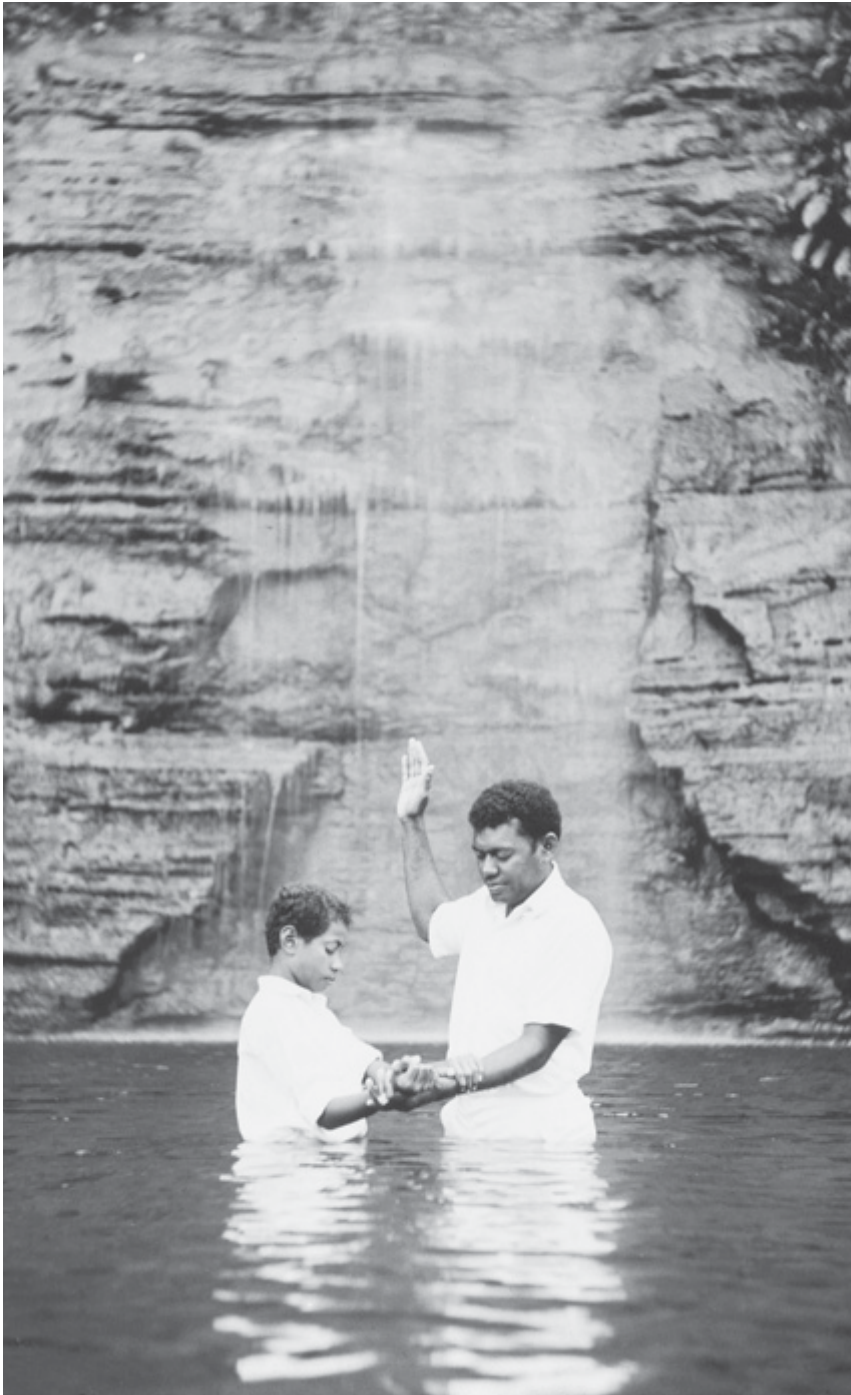
Botezul ne aduce un început nou

Tatăl Ceresc dorește ca noi toți să avem credință în El și în Fiul Său, Isus Hristos, și să ne pocăim de păcatele noastre. După ce ne pocăim, noi suntem botezați în Biserica lui Hristos. Botezul este necesar pentru salvarea noastră. Dar, a fi doar botezat nu este suficient. După botez, noi începem o viață nouă dar trebuie să continuăm în permanență să progresăm spre desăvârșire.

Profetul Alma i-a întrebât pe oamenii săi, după ce au fost botezați: „V-ați născut voi spiritual din Dumnezeu? Ați primit voi imaginea Lui în înfățișarea voastră? Ați încercat voi să simțiți această măreață schimbare în inimile voastre?” (Alma 5:14). Am simțit toți schimbarea în inimile noastre și renașterea spiritelor noastre? Ar trebui să ne străduim să avem aceste sentimente după botezul nostru în Biserica lui Isus Hristos.

Botezul a fost începutul „marii schimbări” prin care toți trebuie să trecem pentru a ne întoarce la Tatăl nostru Ceresc (vezi Alma 5:13–14 și Mosia 5:7–9). Dacă trăim potrivit legămintelor noastre, dorințele și faptele noastre se schimbă și devenim tot mai asemănători Tatălui nostru Ceresc. Când suntem botezați, suntem scufundați în apă. Scripturile compară acest lucru cu îngroparea sau cu lăsarea în urmă a vechii noastre persoane (vezi Romani 6:4; D&L 76:51). Când ieșim din apă, suntem purificați de păcate și începem o viață nouă. Această viață nouă a început printr-un legământ nepieritor cu Dumnezeu; și, dacă vom îndeplini partea noastră, El va îndeplini partea Sa. Dacă ne supunem Lui, El ne va ajuta să ne schimbăm și ne va conduce, înapoi, în prezența Lui.

Mulți oameni se bucură de un sentiment spiritual în timpul botezului lor. Un membru îl descrie astfel: „Nu voi uita niciodată emoția din sufletul meu; să fii curat, să începi de la capăt, proaspăt, ca un copil al lui Dumnezeu... A fost un sentiment cu totul deosebit!” (citât de Hart-

3-a, Un tânăr este botezat

man și Connie Rector în *No More Strangers*, 4 volume, 1971–1990, vol. 3, pag. 175).

Botezul a însemnat o schimbare importantă care s-a petrecut în interiorul nostru. Pentru că ne-am pocăit, botezul ne-a purificat și ne-a dat șansa de a începe o nouă viață. Ar trebui să ne reamintim sentimentul de puritate și de siguranță pe care l-am avut la botez.

- Rugați una sau două surori să povestească ce au simțit ele când au fost botezate. Întrebați-le în ce fel s-a schimbat viața lor de la botez.

Legământul nostru de la botez

- Arătați ilustrația 3-a, „Un tânăr este botezat”.

Un legământ este o înțelegere sau o promisiune între doi sau mai mulți oameni. La botez, am făcut un legământ important cu Dumnezeu. Așa cum a spus președintele Spencer W. Kimball: „A fi botezat înseamnă a încheia un legământ... cu Dumnezeu... de a face,... de a acționa în dreptate și de a evita răul” (*The Miracle of Forgiveness*, 1969, pag. 94).

- Rugați-le pe membrele clasei să citească Doctrină și legăminte 20:37. Care sunt cerințele pentru a fi botezat menționate în această scriptură? Acordați-le surorilor timpul necesar pentru a răspunde; apoi, expuneți un poster cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Să fii umil.2. Să ai o inimă frântă și un spirit smerit.3. Să mărturisești că vrei să iei asupra ta numele lui Isus Hristos.4. Să fii hotărât să-L slujești pe Isus Hristos până la sfârșit.

- Ce înseamnă a lua asupra noastră numele lui Isus Hristos?

A lua asupra noastră numele lui Isus Hristos înseamnă a ne numi copiii lui Hristos (vezi Mosia 5:7–8). Când purtăm numele cuiva, ne asumăm o răspundere față de acea persoană. Exact așa cum avem o răspundere față de familia al cărei nume îl purtăm, tot așa avem o responsabilitate față de Isus Hristos, când luăm asupra noastră numele Său. Trebuie să încercăm să trăim așa cum trăiește El.

- Arătați ilustrația 3-b, „O tânără care își reînnoiește legământul ei de la botez prin împărtășanie”. Rugați-le pe membrele clasei să citească Doctrină și legăminte 20:77.

Noi ne reînnoim legămintele de la botez prin legămintele pe care le facem atunci când ne împărtășim. Când respectăm legămintele de a ne

3-b, O tânără care își reînnoiește legământul ei de la botez prin împărtășanie

aminti de Isus Hristos și de a ține poruncile Sale, ni se promite o binecuvântare.

- Ce le promite Tatăl Ceresc aceluia care respectă aceste legăminte? În ce fel ne ajută faptul că avem Spiritul Său cu noi să Îl slujim și să Îi respectăm poruncile?

Progresul nostru după botez

Evanghelia lui Isus Hristos ne învață că botezul în Biserica lui Hristos este un început. Dar a fi botezat nu este suficient. După botez, trebuie să facem multe lucruri care să ne ajute să obținem viața eternă.

- Rugați o membră din clasă să citească Moroni 6:4–9. Ce obligații avem după botez? Acordați-le surorilor timpul necesar pentru a răspunde; apoi, expuneți un poster cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Să ne rugăm la Tatăl Ceresc.
2. Să postim pentru nevoi deosebite.
3. Să fim prezenți și să participăm la adunările Bisericii.
4. Să ne împărtășim cu regularitate.
5. Să ne preocupăm de bunăstarea celorlalți.
6. Să ne pocăim de păcatele noastre.
7. Să urmăm îndrumarea Duhului Sfânt.

- Cereți membrilor clasei să verifice lista de pe tablă și, apoi, să se întrebe ele singure: „În ce fel pot să-mi îmbunătățesc respectarea legămintelor făcute la botez?”

Din momentul botezului am început să renaștem în spiritualitate. Trebuie să continuăm această viață nouă, făcând lucrurile pe care le-a enumerat Moroni. Dar, îndeplinindu-ne îndatoririle – îngrijirea familiei și a căminului, mersul la școală, realizarea sarcinilor zilnice – ne implicăm în problemele lumesci și uităm, uneori, de legămintele noastre.

Uneori, facem greșeli. Apoi, trebuie să ne pocăim pentru a respecta legămintele de la botez. Când recunoaștem deschis că am păcătuit și ne pocăim (vezi Lecția 2, „Pocăința”), progresăm din nou spre desăvârșire. Când căutăm cu sinceritate îndrumare de la Duhul Sfânt prin rugăciune, primim îndrumare pentru a ne ajuta să învingem greșelile și să evităm repetarea lor în viitor.

- Cum ne putem dezvolta spiritualitatea și cum putem să ținem legămintele de la botez?

Calea spre desăvârșire

Vom îndeplini vreodată complet legămintele de la botez? Poate că nu în această viață, dar trebuie să continuăm să ne perfecționăm viața, schimbând obiceiurile rele cu cele bune. Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Calea spre desăvârșire pare să fie o schimbare a propriei vieți – să înlocuiești răul cu binele, în fiecare caz. Schimbările pot interveni mai bine, dacă ne ocupăm de un singur lucru odată... Pentru că, dacă cineva plătește o zecime din venitul său anual, atunci el este desăvârșit în acea privință. Nu este greu să devii desăvârșit prin evitarea obiceiului de a înjura pentru că, dacă cineva își închide gura în fața tuturor cuvintelor de injurie, acea persoană este pe calea desăvârșirii în acea problemă. Dacă cineva studiază scripturile cu dăruire, el s-a apropiat de perfecțiune și în această privință” („Be Ye Therefore Perfect”, în *Speeches of the Year, 1974,1975*, pag. 241–242).

Profetul Nefi a spus că „trebuie să mergem înainte” și să „îndurăm până la sfârșit”. Domnul ne-a promis viață eternă lângă El, dacă ne arătăm dragostea, supunându-ne Lui și ținând legămintele de la botez. (Vezi 2 Nefi 31:19–21.) Adevărata fericire pe pământ și bucuria eternă care urmează vin, dacă trăim legămintele pe care le facem cu Domnul.

Președintele Joseph Fielding Smith a explicat acest lucru:

„Unul dintre mărețele scopuri ale adevăratei Biserici este acela de a-i învăța pe oameni ceea ce trebuie să facă după botez pentru a obține deplina binecuvântare a Evangheliei... .

Trebuie să răbdăm până la sfârșit; trebuie să ținem poruncile după botez;... trebuie să trăim astfel încât să putem obține atributele divinității și să devenim genul de oameni care se pot bucura de slava și minunile împărăției celestiale” („The Plan of Salvation”, *Ensign*, nov. 1971, pag. 5).

O fostă călugăriță catolică s-a alăturat Bisericii și a explicat ceea ce a însemnat botezul pentru ea:

„Tot ce am văzut și am auzit în Biserică m-a impresionat foarte, foarte mult. Căldura și dragostea, ca și grija profundă a fiecărui membru pentru ceilalți, m-au făcut să realizez că această religie trebuie să aibă ceva special...

Am realizat... atunci, că nu aparțineam adevăratei biserici și că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este singura Biserică adevărată pe acest pământ. Și am știut, de asemenea, că trebuie... să mă alătur ei...

Tranziția de la trecut la viața actuală nu a fost ușoară, dar ceea ce m-a susținut de-a lungul întregii experiențe a fost și este reînnoirea legămintelor mele de la botez în fiecare săptămână la întâlnirea de

împărtășanie – legământul meu de a lua numele Salvatorului asupra mea, de a-mi aminti totdeauna de El și de a ține poruncile Lui și, în schimbul acestuia, legământul Domnului ca Spiritul Său să fie mereu cu mine, dacă îmi respect promisiunile

În continuare, îmi amintesc de botezul meu și de scufundarea totală în apă. Pentru mine simbolizează moartea egoismului și a păcatului și înălțarea într-o viață nouă, ca fiind copil al lui Dumnezeu. Cred că acest act al botezului simbolizează, de asemenea, felul în care Tatăl Ceresc dorește să trăim – învingând egoismul și luptând cu ispita. În acest fel „murim” în noi și în păcat și ne înălțăm și progresăm zilnic pe drumul de întoarcere în prezența Tatălui.

Apoi, în tăcere, reînnoiesc legământul de a lua numele lui Isus Hristos asupra mea, spunându-I că reînnoiesc promisiunea de a-L accepta pe El, precum și principiile Evangheliei și învățăturile Sale; de a accepta Biserica, de a-i susține pe profet și pe celelalte autorități ale Bisericii, singurii desemnați de divinitate să ne conducă în numele lui Dumnezeu. În rugăciunea mea tăcută adaug legământul de a-mi aminti totdeauna de El, de exemplu, reamintindu-mi prezența Sa, în special în timpul zilei, în momentele de ispită sau de slăbiciune. În încheiere, îmi reînnoiesc legământul de a ține poruncile Lui, știind că, dacă fac acest lucru cu credință, voi avea Spiritul Lui cu mine” (citat de Hartman și Connie Rector în *No More Strangers*, 4 volume, [1971–1990], vol. 3, pag. 154, 157, 159).

Concluzii

Din momentul botezului nostru o „schimbare în inimă” a început în interiorul nostru. Am făcut legăminte să luăm asupra noastră numele lui Isus Hristos și să ținem poruncile Sale. Când încercăm să facem, zilnic, aceste lucruri, vom avea Spiritul Său cu noi. Spiritul Său ne va ajuta să devenim asemenea Lui.

Recomandare

Analizați ce s-a întâmplat în viața dumneavoastră după botez. Luați în considerare întrebările puse în Alma 5:26–31. Dacă este necesar să îmbunătățiți ceva, începeți de astăzi, pocăindu-vă și corectând lucrurile care sunt greșite.

Scripturi suplimentare

- Galateni 3:27–29 (prin botez noi devenim unul în Hristos)
- 1 Petru 3:21 (botez și înviere)
- Doctrină și legăminte 27:2 (să ne împărtășim)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 20, „Botezul”.
2. Revedeți lecția 2, „Pocăința”, din acest manual.
3. Pregătiți posterul propus în lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
4. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

DARUL DUHULUI SFÂNT

Lecția 4

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să înțelegem marile binecuvântări care pot veni prin darul Duhului Sfânt.

De ce avem nevoie de darul Duhului Sfânt

Înainte de a fi botezați și confirmați membri ai Bisericii, Duhul Sfânt ne-a influențat uneori. De exemplu, când misionarii ne-au învățat, Duhul Sfânt ne-a insuflat un sentiment bun în privința Evangheliei și ne-a ajutat să înțelegem și să acceptăm Evanghelia. Dar nu am avut ocazia întovărășirii permanente a Duhului Sfânt decât după ce am fost botezați și confirmați. În acel moment, ne-a fost dat darul Duhului Sfânt prin puterea Preoției lui Melhisedec.

Duhul Sfânt este unul dintre cele mai mari daruri de care ne putem bucura pe pământ. Președintele Lorenzo Snow a spus că „din momentul în care primim... darul Duhului Sfânt, avem un prieten” (din Conference Report, oct. 1899, pag. 52).

- În ce fel este Duhul Sfânt un tovarăș dorit?
- Arătați ilustrația 4-a, „O tânără este confirmată membră a Bisericii și îl primește pe Duhul Sfânt prin așezarea mâinilor”.
- Rugați-le pe membrele clasei să citească Ioan 14:16–17, 26 și 16:13. Care sunt câteva dintre motivele pentru care avem nevoie ca Duhul Sfânt să fie tovarășul nostru? Acordați-le surorilor timpul necesar pentru a răspunde; apoi, expuneți un poster cu următoarea listă sau referiți-vă la informația de pe tablă:

1. Ne ajută să predăm și să primim Evanghelia.
2. Ne ajută să ne amintim unele lucruri.
3. Ne apără de rău.
4. Ne previne atunci când suntem în pericol.
5. Ne spune tot ceea ce trebuie să facem.
6. Are puterea de a purifica și de a sfinți.

4-a, O tânără este confirmată membră a Bisericii și îl primește pe Duhul Sfânt prin așezarea mâinilor

Elder LeGrand Richards a făcut această declarație: „Prefer pentru copiii mei și pentru copiii copiilor mei tovarășia Duhului Sfânt, față de orice altă tovarășie în această lume, pentru că, dacă vor asculta de îndemnul acestui Spirit, el îi va conduce spre întregul adevăr și îi va însoți, în siguranță, înapoi în prezența Tatălui lor din Cer” (din Conference Report, apr. 1966, pag. 112 sau *Improvement Era*, iunie 1966, pag. 540).

Duhul Sfânt este un tovarăș foarte dorit. Trebuie să facem tot ceea ce putem pentru a-l păstra ca tovarăș.

- Citiți 2 Nefi 32:5. Ce ne învață scripturile despre tovarășia Duhului Sfânt ? Prin ce alte căi este Duhul Sfânt un tovarăș dorit?

Cum să-l păstrăm pe Duhul Sfânt cu noi

Respectarea poruncilor ne va ajuta să-l păstrăm pe Duhul Sfânt cu noi. De fiecare dată când ne împărtășim, promitem să ne supunem poruncilor Domnului. Dacă ne respectăm promisiunea, Domnul ne-a promis că putem avea „totdeauna Spiritul Lui cu noi”. (Vezi D&L 20:77.)

Domnul ne-a cerut, de asemenea, să ne păstrăm curați din punct de vedere moral. El ne-a spus că trupurile noastre sunt ca niște temple. Dacă ne păstrăm trupurile noastre curate și pure în gând, în cuvânt, în modul de a ne îmbrăca și în faptă, Duhul Sfânt va fi cu noi. (Vezi 1 Corinteni 3:16–17.) Trebuie să evităm orice formă a răului, inclusiv ceea ce pare a fi rău.

Duhul Sfânt poate fi ofensat de ceea ce putem considera noi ca fiind „lucruri mici”. În 3 Nefi 11:29, se menționează că spiritul de ceartă vine de la diavol. Când ne certăm, înseamnă că nu avem unitate sau armonie. Dacă ne certăm și ne contrazicem, Duhul Sfânt ne părăsește. Deși cearta cu un soț, un copil sau o soră poate să nu fie un păcat serios, ea îl alungă pe Duhul Sfânt.

Profetul Joseph Smith nu putea primi inspirație de la Spirit decât dacă avea sentimente bune față de toți. Într-o dimineață, el s-a supărat pentru ceva ce făcuse soția lui. Când Joseph a încercat să traducă din Cartea lui Mormon, nu a putut, astfel că s-a dus în livadă și s-a rugat. Mai târziu, s-a întors și i-a cerut iertare soției lui, Emma. Numai după aceea a putut traduce. (Vezi declarația lui David Whitmer, 15 sept. 1882, în B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.)

Când copiii noștri greșesc, noi nu trebuie să ne pierdem cumpătul. Trebuie să-l lăsăm pe Duhul Sfânt să ne îndrume în corectarea copiilor noștri. (Vezi D&L 121:43.)

- Care sunt câteva dintre lucrurile pe care le facem și care îl împiedică pe Duhul Sfânt să fie tovarășul nostru? Ce putem face pentru a avea tovarășia lui? Scrieți răspunsurile pe tablă, în două coloane separate.

Președintele Joseph Fielding Smith a spus:

„Duhul Sfânt nu va rămâne cu aceea persoană care nu dorește să se supună și să țină poruncile lui Dumnezeu... Într-un astfel de suflet, spiritul Duhului Sfânt nu poate pătrunde.

Acest mare dar vine numai prin umilință, credință și supunere...

Ați stat vreodată să vă gândiți ce mare privilegiu este pentru noi faptul de a avea tovărășia unuia dintre membrii Dumnezeirii? Acesta este privilegiul nostru, dacă ținem poruncile pe care ni le-a dat Domnul” (Fundamental Gospel Truth Balance Education for Students at BYU”, *Church News*, 4 nov. 1961, pag. 14).

Cum ne ajută Duhul Sfânt

Când arătăm prin credință că dorim să-l avem tovarăș pe Duhul Sfânt, el ne va ajuta în multe feluri.

El ne ajută să avem familii mai fericite

Duhul Sfânt „inspiră virtute, bunăvoință, bunățate, tandrețe, blândețe și caritate” (Parley P. Pratt, *Key to the Science of Theology*, pag. 100). Atunci când noi și familiile noastre dezvoltăm aceste calități, avem mai multă armonie în cămin.

El ne arată ceea ce trebuie să facem

Duhul Sfânt ne poate ajuta să luăm decizii importante și ne ajută să știm ce avem de făcut.

- Rugați-le pe membrele clasei să citească Doctrină și legăminte 6:15 și 8:2. Cum ne arată Duhul Sfânt ce avem de făcut?

El ne ajută să creștem în Biserică

Elder Franklin D. Richards ne-a povestit cum l-a îndrumat Duhul Sfânt: „Am auzit vocea liniștită și slabă sau șoaptele Spiritului, atunci când vă sfătuiam, frați și surori, atunci când confeream preoția bărbaților; atunci când puneam deoparte bărbați și femei în funcții din Biserică; atunci când dădeam binecuvântări bolnavilor; atunci când îmi depuneam mărturia atât în fața celor care nu erau membri, cât și a celor care erau membri; atunci când am ținut o predică și în multe alte ocazii” (din Conference Report, apr. 1973, pag. 171–172 sau *Ensign*, iulie 1973, pag. 117).

El ne previne

Uneori, Duhul Sfânt ne previne de pericol sau de ispită. Elder Franklin D. Richards a povestit despre experiența unui tânăr tată:

„El a fost trezit într-o noapte de o voce care i-a spus clar să se scoale și să coboare. El a dat ascultare avertizării și, mergând în bucătărie, a văzut un perete cuprins de flăcări. În grabă, și-a trezit familia, a chemat

pompierii și, cu ajutorul familiei, s-a luptat cu focul, împiedicându-l să se extindă, până când au venit pompierii și l-au stins.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că prevenirea fusese o dovadă a protecției pe care Duhul Sfânt o oferă aceluia care trăiesc în armonie cu Spiritul” (din Conference Report, apr. 1973, 171 sau *Ensign*, iulie 1973, pag. 117).

- De când ați primit darul Duhului Sfânt, ați trăit o experiență în care Duhul Sfânt v-a avertizat de ispită sau de pericol?

El ne alină

Mulți oameni au mărturisit despre spiritul alinător pe care l-au simțit în perioade de durere și de tristețe, când Duhul Sfânt i-a ajutat să găsească pace și înțelegere.

Elder Franklin D. Richards ne-a povestit următoarea experiență: „Am avut privilegiul să cunosc două femei minunate, bune prietene, care își pierduseră soții într-un tragic accident de avion. Le-am găsit oare disperate și în doliu adânc? Nu. N-am văzut niciodată mai mult curaj și tărie. Amândouă au mărturisit faptul că au simțit cu adevărat alinarea Spiritului ... și au avut asigurarea că totul va fi bine pentru ele și pentru familiile lor, dacă vor trăi aproape de Biserică și vor ține poruncile Domnului” (din Conference Report, apr. 1973, pag. 171 sau *Ensign*, iulie 1973, pag. 117).

Președintele Heber J. Grant ne-a povestit în ce mod a adus Duhul Sfânt cunoaștere și alinare membrilor familiei sale:

„Cam cu o oră înainte ca soția mea să moară, i-am chemat pe copiii în camera ei și le-am spus că mama lor era pe moarte și că trebuia să-și ia rămas bun de la ea. Una dintre fetițe, care avea doisprezece ani, mi-a spus: ‘Tată, nu vreau ca mama mea să moară. Am fost cu tine în spital... timp de șase luni; când mamei îi era rău, mereu tu o binecuvântai și durerea i se alina și dormea. Vreau să-ți așezi mâinile pe capul ei și să o vindeci’.

I-am spus fetiței mele că toți trebuie să murim cândva și că eram sigur, în inima mea, că sosise timpul mamei ei. Ea și ceilalți copii au plecat din cameră.

Atunci, am îngenuncheat lângă patul soției mele (care în acest timp își pierduse cunoștința) și I-am spus Domnului că recunosc mâna Lui în viață, în moarte, în bucurie, în tristețe, în bunăstare sau în adversități. I-am mulțumit pentru cunoașterea pe care o aveam despre faptul că soția mea îmi aparține pentru eternitate... Dar, I-am spus Domnului că îmi lipsea tăria de a o vedea pe soția mea că moare și de a vedea că acest lucru afectează credința micuților mei copii... și L-am implorat pe Domnul cu toată tăria pe care o aveam... să-i dea fetiței mele cunoașterea că era hotărârea și voința Lui ca mama ei să moară.

După o oră, soția mea a murit, iar eu i-am chemat pe copii înapoi în camera ei. Băiețelul meu de cinci ani și jumătate, sau de șase, plângea amar și fetița de doisprezece ani l-a luat în brațe și i-a spus: 'Nu plânge, nu plânge Heber; de când am plecat din această cameră glasul Domnului din Cer mi-a spus: „Prin moartea mamei tale va fi făcută voința Domnului”' (Gospel Standards, compilație G. Homer Durham, 1941, pag. 361).

El mărturisește adevărul

Mărturia noastră despre Evanghelie o primim prin Duhul Sfânt.

O evreică, interesată să afle mai multe despre Biserică, s-a dus la o bibliotecă publică și a căutat cartea *Gospel Doctrine*, de Joseph F. Smith. While. În timp ce citea cartea, ea a simțit o dorință puternică de a afla mai mult. Ea s-a decis să viziteze Biserica Sfinților din Zilele din Urmă. Ea a spus:

„Fiind căsătorită pe vremea aceea, i-am cerut soțului să mă ducă la Biserica Mormonă. Mi-amintesc limpede că am ezitat la intrarea în capelă, de teamă să nu văd un crucifix. Ce bucurie m-a cuprins când, intrând, am văzut o capelă mare plină doar de oameni calzi, prietenoși. Întreaga întâlnire a Școlii de Duminică m-a făcut să mă simt ca și când m-am întors acasă dintr-o lungă călătorie.

După slujbă, ni s-a spus că există clase pentru fiecare și am fost invitați să participăm la una care, mai târziu, am aflat că se numea clasa pentru simpatizanți. Lecția din acea duminică era despre organizarea Bisericii. Când s-a amintit despre oficiul de episcop, învățătorul a explicat, bănuiesc că din considerație pentru mine și soțul meu, că episcopul este un rabin. După aceea, în timp ce ne arăta casa de întrunire, i-am spus: 'Sper să nu vă supere că spun acest lucru, dar un episcop în Biserica dumneavoastră nu se aseamănă deloc cu un rabin. Un rabin este doar un învățător, pe când episcopul dumneavoastră are autoritatea lui Dumnezeu'.

Am fost într-adevăr surprinsă să mă aud eu însămi spunând acest lucru. Și acesta era doar începutul. Pe atunci, nu aveam nici cea mai mică idee asupra sursei care mă făcea „să știu” acele lucruri. Era adevărat că tocmai terminasem de citit *Gospel Doctrine*, dar două zile de citit nu sunt suficiente pentru a absorbi intelectual 543 de pagini de idei și concepții noi. Mai târziu, am aflat că este vorba de interiorul sufletului – confirmarea Spiritului – care transformă cunoașterea în înțelegere” (Renée Pool Vorhaus, „The God of My Fathers”, *Ensign*, feb. 1978, pag. 20).

Prin Duhul Sfânt putem ști când dezvăluie adevărul profetul lui Dumnezeu. Președintele J. Reuben Clark Jr., ne-a spus: „Putem ști când sunt 'influențați' vorbitorii 'de Duhul Sfânt', numai când noi înșine suntem

'influențați de Duhul Sfânt' „ (*Church News*, 31 iulie 1954, pag. 9). Este important să trăim astfel încât Duhul Sfânt să poată fi însoțitorul nostru permanent și să ne îndrume să discernem adevărul.

Binecuvântările Duhului Sfânt sunt reale. Aceste binecuvântări ne stau la dispoziție nouă, membri ai Bisericii, dacă le vom căuta în mod drept.

- Invitați-le pe membrele clasei să povestească despre o ocazie în care au simțit tovarășia Duhului Sfânt.

Concluzii

Darul Duhului Sfânt constituie o mare binecuvântare. El este dat acelor care au fost confirmați membri ai Bisericii. Acest Spirit este esențial pentru noi ca să ne putem duce la bun sfârșit misiunea noastră, aici, pe pământ. Duhul Sfânt ne va ajuta în toate domeniile vieții noastre, dacă vom fi demni de tovarășia lui.

Recomandare

Căutați tovarășia Duhului Sfânt în viața dumneavoastră zilnică. Stabiliți-vă țelul de a vă îmbunătăți în unul sau în mai multe dintre modurile următoare:

1. încercați să țineți toate poruncile
2. rugați-vă cu regularitate
3. arătați dragoste pentru Salvator
4. slujiți-i pe ceilalți
5. păstrați-vă curate gândurile și faptele dumneavoastră
6. mulțumiți-I Domnului pentru binecuvântările Sale și pentru darul Duhului Sfânt

Scripturi suplimentare

- Faptele Apostolilor 5:32 (Duhul Sfânt, un martor)
- 1 Nefi 10:17 (a vedea, a auzi și a ști prin puterea Duhului Sfânt)
- 2 Nefi 31:13 (a vorbi pe limba îngerilor după primirea Duhului Sfânt)
- Doctrină și legăminte 107:56 prezicerea viitorului prin Duhul Sfânt)
- Moise 6:61 (Mângâietorul)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 21, „Darul Duhului Sfânt”.
2. Pregătiți posterul propus în lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
3. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

MĂRTURIA

Lecția 5

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să obținem, să clădim și să depunem mărturia noastră despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos.

Ce este o mărturie?

- Cântați imnul „Trăiește-al Meu Mântuitor” (vezi *Imnuri și cântece pentru copii*, pag. 38)

Mărturia nu vine doar prin puterea noastră de a raționa. Președintele Spencer W. Kimball a spus că „mărturiile sunt sentimente, nu doar acumularea unor fapte” (citată de Margaret Hoopes în „Community and Communion: The Power of Testimony Meeting”, *Ensign*, ian. 1978, pag. 50).

O mărturie a Evangheliei „este primită atunci când Sfântul Spirit vorbește cu spiritul din noi; ea vine atunci când șoptele vocii slabe și liniștite sunt auzite”. Ea vine cu „o siguranță calmă, neclintită...”

Trei mari adevăruri sunt incluse în orice mărturie adevărată: 1. Că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Salvatorul lumii (D&L 46:13); 2. Că Joseph Smith este profetul lui Dumnezeu prin care a fost restaurată Evanghelia în această dispensație și 3. Că Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este ‘singura Biserică adevărată și vie de pe fața întregului pământ’ (D&L 1:30)” (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, ed. a 2-a. 1966, pag. 785–786).

Președintele Joseph F. Smith a mărturisit următoarele: „Frați și surori, doresc să-mi depun mărturia; pentru că am primit o asigurare care a pus stăpânire pe întreaga mea ființă. A intrat profund în inima mea; ea îmi umple fiecare fibră a sufletului meu; astfel încât simt că trebuie să spun în fața acestor oameni... că Dumnezeu mi-a dezvăluit că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului Cel viu, Mântuitorul lumii; că Joseph Smith este, a fost și va fi totdeauna un profet al lui Dumnezeu, rânduit și ales să fie conducătorul acestei dispensații... Sunt foarte sigur că este adevărat și vă depun mărturia mea despre acest adevăr... Știu că aceasta este împărăția lui Dumnezeu și că Dumnezeu este la cârmă. El

prezidează asupra poporului Său. El prezidează asupra președintelui acestei Biserici,... și El va continua să prezideze asupra conducătorilor acestei Biserici până la sfârșitul zilelor pământului. El nu va îndura să fie dată altui popor și nici să fie lăsată în seama oamenilor” (*Gospel Doctrine*, ediția a 5-a, 1939, pag. 501–502).

Profeții lui Dumnezeu au puternice mărturii despre Evanghelia lui Isus Hristos. Dar o mărturie puternică nu este rezervată doar profeților. Președintele Brigham Young a spus: „Sfinții din zilele din urmă au atât datoria, cât și privilegiul să știe că religia lor este adevărată” (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni, John A. Widtsoe, 1954, pag. 429).

Fiecare dintre noi are privilegiul și datoria de a obține o mărturie despre Isus Hristos, despre Joseph Smith și despre profetul nostru în viață. Putem obține o mărturie despre veridicitatea Cărții lui Mormon, despre principiul zeciuiei, despre Cuvântul de Înțelepciune și despre oricare alt principiu al Evangheliei.

- Rugați-le pe surori să numească principiile Evangheliei despre care au obținut mărturii. Dacă este potrivit, cereți-le, de asemenea, să împărtășească în ce mod au obținut mărturiile lor.

O mărturie se obține prin Duhul Sfânt

Noi primim o mărturie când Duhul Sfânt ne mărturisește despre adevărul Evangheliei în spiritul, în inima și în mintea noastră.

- Citiți Doctrină și legăminte 8:2–3. Explicați cum ne mărturisește Duhul Sfânt. Referiți-vă la *Principiile Evangheliei*, capitolul 7, subtitlul „De ce este necesar Duhul Sfânt?”.

Pentru unii, primirea unei mărturii este o experiență memorabilă. Așa s-a întâmplat cu Heinrich Stilger din Frankfurt, Germania. El primise vizitele misionarilor și se hotărâse să fie botezat. Dar, pe măsură ce data botezului se apropia, a început să se îndoiască de decizia lui. Avea dificultăți în ceea ce privește respectarea Cuvântului de Înțelepciune și a legii zeciuiei. Misionarii era răbdători, dar nu-l puteau convinge să fixeze data botezului. Mai târziu, fratele Stilger a spus: „Am văzut o figură luminoasă și am auzit o voce care mi-a spus că legea zeciuiei și Cuvântul de Înțelepciune sunt poruncile lui Dumnezeu.” („His Testimony Came through Prayer”, *Church News*, 17 ian. 1970, pag. 6).

Pentru majoritatea oamenilor, mărturia vine într-un mod mai puțin spectaculos. Aceste mărturii nu sunt mai puțin importante sau mai puțin adevărate. Chiar și profeții și apostolii Bisericii au primit mărturiile lor în moduri mai puțin spectaculoase. Președintele David O. McKay a explicat cum a primit el mărturia sa:

„Copil fiind, am ascultat o mărturie despre principiile *Evangheliei*, despre puterea preoției și divinitatea acestei lucrări. Am auzit îndemnul care menționa că și noi putem obține o mărturie dacă ne rugăm, dar oricum, tânăr fiind, aveam ideea că nu putem obține o mărturie, decât dacă aveam vreo manifestare. Am citit Prima viziune a profetului Joseph Smith și știam... că ceea ce primise el era de la Dumnezeu; am auzit de elderi care auziseră voci... și într-un fel aveam impresia că aceasta era sursa tuturor mărturiilor...

Mi-amintesc cum, călărind într-o după-amiază peste coline și gândindu-mă la aceste lucruri, am ajuns la concluzia că acolo, în liniștea dealurilor, era locul cel mai potrivit pentru a obține acea mărturie. Mi-am oprit calul...

Am îngenuncheat și cu toată fervoarea inimii mele mi-am deschis sufletul în fața lui Dumnezeu și I-am cerut o mărturie despre această Evanghelie. Mă gândeam că va urma o manifestare, că voi simți vreo transformare, care îmi va alunga orice îndoială.

M-am ridicat, m-am suit pe cal, în timp ce el a pornit pe cărare... mi-am spus în sinea mea, 'Nu, nu-i nici o schimbare, sunt exact același băiat care eram înainte de a îngenunchea'. Așteptata manifestare nu venise...

Mărturia că această lucrare este divină a venit... prin supunere față de voința lui Dumnezeu, în armonie cu promisiunea lui Hristos, aceea care spune: 'Dacă vrea cineva să facă voia Lui va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine' (Ioan 7:17)" („A Personal Testimony", *Improvement Era*, sept. 1962, pag. 628–629).

Președintele Marion G. Romney a explicat în ce fel a obținut mărturia lui: „Uneori, o mărturie vine la o persoană pe îndelete, de-a lungul unei perioade mai îndelungate. Nu-mi amintesc să fi obținut a mărturie dintr-o dată... Nu-mi amintesc de vremea în care nu am avut o mărturie. Desigur, ea s-a întărit de-a lungul anilor, dar nu-mi amintesc deloc un moment în care să nu fi crezut. Dar, fie că o mărturie vine deodată sau treptat, ea acționează într-un fel asupra persoanei. Te simți altfel după ce primești o mărturie" („How to Gain a Testimony", *New Era*, mai 1976, pag. 11).

Indiferent cum obținem o mărturie, ea va binecuvânta viața noastră și ne va ajuta să progresăm în Evanghelie.

Trebuie să ne pregătim pentru a obține o mărturie

- Expuneți un poster cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Dorința de a crede.
2. Studierea scripturilor.
3. Să înfăptuim voința lui Dumnezeu.
4. Să reflectăm și să ne rugăm cu credință în Hristos.
5. Să postim și să ne rugăm des.

Dorința de a crede

Primul pas, acela de a avea dorința de a obține o mărturie, este important.

- Citiți Alma 32:26–27. În ce fel dorința de a afla adevărul a influențat experiențele avute de președintele McKay și de Heinrich Stilger? În ce mod l-a afectat pe Joseph Smith aceeași dorință? (vezi Joseph Smith – Istorie 1:10–20).

Studiera scripturilor

Studiul scripturilor ne ajută să obținem mărturiile noastre. O mărturie nu va veni dacă nu facem eforturi pentru ea.

- Citiți Doctrină și legăminte 9:7–9. Cum poate să ne ajute studierea scripturilor în obținerea mărturiei?

Să înfăptuim voința lui Dumnezeu

Președintele David O. McKay a primit mărturia lui înfăptuind voința Domnului. Fiecare dintre noi poate, de asemenea, să obțină o mărturie când face voința Domnului.

- Citiți Ioan 7:17. În ce fel respectarea poruncilor ne pregătește pentru obținerea unei mărturii?

Să reflectăm și să ne rugăm cu credință în Hristos

Pentru a primi cunoaștere de la Duhul Sfânt, trebuie să *cerem* Tatălui Ceresc acest lucru. De asemenea, trebuie să *credem* că Dumnezeu ne iubește și că El ne va ajuta să discernem îndemnurile Duhului Sfânt.

- Citiți Moroni 10:3–5. De ce este rugăciunea așa de importantă în câștigarea mărturiei?

Să postim și să ne rugăm des

Postul crește puterea rugăciunii. Postul și rugăciunea ne vor ajuta să obținem mărturiile noastre.

- Citiți Alma 5:45–46. Cum ne ajută postul și rugăciunea să obținem o mărturie?

O tânără femeie, Annette Parkinson, avea dificultăți în obținerea unei mărturii, chiar după ce se ruga, după ce citea scripturile și respecta poruncile. Ea a spus:

„Eram copleșită de teama că, poate, mă înșelasem, că mă păcălisem eu însămi, crezând că aveam o mărturie, în loc de a fi obținut-o, într-adevăr, prin Duhul Sfânt. Mă temeam și eram îngrozită de o astfel de decepție mai mult decât orice altceva. Gândul de a-mi manifesta credința în Dumnezeu mi se părea la fel de înfricoșător ca și un salt în spațiu, făcut cu speranța că cineva va fi acolo să mă prindă. Înțelegeam, totuși, că dacă voiam să obțin, vreodată, o mărturie, trebuia să fac ceva.

Am descoperit că obținerea credinței, nu se face peste noapte. Dar încercam sincer să arăt și să simt încredere în Domnul. Pe măsură ce timpul trecea, ceva minunat a început să se petreacă înăuntrul meu. Într-o zi, în timp ce stăteam pe pat, am avut un sentiment pe care nu-l mai observasem înainte; cu toate acestea nu era un sentiment cu totul nou. Stând acolo, îmi amintesc că mi-am spus în sinea mea: ‘Domnul a răspuns la rugăciunile mele! Știu, acum, că El trăiește. Știu, cu adevărat, că El trăiește’.

Sentimentul era intens, profund și, totuși, dulce și liniștit. Știam că Dumnezeu trăia; și ce fericită eram!

Desigur, acesta nu a fost sfârșitul eforturilor mele. Mai trebuia să știu că Isus Hristos este cu adevărat Salvatorul meu, dacă Joseph Smith a fost un profet, dacă președintele Bisericii este un profet...

De atunci, înțelegerea mea referitoare la Evanghelie a crescut de sute de ori și am primit mărturie despre multe lucruri” („Trust, a Key to Testimony”, *New Era*, feb. 1978, pag. 33).

- De ce este greu, uneori, să ne dezvoltăm încrederea în Domnul? Cum sunt afectate faptele noastre de dorința de a avea o mărturie sau de a ne întări mărturiile noastre?

Trebuie să ne întărim continuu mărturiile noastre

Elder Heber C. Kimball a spus:

„Pentru a preîntâmpina dificultățile care intervin, va fi necesar ca dumneavoastră să aveți o cunoaștere personală a adevărului acestei lucrări...

Va veni vremea când nici un bărbat și nici o femeie nu vor putea rezista cu o lumină împrumutată. Fiecare va trebui să fie îndrumat de lumina dinăuntrul său. Dacă nu o aveți, cum puteți rezista?” (citată de Orson F. Whitney în *Life of Heber C. Kimball*, ed. a 3-a, 1967, pag. 450).

Președintele Harold B. Lee a spus: „Mărturia nu este un lucru pe care îl aveți astăzi și pe care îl veți avea întotdeauna. Mărturia este fragilă. Este

la fel de greu de păstrat ca și o rază de lună. Este ceva ce trebuie să recâștigați în fiecare zi din viața dumneavoastră” (citat de J. M. Heslop în „President Harold B. Lee Directs Church; Led by the Spirit”, *Church News*, 15 iulie 1972, pag.4).

Elder George Q. Cannon a scris: „Nu este suficient că am știut despre adevărul acestei lucrări, ieri, alaltăieri, acum o săptămână, o lună sau un an; este de datoria noastră și trebuie să știm, pentru a fi fericiți, că este adevărat astăzi... Putem păstra mărturia adevărului în inimă, doar trăind aproape de Dumnezeu” (*Gospel Truth*, selecțiuni de Jerreld L. Newquist, 1957, vol.1, pag 343).

Alma a comparat mărturia cu o sămânță care trebuie îngrijită pentru a crește și a deveni un pom frumos.

- Citiți Alma 32:37–38. Ce lucruri pe care le putem face ne pot determina să ne pierdem mărturiile?
- Citiți Alma 32:41. Cum ne putem hrăni mărturiile?

Una dintre căile prin care ne putem clădi mărturiile noastre și ale altora este aceea de a depune, deseori, mărturia. Este datoria noastră să împărtășim mărturia noastră membrilor Bisericii, precum și celor care nu sunt membri. În fiecare lună, la întrunirea de post și de mărturii, putem mărturisi că știm că anumite principii ale Evangheliei sunt adevărate. Putem mărturisi despre divinitatea și ispășirea Salvatorului nostru, despre chemarea lui Joseph Smith ca profet și despre chemarea profetului din zilele noastre. Depunerea mărturiei ne ajută să înțelegem și să evaluăm sentimentele noastre. Ne ajută ca mărturiile noastre să crească. Deseori, simplul fapt că mărturisim ne ajută să ne dăm seama că avem o mărturie.

Când ne depunem mărturia prin puterea Duhului Sfânt, ceilalți pot primi o mărturie de la Duhul Sfânt. Atunci, ei vor ști că ceea ce spunem este adevărat. De asemenea, alții pot obține dorința de a-și învinge defectele și de a deveni mai buni. Adevăratele întruniri de mărturii îi apropie pe membrii episcopiei și ai ramurii, astfel încât să se simtă ca o mare familie.

Concluzii

Mărturia este unul dintre bunurile cele mai prețioase ale unei persoane. Trebuie să trăim în mod drept, să-i slujim pe alții și să depunem mărturiile noastre. Dacă facem astfel, mărturiile noastre vor fi mai puternice și ne vor aduce tărie, bucurie și pace în viețile noastre.

Recomandare

Găsiți ocazii pentru a vă împărtăși mărturia dumneavoastră.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 7, subtitlul „De ce este necesar Duhul Sfânt?”, pag. 33–34.
2. Studiați Alma 32:26–43 și Eter 12:6.
3. Pregătiți-vă să deschideți lecția cu imnul „Trăiește-al Meu Mântuitor” (vezi *Imnuri și cântece pentru copii*, pag. 38).
4. Pregătiți posterul propus în lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
5. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

POSTUL

Lecția 6

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să înțelegem cum să ne întărim (noi și familiile noastre) prin post.

Modul potrivit de a posti

- Cereți-i surorii desemnate să prezinte, în trei minute, o expunere a capitolului 25, „Postul”, din *Principiile Evangheliei*.

Să sporim spiritualitatea postului nostru

Postul ne ajută să recunoaștem dependența noastră de Domnul. Când postim și ne rugăm, ne îndepărtăm de la lucrurile lumești. Ne deschidem inima pentru a afla și a accepta voința lui Dumnezeu în ceea ce ne privește pe noi și pe familiile noastre. De asemenea, postul întărește sinceritatea rugăciunii noastre.

Dacă sporim spiritualitatea postului nostru, putem îmbunătăți relațiile noastre în cadrul familiei. De asemenea, putem primi mari binecuvântări spirituale de confort și de înțelegere.

- Cum vă puteți îmbogăți experiența postului?

Când dorim să schimbăm ceva în viața noastră, trebuie să planificăm, să pregătim și să punem în practică acele lucruri care vor duce la schimbare. Aceleași principii ne vor ajuta să îmbunătățim postul nostru.

Posiți cu un scop

Putem conferi postului nostru mai multă semnificație, dacă avem un motiv pentru a posti. Multe persoane și familii se gândesc cu evlavie la motivul postului înainte de a-l începe. Putem posti pentru: (1) a binecuvânta pe cineva (vezi Alma 6:6), (2) a primi puterea spirituală de a face față unei probleme, (3) a primi inspirație și revelație (vezi Alma 17:3), (4) a cere ajutor sau alinare (vezi Helaman 9:10) sau (5) pentru a spori dragostea și armonia în cămine.

- În ce fel existența unui motiv pentru a posti va face să ni se pară mai ușor postul? Cum va conferi acest motiv mai multă semnificație postului? Care sunt câteva motive pentru care pot posti familiile?

Ajutați-i pe membrii familiei să postească

Când copiii noștri sunt mici, nu trebuie să-i forțăm să postească. Trebuie să vorbim cu ei despre scopul postului și să-i includem în rugăciunile noastre când începem postul. Putem chiar să-i ajutăm să învețe să postească, cerându-le să postească o masă. Când vor fi suficient de mari pentru a fi botezați, ei vor fi mai bine pregătiți să țină postul întreg. Trebuie să ținem seama de problemele personale de sănătate și să căutăm căi pentru a-i ajuta pe membrii familiei să postească.

Îi putem ajuta pe membrii familiei care încearcă să postească, hrănindu-i pe copiii mici separat. Putem schimba obiceiurile casei, servind feluri de mâncare preparate cu ușurință în locul aceluia care vor umple casa cu arome îmbietoare. Putem pregăti sâmbăta mâncarea pentru duminică, lăsându-ne timp duminica pentru studiul scripturilor, pentru rugăciune și pentru a medita asupra scopului pentru care postim. Putem folosi timpul citind copiilor din scripturi, vorbind cu ei și dezvoltându-le dragostea pentru Evanghelie. Dacă avem activități potrivite pentru a ne ocupa timpul destinat meselor, vom fi mai puțin preocupate de mesele pierdute. Dacă ni se face foame în timpul postului, trebuie să încercăm să nu ne gândim la mâncare. În schimb, ar trebui să ne gândim la hrana spirituală. Realizăm acest lucru „desfătându-ne cu cuvintele lui Hristos” (2 Nefi 32:3). În loc să mâncăm, trebuie să studiem scripturile, să medităm, să ne manifestăm credința și să continuăm să ne rugăm.

- Citiți Doctrină și legăminte 59:13–15. Care trebuie să fie atitudinea noastră când pregătim mâncarea pentru momentul când vom înceta postul? Cum ne putem spori spiritualitatea urmând sfatul dat în această scriptură?

Postiți cu evlavie

Întotdeauna trebuie să începem postul cu o rugăciune. În timpul rugăciunii, îi putem cere Tatălui Ceresc să ne dea tărie pentru a duce la bun sfârșit postul. Trebuie să ne exprimăm dorința de a posti, scopul postului și importanța lui pentru noi. De asemenea, trebuie să cerem ajutor pentru obținerea binecuvântărilor de care avem nevoie.

Trebuie să încheiem postul cu o rugăciune, manifestându-ne credința în ceea ce privește scopul postului. Dacă alții au postit împreună cu noi pentru același scop, trebuie să ne unim toți în rugăciune. Trebuie să ne exprimăm recunoștința pentru copiii care au fost supuși și puternici și care doresc să se bucure de binecuvântările spirituale ale postului.

- Ce lucruri putem face în căminele noastre pentru a spori spiritualitatea postului pentru toți membrii familiei?

Postul este o sursă de putere

Când avem probleme, deseori, avem nevoie de tărie. Deținătorii preoției postesc, deseori, pentru a-și spori capacitatea de a folosi puterea

preoției. Când căutăm binecuvântările preoției, putem aplica același principiu prin post. Elder Matthew Cowley ne-a povestit următoarele despre puterea postului părinților:

„Cu un an și ceva în urmă, a venit în biroul meu o familie cu un băiețel. Tatăl lui mi-a spus: ‘Soția mea și cu mine am postit două zile și l-am adus pe băiatul meu pentru binecuvântare. Am fost trimiși la dumneavoastră’.

Am întrebat: ‚Ce e cu el?’

Mi-au răspuns că s-a născut orb, surd și mut, fără coordonarea mușchilor; nici nu putea merge de-a bușilea la cinci ani. Mi-am spus în sinea mea: ‚Asta e. De așa ceva nu se scapă decât prin post și rugăciune’. Aveam o încredere instinctivă în postul și rugăciunea acelor părinți. L-am binecuvântat pe acel copil și, câteva săptămâni mai târziu, am primit o scrisoare: ‚Frate Cowley, am dori să-l vedeți pe micuțul nostru acum. Merge de-a bușilea. Când aruncăm o minge pe podea, se ia după ea mergând în mâini și în genunchi. Poate vedea. Când batem din palme deasupra capului, sare. Aude’. Știința medicală abdicase. Dumnezeu o înlocuise” (*Miracles*, Brigham Young University Speeches of the Year, 18 feb. 1953, pag. 8).

- Arătați ilustrația 6-a, „Esteră, fără să se gândească la viața ei, a postit și a mers înaintea regelui”.

O femeie dreaptă, printr-o viață supusă poate fi o binecuvântare nu doar pentru ea și pentru familia ei, ci pentru o întreagă națiune. O asemenea femeie a fost Esteră, a cărei povestire este relatată în Vechiul Testament. Esteră, o evreică, a obținut favorurile împăratului persan și i-a devenit soție. În aceeași țară, trăia un om puternic, pe nume Haman, care era un aprig dușman al lui Mardoheu, vărul Esterei. Pentru că Mardoheu a refuzat să se plece înaintea lui, Haman a plănuisit să-i omoare pe toți iudeii. Când Mardoheu a auzit această veste tragică, i-a trimis vorbă Esterei, cerându-i să se ducă înaintea împăratului și să-i ceară protecție. Esteră i-a explicat: „Este o lege care pedepsește cu moartea pe oricine, fie bărbat fie femeie, care intră la împărat, în curtea dinăuntru, fără să fie chemat. Numai acela scapă cu viață, căruia îi întinde împăratul toiagul lui împărătesc de aur. Și eu n-am fost chemată la împărat de treizeci de zile” (Esteră 4:11). Mardoheu i-a răspuns că dacă nu face ceva, vor fi omorâți cu toții, inclusiv familia ei.

Esteră și-a dat seama de responsabilitatea ei. A răspuns: „Du-te și strânge-i pe toți iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine, fără să mâncați, nici să beți, timp de trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele; apoi, voi intra la împărat, în ciuda legii; și dacă va fi să pier, voi pieri” (Esteră 4:16). Esteră, fără să țină cont de viața ei, postind, a mers înaintea împăratului. Împăratul i-a întins Esterei sceptrul lui, pentru ca ea să se apropie, salvându-i viața. Pentru

6-a, Estera, fără să se gândească la viața ei, a postit și a mers înaintea regelui
© Providence Lithograph Company

că ea a pus viața ei și această problemă în mâinile Domnului, ea a fost cruțată. Împăratul a declarat că iudeilor le este permis să se apere și să trăiască. (Vezi Estera 5:2; 8:10–11.)

- În ce fel postul Esterei și al celorlalți au ajutat-o să aibă tărie și curaj? Ce situații din viața dumneavoastră necesită tărie și curaj? Cum vă poate ajuta postul?

Concluzii

Tăria spirituală ca urmare a postului vine prin supunere și credință. Când postim și ne rugăm, manifestând credința noastră, putem fi binecuvântate cu puterea sporită de care avem nevoie. În timp ce postim, tăria mărturiilor noastre va crește. Vom simți dorința să le facem cunoscute la întrunirea de post și de mărturie. Atunci când copiii noștri aud și simt dragostea noastră pentru Evanghelie, ei vor crește, de asemenea, din punct de vedere spiritual.

Recomandare

Examinați modul în care vă pregătiți pentru post și ce faceți în duminica de post. Amintiți-vă cât sunt de importante atitudinea și pregătirea pentru ca postul să aibă succes.

Scripturi suplimentare

- Matei 6:16–18 (cum să postim)
- Luca 2:37 (să-L slujim pe Dumnezeu prin post și rugăciune)
- Mosia 27:22–23 (tămăduirea prin post și rugăciune)
- Alma 5:46 (revelație prin post și rugăciune)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 25, „Postul”.
2. Desemnați o membră a clasei să facă o expunere de trei minute a capitolului 25 din *Principiile Evangheliei*.
3. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

PIOȘENIA

Lecția 7

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să-i învățăm pioșenia pe membrii familiei noastre și să ne dezvoltăm noi înșine pioșenia.

Pioșenia este o calitate a sufletului

- Expuneți posterul care ilustrează versetul Leviticul 19:30 sau referiți-vă la scriptura scrisă pe tablă.

Profeții moderni ne-au sfătuit în privința pioșeniei. Președintele David O. McKay a spus: „Consider pioșenia ca una dintre cele mai înalte calități ale sufletului” (din Conference Report, oct. 1951, pag. 179–180).

Președintele Spencer W. Kimball a scris următoarele pentru membrii Bisericii:

„Suntem un popor binecuvântat din plin. Domnul ne-a dat totul: Evanghelia lui Isus Hristos, lumina, preoția, puterea, promisiunile, legămintele, templele, familiile noastre, adevărul. Ar trebui să fim cei mai fericiți oameni de pe pământ. De asemenea, ar trebui să fim cei mai pioși oameni, dar în această privință cred că fiecare persoană și fiecare familie trebuie să se privească cu atenție. Suntem oare pioși? Dovedesc faptele noastre, acasă și la Biserică, pioșenie față de Creatorul nostru?

Uneori ne mirăm. Luăm parte la adunări de împărtășanie și la conferințe la care copiii se plimbă fără reținere printre rânduri. În timpul slujbei, observăm adulți care discută cu vecinii lor, persoane care ațipesc și tineri care se adună în holuri. Vedem familii venind târziu și îndreptându-se zgomotos spre locurile lor, ca și grupuri care discută cu voce tare după întrunire.

Gândurile noastre se îndreaptă spre simpatizanți, prieteni și spre aceia ale căror mărturii sunt fragile și în curs de dezvoltare. Sunt oare adunările noastre mijloacele misionare puternice care ar putea fi acolo unde domnește și pătrunde în inimi Spiritul Domnului? Sau, pentru a simți Spiritul trebuie, mai întâi, să stopăm multe distracții care sunt fără rost?

*7-a, Trebuie să dăm dovadă de pioșenie și să-i învățăm
pe copiii noștri să fie pioși în capelă*

Să examinăm pioșenia, nu numai din punct de vedere al înțelesului și al importanței ei în viața sfinților din zilele din urmă, ci și din punct de vedere al unor căi posibile prin care îi putem învăța pioșenia pe copiii noștri și prin care putem să ne îmbunătățim propria noastră pioșenie.

Semnificația și importanța pioșeniei

Pioșenia a fost definită ca: 'un sentiment sau o atitudine de adânc respect, dragoste și venerație, ca pentru un lucru sfânt'. Descrierea ei drept devotament față de Dumnezeu este un alt mod de a exprima înțelesul pioșeniei.

Mulți dintre conducătorii noștri s-au referit la pioșenie ca la una dintre cele mai înalte calități ale sufletului, arătând că ea implică o credință adevărată în Dumnezeu și în dreptatea Lui, un nivel cultural ridicat și dragoste pentru cele mai frumoase lucruri din viață.

Pioșenie față de Dumnezeu

Prin revelații moderne Domnul ne-a ajutat să înțelegem semnificația și importanța pioșeniei.

O astfel de revelație pare să indice că pioșenia față de Tatăl și față de Fiul este o însușire sau o caracteristică esențială a acelor care ajung în împărăția celestială. În secțiunea 76 din Doctrină și legăminte, cunoscută ca 'Viziunea', dată lui Joseph Smith și Sidney Rigdon în februarie 1832, găsim:

'Și astfel, noi am văzut gloria celestială, care depășește toate lucrurile – unde Dumnezeu, chiar Tatăl, domnește pe tronul Lui în vecii vecilor; Înaintea tronului Lui toate lucrurile se apleacă cu umilă pioșenie și Îl slăvesc în vecii vecilor.

Aceia care locuiesc în prezența Lui sunt Biserica Primului Născut și ei văd așa cum sunt văzuți, și cunosc așa cum sunt cunoscuți, deoarece au primit din plinătatea și harul Lui.

Și El îi face egali în putere, în tărie și în stăpânire' (D&L 76:92–95).

Pioșenie față de numele divinității

O altă revelație modernă ne îndrumă să ne arătăm pioși chiar față de numele divinității; ni se spune să nu profanăm numele Tatălui și, chiar, să evităm frecvența lui folosire (D&L 107:2–4).

Aici, ar trebui să ne reamintim că una dintre cele zece porunci spune:

'Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului tău; pentru că, Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel care va lua în deșert numele Lui' (Exodul 20:7).

Rezultă că pioșenia față de Dumnezeu și față de numele Lui este una dintre cele mai importante calități pe care o putem dezvolta.

Pioșenie față de Casa Domnului

Într-un alt domeniu de importanță extremă, Domnul ne-a îndrumat, prin revelație modernă, să dăm dovadă de pioșenie față de casa Lui sfântă. În revelația importantă dată lui Joseph Smith și cunoscută ca rugăciunea de dedicare a Templului din Kirtland, s-a dat o directivă prin care se spunea că acest templu, ca și celelalte temple sfinte înălțate pentru Domnul, trebuie să fie un loc în care să arătăm pioșenie față de El. (Vezi D&L 109:13, 16–21.)

Într-un sens adevărat, ceea ce s-a spus despre templele sfinte ale Bisericii se aplică fiecărei ‘case a Domnului’, fie că ea este o casă de întruniri sau orice alt loc în care sfinții preaslăvesc, sau chiar orice cămin al sfinților din zilele din urmă.

Pioșenia implică fericire

Ca și celelalte principii ale Evangheliei, pioșenia duce la mai multă bucurie.

Trebuie să ne amintim că pioșenia nu este o purtare sumbră, temporară, pe care o adoptăm doar duminica. Adevărata pioșenie implică fericire, ca și dragoste, respect, recunoștință și teamă dumnezeiască. Este o virtute care trebuie să facă parte din modul nostru de viață. De fapt, sfinții din zilele din urmă trebuie să fie cei mai pioși oameni de pe pământ.

Pioșenia și căminul

Unde începe deci pioșenia și cum o putem dezvolta?

Căminul este cheia spre pioșenie, la fel cum este cheia spre orice altă virtute dumnezeiască.

Dați-mi voie să subliniez cât este de important să-i învățăm pe copii să se roage. În timpul rugăciunilor personale și a celor din familie, cei mici învață să-și plece capetele, să-și încrucișeze brațele și să închidă ochii atunci când se adresează Tatălui nostru Ceresc. Comportamentul învățat acasă determină comportamentul la adunările Bisericii. Un copil care a învățat acasă să se roage înțelege, curând, că trebuie să fie tăcut și liniștit în timpul rugăciunilor din cadrul slujbelor de preaslăvire.

Tot astfel, când serile de familie sunt o parte a vieții din cadrul căminului, copiii știu că sunt speciale, nu doar în Biserică, ci și acasă, când învățăm despre Tatăl nostru Ceresc și când fiecare trebuie să se comporte cât mai bine.

Muzica este o încântare deosebită pentru copii. Imnurile cântate, frecvent, la Biserică pot deveni familiare și acasă. Copiii mici, mai ales, au de câștigat dacă părinții îi ajută să învețe imnuri ușoare acasă. Astfel, copiii vor aștepta cu nerăbdare să cânte la adunările de împărtășanie și la alte adunări.

Pioșenia la Biserică

Desigur, la adunările de duminică, părinții trebuie să ia parte împreună cu copiii lor.

Tatăl și mama trebuie să coopereze pentru a fi siguri că pregătirea pentru întruniri este o experiență plăcută. Graba din ultimul minut pentru a-i aduna pe copii, a-i îmbrăca și a-i zori la întrunire distruge pioșenia.

Când familiile au asemenea obiceiuri, ele întârzie, frecvent, la Biserică și au loc, deseori, schimburi de cuvinte și jigniri, iar copiii sunt posomorâți și neliniștiți în timpul slujbei. Este mult mai pioasă familia care se pregătește din timp pentru întruniri, care ajunge la capelă cu mai mult timp înainte ca întrunirea să înceapă, care stă împreună pentru a asculta preludivul muzical și pentru a-și îndepărta din minte preocupările lumesti,

Uneori, părinților cu copii mici le este greu să-i ajute pe micuți să aprecieze adunările și să-i împiedice să creeze tulburări. Perseverența, fermitatea și pregătirea de acasă sunt esențiale pentru reușită. Dacă nu știu cum să se descurce cu copiii la Biserică, tinerii părinți pot cere sfatul cuplurilor mai experimentate din episcopie.

Deseori, înainte și după întruniri, membrii Bisericii se adună în grupuri pentru a se saluta. Aparenta lipsă de respect se datorează, în mod nevinovat, faptului că suntem oameni prietenoși și că sabatul este un timp potrivit pentru a discuta, a ne înfrăți și a cunoaște oameni noi. Părinții trebuie să dea un exemplu familiilor lor, discutând în holuri sau în alte locuri în afara capelei, înainte sau după întruniri. După întrunire, părinții pot ajuta la menținerea spiritului slujbei acasă, discutând cu copiii lor despre o idee, despre o interpretare muzicală sau despre un alt aspect pozitiv al întrunirii.

Efortul pentru îmbunătățirea pioșeniei

Am vorbit despre importanța pioșeniei și am examinat câteva dintre semnificațiile ei. De asemenea, am oferit câteva sugestii referitoare la promovarea pioșeniei acasă și la Biserică. Totuși, îmbunătățirea reală a faptelor oamenilor va veni pe măsură ce conducătorii locali și familiile își unesc eforturile pentru a învinge problemele lor specifice referitoare la pioșenie. Preconizăm un efort în întreaga Biserică în vederea îmbunătățirii pioșeniei...

Adevărata pioșenie este o însușire vitală, dar ea dispare repede în lume pe măsură ce forțele răului își extind influențele. Nu putem înțelege pe deplin puterea în bine pe care o putem exercita, dacă milioanele de membri ai adevăratei Biserici vor sluji drept model de comportament pios. Nu ne putem imagina numărul mare de vieți pe care le putem influența. Și poate, mai important este că nu ne putem da seama de

marele impact spiritual asupra propriilor noastre familii, dacă devenim oameni pioși, așa cum știm că trebuie să fim. Trebuie să ne străduim să dezvoltăm mai mult pioșenia în viața noastră; aceasta este rugăciunea mea”

(*We Should Be a Reverent People*, broșură, 1976, pag. 1–4).

• Cum pot părinții să-și ajute copiii să se bucure de întâlnirile de la Biserică și să fie mai pioși? După ce membrele clasei au răspuns, cereți cuiva să citească următoarele sugestii:

„Sugestii pentru părinți pentru a-i învăța pe copii pioșenia

Părinții își pot ajuta copiii să se bucure de adunările de la Biserică, având în vedere următoarele –

1. Să participe la adunările de împărtășanie și la Școala de Duminică împreună cu copiii lor.
2. Să facă pregătirile pentru întruniri într-un mod plăcut și fără grabă.
3. Să ajungă cu cinci, zece minute înainte de ora programată pentru începerea întrunirii.
4. Să stea împreună cu familia.
5. Să discute după aceea despre o cuvântare, un mesaj, o interpretare muzicală sau despre un alt aspect al adunării” (Spencer W. Kimball, *We Should Be a Reverent People*, pag. 4).

- Arătați ilustrația 7-a, „Trebuie să dăm dovadă de pioșenie și să-i învățăm pe copiii noștri să fie pioși în capelă”.
- Cum îi putem învăța pe copiii mici să fie pioși? După ce membrele clasei au răspuns, cereți cuiva să citească următoarele sugestii:

„Părinții cu copii mici trebuie să încerce –

1. Să îi ajute pe copii să înțeleagă ce se întâmplă.

Copiii mici se pot ocupa liniștiți cu o carte de colorat sau cu un lucru, dar este important să-i ajutăm să înțeleagă cât mai mult din întrunire. Câteva cuvinte șoptite, ocazional, pentru a lămuri unele acțiuni ale episcopiei sau mesajul unui vorbitor îl pot ajuta pe copil să înțeleagă ce se întâmplă. De exemplu, tatăl poate șopti: ‚Cel care vorbește acum este tatăl lui Alexandru. El vorbește despre pionieri’.

2. Să pună accent pe cântece.

Cântatul poate fi pentru copii una dintre părțile cele mai plăcute ale întrunirii. Încurajați interesul copiilor pentru imnuri, cântând imnuri ușoare acasă și învățându-i pe copii aceste imnuri. Directorul pentru muzică din cadrul episcopiei ar putea să asigure o listă cu imnurile care se vor cânta la adunările viitoare.

3. Să întărească în cadrul Societății Primare și al Școlii de Duminică bunele maniere învățate acasă.

Copiii trebuie să fie ajutați să-și amintească să încrucișeze brațele și să-și plece capetele în timpul rugăciunilor și să stea liniștiți în timpul împărtășaniei. Copiii trebuie să înțeleagă că este o lipsă de respect să se joace printre rânduri sau să intre și să iasă din capelă în timpul întrunirii.

4. Să fie un exemplu.

Părinții trebuie să fie un bun exemplu, arătând interes pentru întrunire, vorbind doar când este necesar și numai în șoaptă, încurajându-i pe copii să facă la fel.

5. Să pregătească copiii pentru întruniri.

Copiii trebuie duși la toaletă și să bea apă înainte ca întrunirea să înceapă” (Spencer W. Kimball, *We Should Be a Reverent People*, pag. 4-5).

Concluzii

Când suntem pioși, arătăm dragostea și respectul nostru pentru Tatăl Ceresc și pentru Fiul Său, Isus Hristos. Când dezvoltăm o atitudine de pioșenie, putem simți o bucurie mai mare în viață și în învățăturile Evangheliei lui Isus Hristos.

Recomandare

Enumerați lucrurile pe care le puteți face pentru a deveni mai pioși în viața dumneavoastră și pentru a-i ajuta pe ceilalți, în special pe cei din propria dumneavoastră familie, să devină mai pioși.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

Pregătiți posterul propus pentru această lecție sau scrieți versetele din scripturi pe tablă.

DRAGOSTE, CARITATE ȘI SLUJIRE

Lecția 8

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să-i iubim și să-i slujim pe alții.

Dumnezeu ne iubește cu o dragoste perfectă

Dragostea perfectă, numită „caritate”, este dragostea pură a lui Hristos (vezi Moroni 7:47). Cei care au gustat din această dragoste pot cu greu să o descrie. Sora Erma Braack din Statele Unite povestește experiența soțului ei privind dragostea lui Dumnezeu:

„Bert Braack... luase îndemnul din Biblie: ‘Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide’ (Matei. 7:7), ca o invitație personală la rugăciune....

Dorea cu disperare să știe dacă exista un Dumnezeu. Și dacă era așa, cu ce se aseamăna Dumnezeu?

El a început să meargă la diverse biserici și să citească Biblia. Cuvintele din Matei îl îndemneau să întrebe el însuși, și astfel,... cu dorința intensă de a cunoaște adevărul, el a spus prima rugăciune: ‘Dumnezeule, dacă ești acolo, ajută-mă să aflu și voi face tot ceea ce dorești’. Și, în timp ce îngenunchea, spunea el, ‘o mare pace m-a cuprins, inima îmi ardea în piept și o bucurie așa cum nu mai cunoscusem niciodată m-a inundat. Mă simțeam de parcă aș fi fost cu totul scufundat într-o mare esență spirituală’.

Timp de trei zile a avut acest sentiment ‘și în toată această perioadă’, spune el, ‘abia îmi simțeam picioarele atingând pământul. Dragostea pură a lui Dumnezeu părea să mă învăluie pe deplin și era minunat. În această perioadă am iubit totul. Nu mă interesaseră prea mult copii până atunci, dar, acum, simțeam o mare dragoste față de ei. Blestemasem ploaia; acum, ud până la piele, îndrăgeam fiecare clipă a ei. Dacă aceasta înseamnă a gusta puțin din dragostea lui Dumnezeu care umple împărăția celestială, atunci nu este de mirare că mielul și leul stau împreună fără să existe nici cea mai mică urmă de rău și de teamă’ ... Bert Braack a devenit, mai târziu, membru al Bisericii. (Vezi „A Small Taste of Love”, *Ensign*, aug. 1976, pag. 36.)

- Rugați-le pe membrele clasei să-și amintească de o ocazie în care s-au simțit pline de dragoste.
- De ce trebuie să știm că Dumnezeu ne iubește pe fiecare în parte?

Salvatorul, prin exemplul Lui, ne-a învățat cum să iubim. El a fost tratat nedrept și, cu toate acestea, nu s-a întors împotriva celor care îl persecutau. A fost urât, dar El a răspuns la ură cu dragoste. A fost pironit pe o cruce de lemn și lăsat să moară; totuși, El S-a rugat pentru soldații romani: „Tată, iartă-i, căci nu știi ce faci” (Luca 23:34). El a avut răbdare cu apostolii Săi, unii dintre ei neînțelegându-I misiunea. El avea o mare dragoste față de copii. O relatare impresionantă despre dragostea Salvatorului se găsește în 3 Nefi 17.

- Rugați-o pe sora desemnată să citească versetele pe care le-a ales din 3 Nefi 17, versete care ilustrează dragostea Salvatorului.

Ni s-a poruncit să iubim

Doar cu câteva ore înainte de răstignire, Salvatorul a propovăduit ucenicilor Lui: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34).

El ne-a poruncit să ne iubim unul pe altul, la fel cum i-a iubit El pe semenii Lui. El ne-a învățat:

„Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care vă asupresc și vă prigonesc;

Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5:44–45).

Elder Marion D. Hanks a povestit cum a fost învățată o femeie, în copilăria ei, să-și dezvolte dragostea creștinească: „Mă gândesc la o femeie aleasă, născută cu un grav handicap fizic... care... vorbea despre un incident din copilărie. Tovarășii de joacă i se adresaseră urât... făcând-o să sufere și să plângă. Când a ajuns acasă, tatăl ei a luat-o în brațele lui puternice și a plâns alături de ea, explicându-i că... această experiență îi poate face viața rodnică și fericită. ‘Scumpa mea’, i-a spus el,... ‘ai o cocoșă și încă alte câteva probleme grave. Dar nu este vina ta. Nu este vina părinților tăi sau a Tatălui Cerească... Ceea ce spuneau fetele și băieții era adevărat, dar n-a fost frumos și drept din partea lor. Dacă toată viața vei încerca să fii mai dreaptă și mai bună cu ceilalți decât sunt unii dintre ei cu tine, vei fi fericită și viața îți va fi folositoare” (din Conference Report, oct. 1976, pag. 42 sau *Ensign*, nov. 1976, pag. 32).

- Cereți cuiva să citească 1 Corinteni 13:2–7. Rugați-le pe membrele clasei să discute ideile din această scriptură. Poate vreo soră care dă dovadă de caritate să aibă prejudecăți față de o altă rasă de oameni? Poate ea să întoarcă spatele celui bolnav, sărman sau înfometat? Poate ea să fie geloasă pe realizările celorlalți? Poate ea să-i critice sau să-i

bârfească pe alții? De ce trebuie să ne străduim să dezvoltăm caritatea?

Slujirea creștinească clădește dragoste

Președintele Harold B. Lee a spus că, într-o nopate, a avut „ceea ce trebuie să fi fost o viziune” în care i se spunea: „Dacă vrei să-L iubești pe Dumnezeu, trebuie să înveți să-i iubești pe oameni și să le slujești lor. În acest fel îți vei arăta dragostea față de Dumnezeu”, (*Stand Ye in Holy Places*, 1974, pag. 189).

Prin acte de slujire, mari sau mici, putem învăța să iubim mai profund. Sora Cora Hill Arnold din Statele Unite ne-a povestit cum a învățat ea să iubească prin slujire, deși trăia lângă o femeie pe care simțea că nu poate să o placă:

„Îi găseam vină din orice... De la alții am auzit că și ea avea aceleași sentimente față de mine. Părea întotdeauna că își dă silința... să le arate tuturor cât este de importantă. Cât de mult îmi dis plăceau reușitele ei.

Nu era niciodată prea prietenoasă cu mine și obișnuiam să trec pe lângă ea cu o înclinare rece a capului sau cu un salut politicos. Eram tristă, deoarece faptul de a nu agreea pe cineva te face nefericit.

Apoi, într-o zi, am auzit că era bolnavă. Ei și? Nu era grija mea.

Dar era [grija mea], și nu-mi ieșea deloc din minte. Pentru că am o conștiință activă, în final, m-am dus la bucătărie și am pregătit compot de mere și prăjituri...

Și i le-am dus!

Fața i s-a luminat de surpriză și de plăcere și o senzație de căldură mi-a cuprins inima, îndepărtând, pe loc, prejudecata existentă înainte. Când am plecat de la ea spre casă, zâmbeam, iar ziua a fost luminoasă și frumoasă.

Acum este una dintre prietenele mele apropiate...

Cineva spunea: ‘Ura este o dragoste care a luat-o pe sensul greșit. Îi urâm pe cei pe care i-am putea iubi’ „ („Shall I Deem Her My Enemy?” *Relief Society Magazine*, aug. 1970, pag. 595).

- Rugați o soră să povestească o experiență pe care a avut-o învățând să iubească pe cineva. Cum putem stabili relații mai strânse, chiar cu membrii familiei noastre, prin slujire?

Am făcut legământ să slujim unul altuia

Când am fost botezați, am făcut legământ cu Domnul „să purtăm greutatea unul altuia... să jelim împreună cu cei care jelesc... și să-i mângâiem pe aceia care au nevoie să fie mângâiați” (Mosia 18:8-9).

Avem răspunderea de a-i căuta pe aceia care sunt în nevoie. Apoi, avem responsabilitatea să-i ajutăm, fără a fi îndemnați sau fără a ni se porunci. (Vezi D&L 58:26-29.)

Am făcut legământ să-i slujim pe cei care sunt în nevoie, așa cum i-a slujit Hristos pe semenii Lui. S-ar putea ca slujirea creștinească să nu fie solicitată. De ea poate avea nevoie cineva care ne este străin, care nu ne va putea răsplăti niciodată. Poate fi neplăcută și poate implica mult efort din partea noastră. S-ar putea să fie cerută într-un moment în care să ne fie greu să o oferim. S-ar putea să nu primim nici felicitări, nici recunoaștere. Dar slujim, deoarece îi iubim pe copiii Tatălui nostru Ceresc și vrem să-i ajutăm din dorința pură a inimii noastre.

Emma Sommerville McConkie, bunica elderului Bruce R. McConkie, era o văduvă din Moab, statul Utah. Tatăl elderului McConkie a scris în jurnalul său despre următoarea experiență pe care a avut-o mama lui:

„Mama era președinta Societății de Alinare din Moab. J____ B____ [care nu era membru și se opunea Bisericii] se căsătorise cu o fată care era membră a Bisericii. Aveau șapte copii; acum, aveau un nou născut. Erau foarte săraci, iar mama mergea, zi de zi, să aibă grijă de copil, să le ducă coșuri cu mâncare etc. Mama era și ea bolnavă și, de mai multe ori, cu greu a fost în stare să se întoarcă acasă după ce-și terminase treaba la J____ B____ acasă.

Într-o zi, s-a întors acasă foarte obosită și epuizată. A adormit pe scaun. A visat că făcea baie unui copil despre care a aflat că era Pruncul Hristos. S-a gândit, o, ce onoare să îi slujesc chiar lui Hristos! Ținând copilul în brațe, ea era copleșită. Se gândea, cine Îl mai ținuse pe Pruncul Hristos astfel? O bucurie de nedescris i-a cuprins întreaga ființă. Era pătrunsă de slava Domnului. I se părea că și măduva oaselor i se topea. Bucuria ei era așa de mare încât a trezit-o. În timp ce se trezea, a auzit aceste cuvinte: 'Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut' „ (citată de Bruce R. McConkie în „Charity Which Never Faleth,” *Relief Society Magazine*, martie 1970, pag. 169).

- Citiți Matei 25:34–40. Rugați-le pe surori să discute despre căile prin care pot sluji altora (vezi *Principiile Evangheliei*, capitolul 28, „Slujirea”).

Concluzii

Președintele David O. McKay a spus:

„Avem răspunderi, mai mari decât înainte, de a face astfel încât căminele noastre să radieze pentru vecinii noștri armonie, dragoste, îndatoriri civice, loialitate. Vecinii noștri trebuie să simtă și să audă...

Dumnezeu să ne ajute ca în calitate de membri... ai Bisericii, să radiem... dragoste... caritate... și slujire!” („Radiation of the Individual”, *Instructor*, oct. 1964, pag. 374).

Recomandare

Alegeți o persoană pe care vă este greu să o îndrăgiți și încercați să clădiți o relație personală, bună, cu ea. Încercați să vă dați mai mult seama de modul în care puteți să slujiți acestei persoane sau altora.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 28, „Slujirea” și capitolul 30, „Caritatea”.
2. Desemnați o membră pentru a alege și a pregăti două sau trei versete din 3 Nefi 17, în care este ilustrată dragostea lui Isus, și pe care să le prezinte în clasă.
3. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

CASTITATE ȘI DECENȚĂ

Lecția 9

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să trăim potrivit legii castității și să-i învățăm pe copiii noștri să facă la fel.

Legea castității

Dumnezeu a asigurat trupurilor noastre o putere sacră. Este puterea de a crea alte trupuri, astfel încât viața să continue pe pământ. Pentru a ne ajuta să păstrăm sfințenia acestei puteri și pentru a o folosi cu înțelepciune, Dumnezeu ne-a dat legea castității.

- Cereți surorii desemnate să citească din *Principiile Evangheliei*, capitolul 39, subtitlul „Ce este legea castității?”

A fi cast înseamnă, de asemenea, a evita toate gândurile și faptele care nu sunt pure și care ne determină să dorim ce este greșit (vezi Matei 5:27–28). Nu trebuie să permitem standardelor unei lumi imorale să ne influențeze.

Importanța legii castității

Este important să trăim potrivit legii castității deoarece ea este o poruncă de la Dumnezeu. Scripturile ne spun despre castitate că ea este lucrul „cel mai scump și mai prețios dintre toate lucrurile” (Moroni 9:9). Domnul spune: „Pentru că, Eu, Domnul Dumnezeu, mă bucur de castitatea femeilor. Și desfrâul este un lucru abominabil în fața Mea” (Iacov 2:28).

Respectarea legii castității ne va aduce mari binecuvântări de la Domnul. Ne va ajuta să ne respectăm pe noi înșine și ne va elibera de o conștiință vinovată. Ne va ajuta să evităm bolile transmise prin legături sexuale și suferințele lor. În plus, trăind potrivit legii castității, vom fi ajutați să fim demni atât de încrederea altora, cât și de îndrumarea Duhului Sfânt. Cel mai important este faptul că trebuie să fim caste pentru a intra în templu și pentru a fi căsătorite în viața muritoare și în eternitate. Castitatea ne va ajuta să ne bucurăm de o viață de familie fericită pe acest pământ. Ne va ajuta să fim demne pentru a continua viața de familie în eternitate.

- Cereți unei surori care și-a adus copilul nou născut să-și exprime bucuria pe care o simte ea și soțul pentru că sunt o familie.

Încălcarea legii castității este un păcat. Ne poate aduce tristețe și ne poate distruge respectul de sine. Ne poate împovăra cu vinovăție. Lipsa castității poate aduce neîncredere între membrii familiei și, în cele din urmă, poate destrăma familia. Lipsa castității face ca persoana respectivă să nu fie demnă de îndrumarea Duhului Sfânt. Ea poate aduce pe lume copii în afara unei familii unite. Membrii Bisericii care încalcă legea castității, încalcă legămintele sfinte făcute cu Dumnezeu. Folosirea greșită, în ori ce fel, a acestei sfinte puteri de creație ne poate face să pierdem privilegiul progresului etern.

Relațiile sexuale în afara căsătoriei sunt păcate grave care pătează viețile aceluia implicati. Astfel de pete pot fi îndepărtate numai prin pocăință (vezi lecția 2, „Pocăința”, din acest manual). Uneori, comitem greșeli înainte de a înțelege poruncile Domnului despre castitate. În astfel de cazuri, este foarte important să vorbim cu președintele de ramură, cu episcopul sau cu președintele de misiune despre acestea. El ne va sfătui și ne va ajuta să ne ducem pocăința la bun sfârșit. Domnul este dornic să ne ierte atunci când ne pocăim de păcatele noastre. El ne spune: „Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat și Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele” (D&L 58:42).

Cum să-i învățăm pe copii legea castității

- Expuneți posterul cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Ajutați-i pe copii să înțeleagă natura și sfințenia funcțiilor trupului.
2. Dăruiți-le copiilor dragoste.
3. Încurajați standardele întâlnirilor cuviincioase.
4. Încurajați îmbrăcăminte decentă.
5. Fiți un exemplu potrivit ca părinte.

Ajutați-i pe copii să înțeleagă natura și sfințenia funcțiilor trupului

Copiii sunt în mod firesc curioși în privința trupurilor lor. La momentul potrivit, părinții pot explica, în mod simplu, felul adecvat în care trebuie îngrijite trupurile noastre. De asemenea, părinții îi pot ajuta pe copiii lor să înțeleagă că trupurile noastre sunt prea sfinte și personale pentru a fi tratate într-un fel necorespunzător de noi sau de alții.

- Rugați-le pe membrele clasei să se gândească la situațiile în care părinții pot să-și învețe copiii să își respecte trupul.

Atitudinile copiilor vor reflecta atitudinile părinților. Dacă părinții rătăcesc la aluziile necuviincioase, vizionează filme sau programe de televizor nepotrivite sau acceptă cărți sau reviste indecente în casa lor, copiii vor deprinde atitudini greșite. Părinții trebuie să se exprime în privința trupului cu pioșenie, dar în mod deschis și fără jenă. De asemenea, arătând o afecțiune pură unul față de celălalt, părinții îi vor învăța pe copii că procrearea este sfântă. Trebuie să-i învățăm, de asemenea, care este rolul sexelor. Aceasta îl va ajuta pe copil să fie fericit că este băiat sau fată. Părinții care au un sentiment bun față de rolul lor de bărbat sau de femeie transmit acest sentiment copiilor lor.

- În ce fel poate atitudinea noastră ca părinți să demonstreze mai mult decât simplele cuvinte?

Copiii trebuie să înțeleagă clar cum se concep copiii și cum vin ei pe lume. De asemenea, copiilor trebuie să li se explice că Domnul a poruncit ca relațiile sexuale să fie rezervate doar cuplurilor căsătorite. Băieții și fetele, bărbații și femeile nu trebuie să încalce această poruncă sfântă.

Dăruiți-le copiilor dragoste

- Arătați ilustrația 9-a, „Dragostea unei mame este o binecuvântare pentru familia ei”.

Când copiii sunt mici, îi putem învăța moduri potrivite de a-și exprima afecțiunea. Este important să satisfacem nevoia de afecțiune a copiilor pentru ca ei să nu o caute, mai târziu, printr-o cale incorectă. Când părinții sunt sinceri și iubitori, ei clădesc încrederea copiilor. După aceea, dacă vor exista întrebări sau probleme în viața lor personală, copiii nu vor ezita să se consulte cu părinții lor.

Încurajați standardele întâlnirilor cuviincioase

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „orice întâlnire sau ieșire în public în doi trebuie amânată cel puțin până la vârsta de 16 ani, sau mai mult” („The Marriage Decision”, *Ensign*, feb. 1975, pag. 4). Tinerii sunt încurajați să aibă doar relații ocazionale de prietenie până când băieții își încheie misiunile.

Când întâlnirile încep să devină mai serioase, persoanele pot fi încurajate să dezvolte calități pozitive și, apoi, să caute aceleași calități la potențialii tovarăși. Elder Richard G. Scott ne-a dat acest sfat: „Când căutați un tovarăș etern, căutați unul care își dezvoltă atributele esențiale ce aduc fericire: o dragoste profundă față de Domnul și față de poruncile Sale, o determinare de a le respecta, o înțelegere binevoitoare, o posibilitate de a-i ierta pe alții și o voință de a se dăruia pe sine, împreună cu dorința de a avea o familie încoronată cu copii frumoși și un angajament de a-i învăța principiile adevărului în cămin” (din Conference Report, apr. 1999, pag. 31 sau *Ensign*, mai 1999, pag. 26).

9-a, Dragostea unei mame este o binecuvântare pentru familia ei

Elder Scott a subliniat, de asemenea, importanța castității atunci când se face curte cuiva: „A comite acte de intimitate destinate să se desfășoare numai în cadrul legăturilor din templu este un păcat. Asemenea fapte sunt supărătoare pentru Duhul Sfânt, ele pun bazele durerii și dezamăgirii și pot ascunde trăsături sau caracteristici care pot dovedi conflicte sau incompatibilități înăuntrul legământului căsătoriei. Semințele neîncrederii care se maturizează în divorț și pierderea binecuvântărilor din templu sunt, deseori, semărate prin violarea legilor purității personale. Nu faceți această greșeală” (din Conference Report, apr. 1999, pag 32).

- Care sunt standardele sfinților din zilele din urmă privind întâlnirile corecte? În ce fel pot părinții să-și învețe copiii importanța menținerii standardelor înalte în perioada în care curtează pe cineva?

Încurajați îmbrăcămintea decentă

Încă de pe timpul lui Adam și al Evei, Domnul le-a cerut copiilor Lui să-și acopere trupurile. Până când Eva n-a fost ispitită de Satana în Grădina Edenului, ea și Adam nu știau că ei erau dezbrăcați. După ce au mâncat din fructul interzis, ei și-au dat seama de goliciunea lor. Ei au încercat să-și acopere părțile cele mai sfinte cu șorțuri din frunze de smochin. Totuși, standardele de decență ale Domnului sunt mai înalte și El le-a dat haine din pielea animalelor pentru a se acoperi – deși în acea vreme ei erau singuri pe lume (vezi Moise 4:13, 27).

Standardele Domnului de decență nu sunt cele ale lumii. Începând cu profetul Joseph Smith și până la profeții din zilele noastre, ni s-a cerut să ne creăm un stil și o modă proprie (vezi Spencer W. Kimball, „A Style of Our Own”, BYU Devotional Assembly, 13 feb. 1951). Președintele Brigham Young a descris genul de modă pentru noi. El a spus: „Să presupunem că o femeie înger ar veni în casa voastră și ați avea privilegiul să o vedeți, cum ar fi ea îmbrăcată?... Ar fi curată și frumoasă, înfățișarea ei ar fi plină de slavă, strălucitoare, luminoasă și cu fiecare mișcare grația ei ar încânta inima oricărui privitor. Nimic inutil nu se află asupra ei. Nici una dintre surorile mele nu crede că aceste mode inutile, nesăbuite, sunt urmate în ceruri. Ei bine, atunci, modelați-vă viața după lucrurile bune și cerești...” (din *Deseret News [Weekly]*, 30 apr. 1873, pag. 196).

Putem măsura standardele noastre de decență întrebându-ne: „Cum m-aș simți în ceea ce privește îmbrăcămintea mea, dacă aș ști că profetul ar veni la mine acasă? Este îmbrăcămintea mea un exemplu bun de ceea ce ar trebui să poarte o fată sau o femeie sfântă din zilele din urmă? Chiar și la noi acasă ar trebui să fim decente. Chiar și copiii mici trebuie să fie îmbrăcați cu decență și să fie învățați despre decență.

Suntem răspunzătoare de efectul pe care standardele îmbrăcămintei noastre îl are asupra celorlalți. Orice lucru care inspiră gânduri necu-

viincioase sau care este un exemplu rău pentru ceilalți înseamnă lipsă de decență. Este important, în special, să le învățăm pe tinerele fete să nu poarte îmbrăcăminte care să-i încurajeze pe tinerii băieți să aibă gânduri necuviincioase.

- Ce stiluri care sunt la modă astăzi trebuie să evităm?

Decența ne ajută să ne păstrăm castitatea. Trebuie să alegem stiluri care să fie plăcute atât ochilor noștri, cât și Domnului.

Fiți un exemplu potrivit ca părinte

Respectând legea castității și fiind decenți, părinții trebuie să fie un exemplu potrivit.

- Revedeți cele cinci sugestii, care sunt înscrise pe tablă sau pe poster, pentru a-i învăța pe copiii legea castității. Prin ce alte mijloace ne putem ajuta pe noi și pe copiii noștri în vederea respectării legii castității și a folosirii unei îmbrăcăminte decente?

Concluzii

Președintele Spencer W. Kimball, vorbind fetelor sfinte din zilele din urmă, în Mexico City, a spus: „Sunteți fiicele lui Dumnezeu.... Sunteți făcute după imaginea mamei noastre cerești... Trupul vostru este sacru și prețios” (din Conference Report, Mexico City și Central America Area Conference 1973, pag. 108).

Trupurile noastre sunt templul în care spiritele noastre locuiesc. „Nici un lucru care nu este curat nu poate locui cu Dumnezeu” (1 Nefi 10:21; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 3:16–17). Menținerea trupurilor noastre pure și curate constituie o parte importantă a demnității pe care trebuie să o avem pentru a ne întoarce să trăim cu Tatăl Ceresc.

Recomandare

Verificați-vă garderoba pentru a fi sigure că toate hainele dumneavoastră sunt decente. Plasați un scaun în fața oglinzii. Așezați pe fiecare membru al familiei pe scaun și hotărâți cum să fie decent în îmbrăcăminte și ținută. Dacă se poate, discutați cu soțul dumneavoastră despre importanța de a-i învăța pe copii – atât pe fete, cât și pe băieți – despre castitate și decență.

Scripturi suplimentare

- 1 Corinteni 10:13 (Dumnezeu oferă o cale pentru a scăpa de ispită)
- Iacov 2:22–35; 3:1–3 (castitatea – o încântare pentru Domnul)
- Alma 39:1–9 (Corianton este dojenit pentru comportament păcătos și este sfătuit să se pocăiască)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 39, „Legea castității”.
2. Revedeți lecția 2, „Pocăința”, din acest manual.
3. Pregătiți posterul propus în lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
4. Desemnați o soră care să citească în clasă *Principiile Evangheliei*, capitolul 39, subtitlul „Ce înseamnă Legea castității?”, pag. 230.
5. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

CĂȘĂTORIA ETERNĂ

Lecția 10

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să planificăm și să ne pregătim pentru a primi legământul căsătoriei eterne.

De ce trebuie să ne căsătorim în templu

- Arătați ilustrația 10-a, „Un cuplu este căsătorit pentru eternitate în templu”.

Viața nu se încheie prin moarte și nici căsătoria nu este menită să se încheie odată cu moartea. Dar, căsătoria încheiată prin ofițerii stării civile sau prin slujitorii Bisericii în afara templului este doar pentru această viață. Căsătoria eternă efectuată în templu este singura căsătorie care va continua după moarte. Exaltarea în cel mai înalt grad al împărăției celestiale o obțin numai aceia care fac și respectă legământul căsătoriei eterne.

- Citiți Doctrină și legăminte 131:1–4.

După ce vom fi înviați, vom merge într-una dintre cele trei împărății de slavă. Pentru a intra în împărăția cea mai înaltă trebuie să luăm decizii drepte, să ne pocăim în mod continuu și să urmăm poruncile Tatălui Ceresc de-a lungul întregii vieți. (Vezi Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* [1969], pag. 243–44.) Una dintre deciziile pe care pe care o luăm este aceea de a ne căsători, în templu, pentru eternitate. Aceia care fac și respectă legământul căsătoriei eterne vor fi uniți cu familiile lor pentru eternitate.

- Citiți Doctrină și legăminte 132:15–17.

Joseph Smith ne-a învățat: „Dacă un bărbat și o femeie nu intră într-un legământ nepieritor și nu sunt căsătoriți pentru eternitate,... ei nu vor avea copii după înviere” (*History of the Church*, 5:391).

„Exaltarea este accesibilă numai membrilor drepecți ai Bisericii lui Isus Hristos; numai acelora care acceptă Evanghelia; numai acelora care au fost înzestrați în templele sfinte ale lui Dumnezeu și au fost pecetluiți pentru eternitate și care continuă să trăiască viața lor în mod drept” (Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* [1969], pag. 246).

10-a, Un cuplu este căsătorit pentru eternitate în templu

- De ce trebuie să dorim ca familiile noastre să fie pecetluite în templu? Ce trebuie să facem *după* ce am fost pecetluiți în templu pentru a rămâne căsătoriți pentru eternitate?

Binecuvântările căsătoriei eterne

Președintele Lorenzo Snow a spus: „Când doi sfinți din zilele din urmă sunt uniți prin căsătorie, li se fac promisiuni referitoare la urmașii lor care vor exista din eternitate în eternitate. Li se promite că vor avea puterea și dreptul de a conduce, de a controla și de a administra la nesfârșit salvarea, exaltarea și slava urmașilor lor. Cât despre urmașii pe care nu îi au aici, vor fi fără îndoială ocazii de a-i avea după aceea. Ce altceva și-ar putea dori un om? Un bărbat și o femeie, în cealaltă viață, având trupuri creștine, liberi de orice boală și îngrijorare, slăviți și frumoși mai presus de orice descriere, fiind în mijlocul descendenților lor, conducându-i și controlându-i, administrând viața, exaltarea și slava lumilor la nesfârșit” (*Deseret News*, 13 mar. 1897; citat de Spencer W. Kimball în *The Miracle of Forgiveness* [1969], pag. 246).

- Arătați ilustrația 10-b, „Cameră de pecetluire în Templul Washington D.C.”.

Ce glorioase promisiuni! Dacă suntem pecetluiți pentru eternitate și continuăm să trăim demn, vom fi familii pentru totdeauna. Familiile noastre lumești vor rămâne veșnic ale noastre. Și putem continua să progresăm, adăugând descendenților noștri copii de spirit.

- Ce sentimente aveți știind că puteți primi aceste binecuvântări?

Fratele Bo G. Wennerlund din Suedia și-a exprimat aceste gânduri după ce el și soția lui au fost pecetluiți în templul din Elveția:

„Nu am să uit niciodată bucuria, fericirea și hotărârea de a trăi conform principiilor Evangheliei care mi-au umplut sufletul după ce am vizitat prima dată templul. Am dobândit cunoaștere și înțelegere despre destinația mea eternă, la care nici nu visasem înainte. Momentul principal a fost acela în care familia noastră a fost pecetluită împreună pentru viața muritoare și pentru toată eternitatea.

M-am uitat în ochii soției mele de cealaltă parte a altarului și am văzut lacrimi de fericire curgându-i pe obraji. O iubisem și înainte, dar niciodată atât de mult ca în acel moment. Ea, o fiică a lui Dumnezeu, era mama copiilor mei! Mi se părea că nu înțelesesem niciodată, până atunci, acest lucru. După aceea, rugăciunile noastre au fost mai pline de înțeles. Îl iubeam pe Domnul mai mult ca oricând și ne plăcea să Îi slujim.

Continuăm să ne întoarcem la templu, deoarece iubim munca și spiritul care sunt acolo. De câte ori revenim, ne reamintim de legămintele pe care le-am făcut și acest lucru este cel mai puternic motiv pentru a

10-b, Cameră de pecetluire în Templul Washington D.C.

continua să trăim conform principiilor Evangheliei” („I Had Loved Her Before...,” *Ensign*, aug. 1974, pag. 62).

Trebuie să trăim astfel încât să fim demni să primim binecuvântările unei căsătorii eterne. Trebuie să dorim să facem sacrificii mari pentru a le obține.

- Invitați-le pe surorile care au fost pecetluite în templu să-și exprime sentimentele despre căsătoria eternă și despre familiile eterne.

Cum să ne pregătim pentru căsătoria eternă

Înainte de a merge la templu, trebuie să avem un interviu personal cu episcopul sau cu președintele de ramură și cu președintele de țară sau de district. În acest interviu, conducătorii noștri ne întreabă unele lucruri despre demnitatea noastră de a intra în templu.

- Expuneți posterul în care sunt înscrise întrebări de genul aceluia care se pun la acest interviu (vezi *Principiile Evangheliei*, capitolul 38) sau referiți-vă la informațiile de pe tablă.
- Dacă nu trăim potrivit cerințelor de a intra în templu, ce putem face pentru a îndrepta această situație? Ce sacrificii putem face pentru căsătoria în templu?

Trebuie să avem permanent în fața ochilor scopul căsătoriei în templu. O modalitate de a ne aminti nouă și copiilor noștri de importanța de a trăi demn este aceea de a expune acasă imaginea templului din apropiere.

- Arătați ilustrația 10-c, „Templul Preston, Anglia”.

Ca mame, îi putem ajuta pe copiii noștri să înțeleagă importanța căsătoriei în templu. Îi putem învăța să aibă credință în Dumnezeu. Trebuie să le încurajăm pe fiicele noastre să-și caute soți buni care să le conducă în dreptate, prin puterea preoției. Un bărbat al lui Dumnezeu este o mare alinare pentru soția lui, mai ales în timpul necazurilor și încercărilor vieții. De asemenea, este important să-i învățăm pe fiii noștri să-și caute soții bune și demne care să-i susțină în Biserică și care să-i învețe pe copiii lor principiile adevărate.

O tânără din America Centrală se simțea foarte îndrăgostită de un bărbat care nu era membru al Bisericii. Ea încercase să îl învețe Evanghelia, dar pe el nu-l interesa. Era pe punctul de a se căsători cu el, când a fost chemată la telefon de niște prieteni apropiați care locuiau la mare distanță. Ei au subliniat importanța faptului de a fi legată în cursul vieții de un bărbat care să o susțină în încercări și să o îndrepte spre exaltare dincolo de mormânt. Ea a ascultat, gândindu-se cu atenție la consecințele deciziei ei. Încurajarea a fost suficientă pentru a o ajuta să decidă să nu se mărite cu acel bărbat. Ea a fost foarte recunoscătoare,

10-c, Templul Preston, Anglia

deoarece, mai târziu, a găsit un bărbat care a fost demn să o ducă la templu.

Ce trebuie să-i învățăm pe copiii noștri să caute atunci când își aleg un tovarăș de viață?

Trebuie să-i învățăm pe copiii noștri că, dacă își doresc cu adevărat o soție sau un soț drept, ei înșiși trebuie să fie drepecți și demni.

- De ce trebuie să începem să ne pregătim de pe acum pentru căsătoria în templu?

Acelea dintre noi care, încă, nu sunt căsătorite sau care sunt deja căsătorite civil, se pot pregăti pentru a fi pecetluite cu soții lor în templu. Dacă avem copii, ei pot, de asemenea, să fie pecetluiți cu noi. Dar nu trebuie să amânăm această zi importantă. Odată ce am auzit și am acceptat Evanghelia, trebuie să facem tot ceea ce stă în puterea noastră pentru a primi rânduielele din templu atâta vreme cât suntem pe pământ. (Vezi Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* [1969], pag. 246.)

„Deși există mulți tineri care nu au temple în comunitățile lor, există, în general, temple la o distanță rezonabilă...

Sperăm sincer... că veți planifica luna de miere, astfel încât să puteți merge la unul dintre templele mai apropiate pentru a fi pecetluiți pentru toată eternitatea, pentru ca, astfel, copiii voștri să fie pentru totdeauna ai voștri și pentru ca voi să fiți permanent părinții lor” (Spencer W. Kimball, „The Marriage Decision”, *Ensign*, feb. 1975, pag. 4).

Unii oameni, datorită unor condiții independente de voința lor, pot să nu aibă șansa să meargă la templu înainte de moartea lor. Este o alinare faptul de a ști că ei pot să-și primească rânduielele de pecetluire pentru eternitate realizate de alții, în numele lor, în templu.

- Cereți-i membrii clasei desemnate să citească o scurtă prezentare a două subtitluri din *Principiile Evangheliei*, capitolul 40 (vezi „Pregătirea învățătoarei” de la sfârșitul acestei lecții).

Trebuie să dorim să facem sacrificii

Domnul știe cât de mult ne dorim un lucru după sacrificiul pe care suntem dispuși să-l facem pentru a obține acel lucru. Dacă dorim cu adevărat o căsătorie eternă, vom dori să facem sacrificii pentru ea.

Fratele și sora Vaha'i Tonga din Insulele Tonga au făcut sacrificii pentru a merge la templu. „Nu era ușor pentru un sfânt tongan să economisească bani pentru o asemenea călătorie. Au fost necesare luni de pregătire și de economii dar, în final, am adunat banii și ne-am făcut planul.”

Cu toate acestea, președintele de misiune a venit la fratele Tonga și i-a cerut să contribuie la construcția unei capele în ramura lor cu întreaga sumă pe care o adunaseră pentru a merge la templu. Dacă nu făcea acest lucru, s-ar mai fi așteptat încă doi ani până când o capelă ar fi putut fi construită acolo. Fratele Tonga a discutat acest lucru cu soția lui.

„Era greu să renunțe la visul lor de a vedea noul templu”, dar, a doua zi, au dat banii președintelui de misiune. „În acea noapte, fratele Tonga... a spus soției sale: ‚Jubito, Domnul ne-a promis prin conducătorii noștri că, dacă ținem poruncile Lui, El va pregăti o cale pentru a putea lua parte la dedicarea templului din Noua Zeelandă. Avem vaci, porci și câțiva cai, pe lângă mobilă și rogojini. Să vindem totul pentru a putea primi binecuvântările dedicării’ ”.

Fratele Tonga și soția lui au încercat să-și vândă avutul joi și vineri, dar nimeni nu dorea să cumpere. Timpul trecea. Lunea următoare, vasul cu destinația Noua Zeelandă urma să plece. Fratele Tonga a relatat:

„Sâmbătă dimineață, au venit trei familii care aveau nevoie să cumpere vite, porci și alte lucruri și am primit între 500 și 600 de dolari într-o jumătate de oră”. Acum aveau banii și puteau pleca.

Fratele Tonga și soția lui au fost primul cuplu pecetluit în Templul din Noua Zeelandă. Dar povestea nu se încheie aici. Fratele Tonga a spus:

„ Când soția mea și cu mine am fost pecetluiți unul cu altul, ceva mi-a înduișat inima. Copiii nu erau cu noi și mi-au dat lacrimile. Când am sosit acasă le-am promis celor patru copii ai noștri că, dacă mă vor ajuta, vom putea merge la templu împreună. Îmi spuneam în sinea mea: ‚Cum pot să le spun, fiți cumiți, dacă ei nu sunt pecetluiți cu mine în templu?’ Aveam sentimentul că nu sunt ai mei.

Timp de doi ani, am sacrificat aproape totul. Împărțeam salariul de la școală pentru fiecare dintre noi și îl economiseam. Dar plăteam zeciuiala și darul de post. Timp de doi ani, am rămas cu 70 de cenți... pe lună, în mână. Trăiam din ceea ce creșteam și culegeam... Copiii mei nu puteau să-și cumpere bomboane sau ghete sau să meargă la cinema deoarece făceau economii pentru a merge la templu...

Pentru a economisi costul transportului mergeam pe bicicletă la adunările de district... la 12 km distanță... Cele mai multe dintre adunările noastre de district începeau la 6.00 dimineața așa că trebuia să plec de acasă foarte devreme.

Când a venit timpul să avem banii... cei doi băieți mai mari au spus că aveau cam 235 de dolari. După doi ani de economii, cel mic [care avea cinci ani] strânsese 65 de dolari. Eu strânsesem aproape 1.300 de dolari pentru familia mea.

Prin sacrificiu am putut să mergem cu familia noastră în Noua Zeelandă, pentru a fi pecetluiți în templu. A trebuit să facem câteva lucruri

în plus pentru a îndeplini scopul nostru, dar a fost o mare binecuvântare pentru noi” (vezi „We Lived on 70 Cents a Month for the Temple”, *Ensign*, feb. 1976, pag. 30–31).

Concluzii

Dacă suntem pecetluiți prin căsătorie în templu și trăim cu demnitate, vom fi familii pentru totdeauna. În viața următoare putem continua să creștem, adăugând copii spirituali familiei noastre. Dacă nu am făcut o căsătorie în templu, trebuie să ne pregătim prin viață dreaptă pentru această binecuvântare eternă.

Recomandare

Discutați despre importanța căsătoriei eterne cu familia dumneavoastră. Stabiliți-vă obiectivul de a merge la templu. Puneți o fotografie a unui templu în casa dumneavoastră pentru a vă reaminti.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 38, „Căsătoria eternă” și capitolul 40, „Munca în templu și genealogia”.
2. Studiați Doctrină și legăminte 132:14–20.
3. Pregătiți posterul propus în lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
4. Desemnați o membră a clasei care să facă o scurtă prezentare a două subtitluri din *Principiile Evangheliei*, capitolul 40: „Rânduiețile din templu pecetluiesc familiile pentru veșnicie” și „Rânduiețile templului pot fi oficiate și pentru cei morți”.
5. Desemnați membre ale clasei pentru a prezenta unele povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

FEMEILE ÎN BISERICĂ

IMPORTANȚA PREOȚIEI

Lección 11

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să înțelegem ce înseamnă preoția și în ce fel poate ea să ajute familia noastră pentru a obține exaltarea.

Preoția – puterea de a acționa în numele lui Dumnezeu

Lucrarea lui Dumnezeu constă în „realizarea nemuririi și a vieții veșnice a omului” (Moise 1:39). Dumnezeu și Isus Hristos le-au dat oamenilor autoritatea și puterea de a realiza lucrarea Lor pe pământ. „Preoția nu este nici mai mult nici mai puțin decât puterea lui Dumnezeu, încredințată omului, prin care omul poate acționa pe pământ pentru salvarea familiei omenești, în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, acționând în mod legitim” (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, ediția a 5-a, [1939], pag. 139–140).

- Expuneți ilustrația 11-a, „Petru, Iacov și Ioan conferind Preoția lui Melhisedec lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery”.

Ioan Botezătorul le-a apărut lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery la 15 mai 1829 și le-a conferit Preoția aaronică. La puțin timp după aceea, Petru, Iacov și Ioan le-au conferit Preoția lui Melhisedec. Apoi, la 6 aprilie 1830, Joseph Smith și Oliver Cowdery s-au rânduit, unul pe altul, ca vârstnici în preoție.

Preoția este conferită membrilor demni, de parte bărbătească, ai Bisericii. Apoi, ca în cazul lui Joseph Smith și al lui Oliver Cowdery, ei pot fi rânduiți într-un oficiu al preoției. După ce le este conferită Preoția aaronică, ei pot fi rânduiți în oficiul de diacon, de învățător sau de preot. După ce li s-a conferit Preoția lui Melhisedec, ei pot fi rânduiți în oficiul de vârstnic sau de înalt preot; înalții preoți pot fi rânduiți prin chemări speciale în oficiul de episcop, de patriarh, în oficiul Celor Șaptezeci sau în cel de apostol. Aceste oficii sunt chemări speciale în preoție și fiecare oficiu are diferite responsabilități.

Când bărbații dețin preoția, ei pot îndeplini rânduielile sacre ale Evangheliei cum ar fi botezul, confirmarea, administrarea împărtășaniei și altele. (În lecția 12, „Rânduielile preoției”, se va discuta acest subiect).

*11-a, Petru, Iacov și Ioan conferind Preoția lui Melhisedec
lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery*

Puterea preoției vine printr-o viață dreaptă

Joseph Smith ne-a învățat un principiu fundamental despre preoție: „Drepturile preoției sunt legate inseparabil de puterile cerului și... puterile cerului nu pot fi controlate și folosite decât în acord cu principiile dreptății „ (D&L 121:36).

Președintele N. Eldon Tanner a ilustrat importanța unei vieți drepte și a puterii preoției în următoarea povestire:

„Când eram episcop, aveam în episcopia mea șase băieți care erau la vârsta de a fi rânduiți vârstnici. N-am putut să-i recomand decât pe cinci dintre ei, deoarece unul nu era încă pregătit. Vorbisem despre acest lucru de mai multe ori și el îmi spusese: ‘Nu sunt demn’. Îi părea rău, dar nu se aștepta să primească recomandarea... Unchiul lui a venit la mine și mi-a spus: ‘Cu siguranță că nu-l veți lăsa pe acest băiat în urmă, în vreme ce cei cinci prieteni ai lui merg înaintea’. A intervenit pe lângă mine pentru a-l recomanda. Mi-a spus: ‘Îl veți alunga din Biserică dacă nu îi dați recomandarea’.

I-am explicat acestui om: ‘Preoția este cel mai important lucru pe care îl putem da acestui băiat. Noi nu conferim preoția oricui o dorește... Băiatul și cu mine ne înțelegem unul cu celălalt, iar el nu este pregătit să fie rânduit vârstnic’. Și el nu a fost recomandat.

Câțiva ani mai târziu, participam la o conferință generală... și un tânăr a venit la mine și mi-a spus: ‘Președintele Tanner, nu vă mai amintiți, probabil, de mine. Eu sunt băiatul căruia nu i-ați dat recomandarea pentru a fi rânduit vârstnic’. Întinzându-mi mâna, a spus: ‘Vreau să vă mulțumesc pentru acest lucru. Acum, sunt episcop în California. Dacă m-ați fi recomandat atunci când nu eram demn, probabil că nu aș fi apreciat niciodată ce înseamnă preoția și ceea ce se așteaptă de la fiecare și, cu siguranță, n-aș fi fost niciodată episcop, așa cum sunt astăzi’ „ (din Conference Report, apr. 1973, pag. 122 sau *Ensign*, iulie 1973, pag. 94).

- De ce a fost mai bine pentru acest tânăr să aștepte să fie rânduit atunci când era pregătit?

Domnul a spus că bărbații primesc binecuvântările preoției numai dacă duc o viață dreaptă. Bărbații trebuie să-și mărească chemările preoției, îndeplinind însărcinările preoției. De asemenea, ei trebuie să-și conducă familia cu dragoste, cu bunătate și cu răbdare. (Vezi D&L 121:34, 41–42.)

Sora Yu Kum Ok, din Coreea, a povestit următoarele despre soțul ei, care cinstea preoția sa în casa lor:

„Sunt casnică, am un fiu și două fiice. Am 34 de ani. M-am căsătorit în anul 1964. Aș dori să-mi depun mărturia.

Am fost botezată în ziua de 14 septembrie 1974 și sunt mândră de soțul meu, care este un adevărat sfânt din zilele din urmă în Coreea. Deși a

fost botezat doar în urmă cu patru ani, cred că este un om deosebit: s-a hotărât să fie asemănător lui Isus... Nu știam nimic despre semnificația vieții. Aveam întrebări cum ar fi: De unde venim? De ce ne aflăm aici? Încotro trebuie să ne îndreptăm? Credeam că nu există Dumnezeu și că Isus a fost o persoană obișnuită. Tot ceea ce îmi doream era să-mi ajut soțul și să-mi cresc copiii puternici și sănătoși. Nu mă preocupasem, niciodată, de salvare, adică de viața eternă.

Dar acum, m-am schimbat complet. Cunosc adevărata semnificație a vieții. Prin faptele și cuvintele soțului meu am ajuns să cunosc ce înseamnă mormonismul. Soțul meu, niciodată, nu bea alcool, cafea sau ceai, nu fumează, vine acasă direct de la munca sa. Niciodată nu ne jignește și îi place să se joace cu copiii, să spele vasele, să facă ordine în casă, niciodată nu minte, totdeauna încearcă să vorbească cu blândețe și să facă treburile casei cu cât mai multă plăcere. Toate aceste lucruri le văd cu ochii mei. Cred că nu mai există un miracol ca acesta. Soțul meu s-a convertit într-o persoană total diferită.

După ce soțul meu s-a convertit, mă întrebam ce l-a făcut să devină o persoană atât de diferită. Era vorba de Cartea lui Mormon, pe care o citește totdeauna. M-am hotărât să mă înscriu la institut pentru a învăța despre Cartea lui Mormon și am studiat cu misionari americani pe care mi i-a prezentat soțul meu. În final, am fost botezată de soțul meu iubit. Cred că aceeași putere spirituală care l-a transformat pe soțul meu într-o altă persoană mă influențează și mă binecuvântează și pe mine.

Acum îmi doresc să trăiesc în această viață muritoare și în eternitate cu soțul meu și cu copiii mei, în căminul gloriei celestiale. Îmi doresc să fiu o membră devotată a Societății de Alinare, o mamă bună și o soție bună care să-l susțină, totdeauna, pe deținătorul preoției, soțul meu" („A Real Latter-day Saint” compilație de Leon Hartshorn, *Inspirational Missionary Stories* [1976], pag. 30–31).

Schimbându-se el însuși și onorând preoția, acest om i-a inspirat soției dorința de a fi o soție, o mamă și o fiică a lui Dumnezeu mai bună.

- În ce fel hotărârea acestei surori de a trăi în dreptate îi va influența pe soțul și pe copiii ei? Cum poate viața noastră dreaptă să-i influențeze pe soții și pe copiii noștri? Ce efecte va avea acest lucru asupra vieții noastre eterne?

Preoția este necesară pentru exaltarea familiilor

Trebuie să facem anumite lucruri pentru a obține exaltarea și pentru a trăi din nou lângă Tatăl Ceresc. Cu ajutorul preoției le putem înfăptui pe toate.

Președintele Brigham Young a spus: „Multe s-au spus despre puterea sfinților din zilele din urmă. Oare oamenii care se numesc sfinți din zilele din urmă au această putere, sau preoția? Preoția este cea care are

puterea; și dacă ei trăiesc potrivit acestei preoții, ei pot începe lucrarea aici... și se pot pregăti pentru a primi slava, nemurirea și viața veșnică” (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 131–132).

Domnul ne-a dat poruncile și principiile Evangheliei. Supunerea față de acestea este necesară pentru exaltarea familiei. Deși ne putem supune unora dintre porunci fără preoție, rânduielile exaltării depind de puterea preoției. Botezul, confirmarea, căsătoria în templu – toate depind de puterea preoției. Fără aceste rânduieli, nu putem fi exaltați.

Unele dintre noi pot să se simtă dezavantajate deoarece nu sunt măritate sau pentru că soții sau tații lor nu sunt membri ai Bisericii sau nu își onorează preoția. Trebuie să le arătăm răbdare și dragoste. Trebuie să continuăm să ne rugăm ca într-o zi ei să fie influențați de Spiritul Domnului. Între timp, putem primi rânduielile prin alți deținători, drepti, ai preoției.

„Tatăl nostru Ceresc le-a spus clar copiilor oamenilor că numai prin mâinile celor care au autoritatea divină pot obține puterea de a deveni membri ai împărăției celestiale” (George Albert Smith, din Conference Report, apr. 1934, pag. 28).

- Citiți Doctrină și legăminte 132:19. Care rânduială a preoției este menționată în această scriptură ca fiind necesară pentru exaltare? Ce înseamnă exaltarea? Cum poate fi exaltată o familie?

„Exaltarea este viața din gradul cel mai înalt al împărăției celestiale, alături de Tatăl Ceresc. O pereche care duce o viață demnă poate fi pecetluită în templu. Când se nasc copiii, ei devin o parte din această unitate a familiei. Sau, o familie care se alătură Bisericii mai târziu și dovedește că este demnă poate obține rânduiala de pecetluire în templu. În ambele cazuri, îndurarea cu demnitate până la sfârșit este esențială pentru exaltare” (*Learn of Me and Listen to My Words: Laurel Course A* [1977], pag. 118).

Concluzii

Prin restaurarea preoției, Tatăl Ceresc ne-a dat puterea de a obține exaltarea. Trebuie să primim rânduielile de pecetluire și să trăim în mod drept. Trebuie să trăim etern, nu doar pentru moment. Trebuie să ne străduim să fim demni și să primim rânduielile preoției care vor aduce exaltarea.

Recomandare

Citiți *Principiile Evangheliei*, capitolele 13 și 14, pentru a afla mai multe despre preoție. În lecțiile din cadrul serilor de familie discutați despre importanța preoției.

Scripturi suplimentare

- Doctrină și legăminte 13 (rânduirea lui Joseph Smith și a lui Oliver Cowdery la Preoția aaronică)
- Doctrină și legăminte 131:1–3 (noul și nepieritorul legământ al căsătoriei)
- Doctrină și legăminte 132:18–20 (căsătoria eternă)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 13, „Preoția”, și capitolul 14, „Organizarea preoției”.
2. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

RÂNDUIELILE PREOȚIEI

Lecția 12

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să recunoaștem în ce fel este binecuvântată familia noastră de rânduielile preoției.

Rânduielile preoției

Rânduielile preoției sunt fapte speciale pe care le pot realiza deținătorii preoției pentru a-i binecuvânta pe copiii Domnului. Bărbații demni, care dețin preoția, pot realiza aceste rânduieli pentru membrii familiei și, atunci când sunt autorizați, pentru alții.

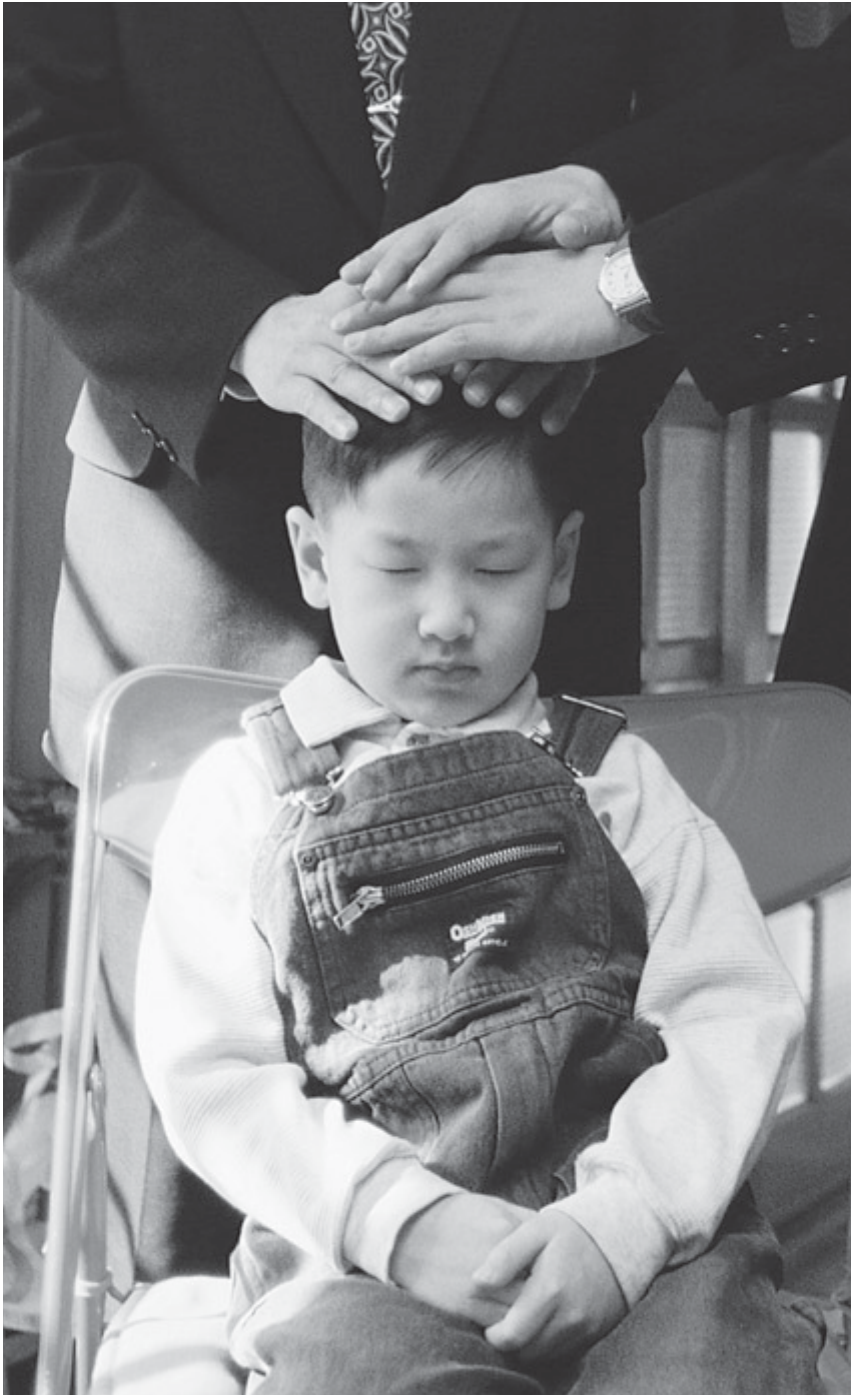
Unele dintre rânduielile preoției sunt esențiale pentru salvare și pentru exaltare. Acestea includ botezul, conferirea Duhului Sfânt, precum și înzestrările și pecetluirile din templu. Alte rânduieli, cum ar fi binecuvântările de a tămădui bolnavii sau binecuvântările speciale de alinare și îndrumare a celor singuri, vin prin preoție pentru a ne ajuta pe drumul vieții.

- Expuneți posterul cu lista care cuprinde rânduielile preoției sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Botezul
2. Conferirea darului Duhului Sfânt, denumită, de asemenea, confirmare
3. Conferirea preoției (pentru membrii de parte bărbătească)
4. Înzestrarea din templu
5. Căsătoria în templu și pecetluirea pentru viața muritoare și pentru eternitate
6. Împărtașania
7. Binecuvântările și numirea copiilor
8. Binecuvântarea bolnavilor
9. Binecuvântări speciale
10. Binecuvântări patriarhale

12-a, Un deținător al preoției realizează rânduiala botezului

*12-b, Un membru nou este confirmat în Biserica lui
Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă de către doi vârstnici*

- Arătați ilustrațiile: 12-a, „Un deținător al preoției realizează rânduiala botezului”; 12-b, „Un membru nou este confirmat în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă de către doi vârstnici”; 12-c, „Un tată demn îi dă copilului său un nume și o binecuvântare” și 12-d, „Slujirea bolnavilor”. Discutați despre scopul fiecăreia dintre aceste rânduieli (vezi „Binecuvântările și rânduielile preoției” din *Ghidul Familiei* [31180]).
- Care sunt rânduielile pe care le-ați primit dumneavoastră și familia dumneavoastră?

Binecuvântări din rânduielile preoției

Rânduilele preoției binecuvântează viețile noastre în multe moduri. În plus față de rânduielile care sunt necesare pentru salvare noastră, episcopul H. Burke Peterson a menționat alte căi prin care preoția poate binecuvânta viețile noastre: „Dacă trăim pentru ea, putem avea puterea dată nouă de Tatăl Ceresc care va aduce pacea într-o căsnicie încercată. A noastră poate fi puterea care îi va binecuvânta și îi va alina pe copiii mici, care va aduce somnul ochilor care plâng în zori de dimineață. A noastră poate fi puterea care va... calma nervii încercați ai soției obosite. A noastră poate fi puterea care va îndruma un adolescent... confuz. A noastră este puterea de a binecuvânta o fiică înainte de a merge la prima ei întâlnire sau înainte de căsătoria ei în templu, sau de a binecuvânta un fiu înainte de plecarea lui în misiune sau la facultate... A noastră poate fi puterea de a-i vindeca pe bolnavi și de a-i alina pe cei singuri” (din Conference Report, apr. 1976, pag. 50–51 sau *Ensign*, mai 1976, pag.33).

Ca soții, mame, fiice și surori putem cere o astfel de binecuvântare de la soțul, de la tatăl și fratele nostru, sau de la învățătorul de acasă.

- Cereți-le surorilor să se gândească la bărbații pe care i-ar putea chema pentru a primi o binecuvântare a preoției, dacă ar avea nevoie de o astfel de binecuvântare.

Sora Kyuln Lee din Coreea a fost alinată acasă la ea, prin binecuvântarea preoției. Ea a povestit următoarele:

„S-a întâmplat cam acum șapte ani, când... soțul meu, membru al Președinției de district, trebuia să călătorească departe, aproape la fiecare sfârșit de săptămână, pentru a-și îndeplini sarcinile primite de la Biserică, lăsându-mă singură cu fiica mea, Po Hee. În acel sfârșit de săptămână el călătorise, sâmbătă, 435 de kilometri până la Pusan (drum de șapte ore) și apoi, duminică, s-a întors la... ramura Seul Est. Era obositor și îmi părea rău pentru el.

Po Hee a fost bine, sănătoasă, sâmbătă și duminică, și, deși a fost puțin cam gălăgioasă la adunarea de împărtășanie, după ce ne-am întors acasă a băut biberonul cu lapte și s-a culcat. Pe la ora 21,30 a început să

12-c, Un tată demn îi dă copilului său un nume și o binecuvântare

plângă. Plângea mai tare decât de obicei și, când am luat-o în brațe, am simțit că avea febră mare. Nu știam ce să fac. Știam că singurul spital apropiat de casă închisese deja. Ea a continuat să plângă un timp și, când soțul meu s-a întors, în sfârșit, am început să plâng și eu.

Soțul meu ne-a îmbrățișat, pe mine și pe fetiță, și a întrebat ce s-a întâmplat. Po Hee arăta rău. Când i-am povestit, el și-a scos haina și și-a lăsat jos servieta și a scos uleiul sfințit. Apoi, el a slujit pentru fiica noastră. Nu-mi amintesc toate cuvintele dar, după ce a rostit cuvintele obișnuite de slujire, el a continuat: ‘Tată Ceresc, sunt recunoscător pentru Evanghelia restaurată și pentru ocazia de a sluji. M-ai trimis la Pusan și la ramura Seul Est pentru a mă ocupa de unele treburi ale Bisericii. Mi-am îndeplinit răspunderile ieri și astăzi, iar acum îmi găsesc copilul foarte bolnav. M-ai ajutat tot timpul. Te rog ajută-mă în această seară’.

Înainte de a încheia rugăciunea, copilul adormise și, când mi-am ridicat privirea, soțul meu stătea acolo cu lacrimi în ochi.

Fetița noastră este acum la școală, în clasa a doua, și este sănătoasă și fericită („Our Baby, My Husband, and the Priesthood”, *Ensign*, aug. 1975, pag. 65).

Binecuvântările speciale ale preoției pot fi date tuturor membrilor familiei. Un copil care are o problemă dificilă poate cere o binecuvântare specială. O soție sau o femeie singură care are nevoie de alinare și îndrumare poate cere o astfel de binecuvântare. Cu toate acestea, trebuie să ne amintim că multe probleme ne vor încerca. Trebuie să le facem față pe cât posibil. Dacă vedem că avem nevoie de ajutor în plus, ne putem adresa unui deținător al preoției – soțului nostru sau învățătorului de acasă ori altui conducător al preoției – cerându-i o binecuvântare specială.

- Cerți-le surorilor să menționeze ce binecuvântări au primit prin rânduielele preoției.

Să acceptăm voința Domnului

După ce am primit o rânduială a preoției, s-ar putea să nu primim binecuvântările dorite. Uneori, nu primim binecuvântările deoarece nu avem suficientă credință în Domnul. Poate că nu am ținut toate poruncile. Poate că am cerut binecuvântări pe care nu suntem pregătiți să le primim.

Nu ne putem aștepta să fim salvați de la orice încercare care vine în viața noastră. Unele dintre problemele noastre ne învață să fim umili, răbdători și înțelegători. Altele ne învață cum să îndurăm suferința. Președintele Spencer W. Kimball a spus că, uneori, dorim să îndepărtăm problemele deoarece nu înțelegem motivul pentru care le avem. Dacă fiecărei rugăciuni egoiste și neînțelepte i s-ar răspunde afirmativ, n-ar

12-d, Slujirea bolnavilor

mai fi decât în mică măsură, sau deloc, suferință, părere de rău, dezamăgire sau chiar moarte. Dar, fără aceste experiențe n-ar mai fi nici bucurie, nici succes, nici înviere, nici viață eternă, nici Dumnezeuire. Președintele Kimball a spus: „Dacă privim viața muritoare ca pe o existență totală, atunci durerea, părerea de rău, eșecul și scurta viață ar fi o nenorocire. Dar, dacă privim viața ca pe un lucru etern, care a început cu mult timp înainte în viața premuritoare și care va continua după moarte în eternitate, atunci toate întâmplările pot fi puse într-o perspectivă justă” (vezi *Faith Precedes the Miracle* [1972], pag. 97–99.)

Sora Edna O. F. Shaw a învățat această lecție din experiența următoare:

„Iubita noastră fiică mai mare, Carol Jean, se îmbolnăvise de inflamația glandelor limfatice. Am dus-o la doctor, dar el ne-a trimis la alt Lake City pentru teste. Am aflat că avea o tumoare la stomac. Era așa de bolnavă încât nu putea reține nici un fel de mâncare. Am adu-o acasă, dar se simțea atât de rău încât a trebuit să o ducem din nou la spital. Atunci ne-au spus că avea sarcom, o formă de leucemie.

Niciodată în viața mea nu m-am rugat atât de intens. Nu-mi venea să cred că ni se întâmpla nouă așa ceva. Elderii i-au slujit de câteva ori în timp ce era la spital. Dar în ciuda eforturilor noastre, ea a murit.

Mă învinovățeam; îmi spuneam că... că nu avusesem destulă credință ca ea să fi trăit. Apoi, am apelat la scripturi. Citind, am găsit câteva versete în Doctrină și legăminte care m-au ajutat să înțeleg” („If Appointed unto Death”, *Ensign*, dec. 1972, pag. 32).

- Citiți Doctrină și legăminte 42:44, 46, 48. De ce nu se vindecă toți bolnavii?

Nu toate binecuvântările preoției se împlinesc când dorim. O femeie a venit la Vaughn J. Featherstone, în timp ce acesta era membru în episcopatul prezidențial. Ea s-a plâns, spunând că multe dintre binecuvântările preoției nu i se împliniseră. Avea încă o sănătate precară și nu fusese în stare să aibă copii. Episcopul Featherstone a fost inspirat să-i spună că ea îi fixase un termen limită Domnului. Deoarece aceste binecuvântări nu fuseseră împlinite după cinci ani de la căsătorie, ea se simțea dezamăgită. El i-a spus: „Îți promit, la fel de sigur cum știi că Dumnezeu este în cer, că aceste promisiuni făcute de deținători drepecți ai preoției vor avea loc în viața ta”. Timpul potrivit pentru împlinirea binecuvântărilor nu sosisese încă. Trebuie să avem încredere în Domnul (vezi „Acres of Diamonds”, în *Speeches of the Year, 1974* [1975] pag. 346–349).

Concluzii

Prin rânduielele preoției putem primi salvarea și exaltarea. Putem primi îndrumare și alinare, putem fi apărați de pericole și vindecați de boală. Trebuie să ne pregătim să primim aceste rânduieli.

Recomandare

Discutați cu familia dumneavoastră despre rânduierile preoției pe care le puteți primi. Pregătiți-vă să primiți aceste rânduieli.

Scripturi suplimentare

- 3 Nefi 17 (Salvatorul tămăduiește bolnavii și îi binecuvântează pe copiii mici)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 14, „Organizarea preoției”; *Priesthood Leader’s Guidebook* și *Ghidul Familiei*;
2. Pregătiți posterul propus pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
3. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

FEMEILE ȘI PREOȚIA

Lecția 13

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să înțelegem în ce fel ne poate binecuvânta preoția pe noi, ca femei.

Toți membrii Bisericii se bucură de beneficiile preoției

„Preoția este... puterea lui Dumnezeu dată omului, putere prin care omul poate acționa pe pământ pentru salvarea familiei omenești” (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, ediția a 5-a [1939], pag. 139). Domnul a desemnat pe bărbați ca responsabili de bază pentru a governa și a prezida asupra treburilor Bisericii și ale familiei. Ei, la rândul lor, trebuie să folosească această putere sfântă pentru a binecuvânta și a fi de folos tuturor membrilor Bisericii – bărbați, femei și copii. Președintele Brigham Young a spus:

„Preoția este folosită în beneficiul întregii familii omenești, în vederea înălțării bărbaților, a femeilor și a copiilor deopotrivă. Într-adevăr, nu există clasă sau sex privilegiat în cadrul adevăratei Biserici a lui Hristos... Bărbații au lucrarea lor de îndeplinit și puterea lor pentru a o exercita în beneficiul tuturor membrilor Bisericii...”

La fel și femeia: darurile ei deosebite trebuie să fie exercitate pentru beneficiul și înălțarea rasei” (citată de John A. Widtsoe, compilație, în *Priesthood and Church Government*, ediție revăzută, [1954], pag. 92–93).

Bărbații și femeile au responsabilități diferite, dar la fel de importante, acasă și la Biserică. Puterea preoției poate ajuta pe fiecare persoană să-și îndeplinească aceste responsabilități în folosul tuturor.

Deoarece puterea preoției este, astăzi, pe pământ, mari binecuvântări sunt la dispoziția tuturor membrilor demni din Biserică, fie că sunt în vârstă sau tineri, bărbați sau femei, singuri sau căsătoriți.

- Ce pot face femeile pentru a onora preoția?

În Lecția 12, „Rânduielele preoției”, sunt discutate multe privilegii și binecuvântări ale preoției.

Elder John A. Widtsoe a explicat și alte beneficii ale preoției:

„Bărbații nu au drepturi mai multe decât femeile asupra binecuvântărilor care decurg din preoție și care însoțesc deținerea ei...

Bărbatul deține preoția, îndeplinește îndatoririle preoției în Biserică, dar soția lui se bucură, alături de el, de toate privilegiile care derivă din deținerea preoției. Aceasta apare clar, de exemplu, în slujirea din templu în cadrul Bisericii. Rânduiețile din templu țin în mod distinct de caracterul preoției, dar femeile au acces la toate acestea și cele mai înalte binecuvântări din templu sunt conferite doar soțului și soției împreună” (*Priesthood and Church Government* [1965], pag. 83).

Elder Bruce R. McConkie a explicat rolul asocierii dintre preoție și femei: „În adevăratul ordin patriarhal, bărbatul deține preoția și este capul familiei... dar el nu poate singur să atingă plenitudinea bucuriei aici, sau plenitudinea răsplătii eterne de dincolo. Femeia stă alături de el ca moștenitoare egală în plenitudinea tuturor lucrurilor. Exaltarea și dezvoltarea eternă îi aparțin și ei, în aceeași măsură ca și lui (D&L 131:1–4). Dumnezeu nu este doar pentru bărbați; ea este pentru bărbați și pentru femei, împreună (D&C 132:19–20)” (*Mormon Doctrine*, ed. a 2-a [1966], pag. 844).

- Ce binecuvântări ați primit datorită preoției?

Fiecare membru trebuie să cinstească și să susțină preoția

Așa cum fiecare membru din Biserică beneficiază de preoție, tot așa fiecare este răspunzător de a cinsti și de a susține preoția. Deținătorii preoției trebuie să-și amintească în mod continuu „că drepturile preoției sunt legate inseparabil de puterile cerului și puterile cerului nu pot fi controlate și folosite decât în acord cu principiile dreptății” (D&L 121:36). Femeile sunt, de asemenea, sfătuite să cinstească preoția, să fie recunoscătoare pentru puterea ei și să arate respect față de aceia care o dețin. De asemenea, au responsabilitatea de a susține preoția. A susține înseamnă „a promova interese sau o cauză... a încuraja sau a apăra ceea ce este valid sau drept” (*Webster’s New Collegiate Dictionary*, ed. a 10-a, [1993], „Support”, pag. 1184).

Câteva căi prin care putem cinsti și susține preoția sunt sugerate în următoarele scripturi:

- Expuneți un poster cuprinzând următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă. Pe măsură ce fiecare scriptură este citită, cereți surorilor să asculte sugestiile prin care vor putea cinsti preoția. Scrieți sugestia dată, alături de fiecare referință.

Doctrină și legăminte

19:23: învățați despre Isus Hristos, ascultați cuvintele Lui, fiți receptivi când sunteți învățați de către alții

20:33: luați aminte, rugați-vă totdeauna

58:26–27: implicați-vă din toată inima într-o cauză bună

64:33–34: perseverați în a face bine

Relația femeii cu conducerea preoției, acasă

Bărbatul are responsabilitatea de a governa și de a asigura conducerea acasă. Într-un manual pentru cvorumul Preoției lui Melhisedec se explică:

„În perspectiva Evangheliei, ‘conducere’ nu înseamnă dreptul de a dicta, de a porunci sau de a da ordine. Dimpotrivă, înseamnă a îndruma, a proteja, a arăta calea, a da exemplu, a oferi siguranță, a inspira și a crea dorința de a susține și a urma. În adevăratul sens al cuvântului, soțul trebuie să arate calea” (*The Savior, the Priesthood and You* [Melchizedek Priesthood course of study, 1973–1974], pag. 172).

În timp ce tatăl este conducătorul în casă, „soția lui este tovarășul, partenerul și consilierul lui cel mai important” (Ghidul Familiei [1999]). Un soț și o soție trebuie să lucreze împreună pentru a întări familia lor și pentru a-i învăța pe copiii lor principiile Evangheliei. Îndeplinindu-și rolul de consilier al soțului ei, o femeie poate întări poziția acestuia de conducător al casei și poate determina creșterea unității familiei.

De asemenea, cinstim preoția atunci când ne purtăm față de soții noștri cu aceeași bunătate, blândețe și dragoste de care ei trebuie să dea dovadă ca deținători ai preoției. Profetul Joseph Smith a sfătuit Societatea de Alinare să le „învețe pe femei cum să se poarte cu soții lor și cum să-i trateze cu blândețe și cu afecțiune. Când un bărbat e copleșit de probleme, când este dezorientat de griji și de greutate, dacă este întâmpinat cu un zâmbet în loc de o ceartă sau un murmur – dacă este întâmpinat cu blândețe, aceasta îi va liniști sufletul și îi va calma sentimentele; când omul este disperat, este nevoie de o mângâiere, de afecțiune și de blândețe” (*History of the Church*, 4:606–607).

Încrederea și unitatea pot fi găsite într-un cămin în care amândoi, soțul și soția, caută sincer ce este mai bine pentru celălalt și fericirea lui. Într-un astfel de cămin, amândoi vor avea bucurie de unirea lor și fiecare va avea ocazii să obțină împlinirea.

Într-o revelație primită de Emma Smith, soția profetului Joseph, este subliniat rolul soției și relația ei cu preoția. Domnul i-a spus:

„Tu ești o doamnă aleasă, pe care Eu am chemat-o...”

Și oficiul chemării tale va fi o încurajare pentru slujitorul Meu, Joseph Smith, fiul, soțul tău, în necazurile lui, cu cuvinte de reconfortare...

Continuă în spiritul blândeții și ferește-te de mândrie. Lasă sufletul tău să se bucure de soțul tău și de gloria care va veni asupra lui.

Ține poruncile Mele continuu și o cunună a neprihănirii vei primi” (D&L 25:3, 5, 14–15).

- Ce a fost învățată Emma să facă pentru soțul ei? Care sunt binecuvântările care vin dacă este urmat același sfat astăzi?

Susținerea deținătorilor preoției, acasă

Ca femei ale Bisericii, putem avea o mare influență asupra deținătorilor preoției care se află în căminele noastre. Noi putem să-i susținem pe soții noștri, pe tații noștri, pe frații și pe fiii noștri în realizarea responsabilităților lor în cadrul preoției. Dacă cerem o binecuvântare și apoi cinstim acea binecuvântare, noi transmitem preoției sprijinul nostru. De asemenea, îi întărim pe deținătorii preoției din casa noastră incluzându-i în rugăciunile noastre. Profetul Joseph Smith a sfătuit femeile din Biserică să-și „concentreze credința și rugăciunile pentru ei și să se încreadă în soții lor... pentru a-i întări și a-i susține prin rugăciunile noastre” (*History of the Church*, 4:604–605).

Trebuie să muncim continuu pentru a ne perfecționa caracterele și pentru a ne îndeplini responsabilitățile. De asemenea, trebuie să-i încurajăm și să le amintim cu blândețe deținătorilor preoției din casa noastră să cinstească și să-și mărească chemările preoției. Tineretele fete, ca și mamele, pot face multe pentru a-i încuraja pe tinerii băieți să participe la adunările lor și să se pregătească pentru a sluji în misiune. Elder David B. Haight a spus: „Voi, tinere doamne, aveți o influență profundă asupra comportamentului băieților... Influența voastră asupra tinerilor băieți este importantă. Voi încurajați standardele Bisericii, pregătiți și conduceți” (din Conference Report, oct. 1977, pag. 85 sau *Ensign*, nov. 1977, pag. 56–57).

Când soția are o atitudine pozitivă față de îndatoririle soțului ei în Biserică, este mai ușor pentru el să îndeplinească acele îndatoriri. Atitudinea ei transmite și copiilor lor convingerea că existența preoției în casă este o mare binecuvântare.

- Cum își poate organiza o femeie activitățile sale zilnice, astfel încât să-și poată susține mai bine soțul în chemările preoției?

Relația femeii cu deținătorii preoției, în Biserică

Așa cum o femeie dreaptă poate exercita multă influență în bine susținându-i pe deținătorii preoției în propriul cămin, tot astfel ea poate întări Biserica susținându-i pe conducătorii din ramură sau din episcopie și din district sau din țarăș. Îi susținem pe conducătorii noștri când

primim din toată inima chemări în Biserică și le îndeplinim cu credință, realizând că o chemare din partea preoției este o chemare de la Domnul. Putem cinste sfatul conducătorilor preoției – soții noștri, învățătorii de acasă, episcopi sau președinți de ramură, conducători de țară sau de district și Autorități Generale. Trebuie să ne abținem să-i criticăm pe conducătorii preoției și să-i învățăm pe copiii noștri să facă la fel. Sprijinirea și susținerea preoției înseamnă mai mult decât să ridicăm mâna sau să spunem că susținem preoția. Înseamnă să înveți, să te rogi, să te supui și să slujești pentru o cauză bună.

Domnul ne-a dat conducători ai preoției pentru a pregăti drumul de urmat, sub îndrumarea Domnului. Responsabilitatea noastră este de a asculta și de a acorda atenție sfaturilor lor drepte, ca și cum ar fi venite de la Domnul. „Și tot ceea ce vor spune atunci când sunt inspirați de Duhul Sfânt, va fi... voința Domnului... va fi gândul Domnului... cuvântul Domnului... și puterea lui Dumnezeu pentru salvare” (D&L 68:4).

Pe când Harold B. Lee era președintele Cvorumului celor Doisprezece, el a dat următorul sfat tuturor membrilor Bisericii, în legătură cu susținerea conducătorilor preoției și, în mod special, a profetului: „Trebuie să învățăm să dăm atenție cuvintelor și poruncilor pe care Domnul le va da prin profetul Lui, ‘pe măsură ce el le primește, umblând în toată sfințenia în fața Mea... ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința’ (D&L 21:4–5.) Vor fi unele lucruri care vor necesita răbdare și credință. S-ar putea să nu vă placă ceea ce vine de la autoritatea Bisericii. S-ar putea să vină în contradicție cu opiniile dumneavoastră politice. S-ar putea să vă contrazică vederile sociale. S-ar putea să intre în conflict cu viața dumneavoastră socială. Dar, dacă ascultați aceste lucruri cu răbdare și cu credință, ca și când ar veni chiar din gura Domnului, aveți promisiunea că ‘porțile iadului nu vă vor birui; da, și Domnul Dumnezeu va dispersa puterile întunericului din fața voastră și va clătina cerurile pentru binele vostru și pentru slava numelui Său’ (D&L 21:6)” (din Conference Report, oct. 1970, pag. 152 sau *Improvement Era*, dec. 1970, pag. 126).

Concluzii

Preoția este o mare binecuvântare de la Dumnezeu pentru toți copiii Săi. Toți membrii Bisericii trebuie să cinstească preoția și să dezvolte însușiri creștinești în relațiile lor cu ceilalți, acasă și în Biserică. Femeile care încearcă să dezvolte aceste calități pot fi un sprijin pentru deținătorii preoției și o binecuvântare pentru familiile lor și pentru Biserică. Fericierea și influența femeilor vor spori pe măsură ce ele îi cinstesc și îi urmează pe conducătorii preoției.

Recomandare

Folosiți această lecție pentru a vă dezvolta înțelegerea rolului preoției în familia dumneavoastră.

Scripturi suplimentare

- 1 Corinteni 11:3, 8–12 (relația dintre bărbat și femeie)
- Coloseni 3:18–24 (iubiți-vă unul pe altul)
- 1 Petru 3:5–7 (cinstiți-vă unul pe altul)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Revedeți lecția 12 din acest manual, „Rânduielile preoției”.
2. Pregătiți posterul propus pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
2. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

FEMEIA SFÂNTĂ DIN ZILELE DIN URMĂ

Lecția 14

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să înțelegem răspunderile și binecuvântările noastre ca femei sfinte din zilele din urmă – căsătorite, văduve sau singure; mame și femei care nu au copii.

Rolul femeilor

Președintele Brigham Young a explicat rolul femeilor în felul următor:

„Un lucru este foarte adevărat și credem în el, și acesta este faptul că femeia este slava bărbatului...

... Când mă gândesc la îndatoririle și răspunderile ce revin mamelor și surorilor noastre și la influența pe care o exercită, le consider ca pe motorul și sufletul existenței noastre aici. Este adevărat că bărbatul este primul... Dar când a apărut Eva, ea a avut o influență minunată asupra lui Adam-Tatăl...

Surori, dorim ca influența și puterea dumneavoastră să ajute la clădirea „Împărăției” (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 199).

Responsabilitățile și binecuvântările unei soții sfinte din zilele din urmă

Ca membre ale Bisericii, noi înțelegem întovărirea ideală dintre soți și soții. „Dacă le întrebați pe surorile noi care a fost cea mai mare schimbare pentru ele de când au devenit membre, ele vor răspunde că este vorba despre noul mod în care își privesc căminul, soțul și copiii. În unele cazuri, ele au avut dificultăți în a-și schimba atitudinea lor, dar toate au subliniat importanța învățării respectului față de celălalt și a sprijinirii bărbatului ca patriarh al familiei” (Anna Lindback, citat de Carol Larsen în „The Gospel Counterculture”, *Ensign*, mar. 1977, pag. 26).

O soție sfântă din zilele din urmă, fie că soțul ei este membru sau nu, activ sau mai puțin activ, poate fi un tovarăș și un ajutor pentru el.

Președintele N. Eldon Tanner a spus: „Voi, femeile, sunteți o mare forță și un sprijin pentru bărbați în viața dumneavoastră și, uneori, ei au nevoie de sprijinul dumneavoastră, mai ales când merită mai puțin.

Un bărbat nu poate avea un stimulent mai mare, o speranță mai mare, decât aceea de a ști că... soția lui are încredere în el și îl iubește” (din Conference Report, oct. 1973, pag. 125 sau *Ensign*, ian. 1974, pag. 8).

- Cum le putem arăta soților noștri că îi iubim și avem încredere în ei? De ce trebuie să le arătăm acest lucru soților noștri, chiar și atunci când credem că nu merită?

Ca femei sfinte din zilele din urmă, noi trebuie să ne sprijinim soții în chemările lor în Biserică. Când un bărbat este luat în discuție pentru un nou oficiu în preoție sau pentru o chemare, demnitatea soției este, de asemenea, discutată. Ea trebuie să-i poată acorda întregul ei sprijin. Inima ei trebuie să se concentreze nu asupra lucrurilor din această lume, ci asupra vieții eterne. Atunci, ea va putea sta alături și îl va putea susține pe soțul ei. (Pentru modalități specifice de susținere a deținătorilor preoției, vezi lecția 13, „Femeile și preoția”, din acest manual.)

Unele dintre noi sunt, poate, căsătorite cu bărbați care nu sunt membri sau sunt membri mai puțin activi. Ne simțim poate descurajate când soții noștri nu sunt activi în Biserică. Poate va fi necesar un miracol, dar o soție care dă dovadă de răbdare și de credință poate vedea un asemenea miracol. Pentru unii bărbați poate vor fi necesari ani de zile ca să devină activi, dar noi trebuie să continuăm să ne rugăm și să trăim învățăturile Evangheliei în căminul nostru.

O cale prin care-i putem ajuta pe soții noștri să devină mai activi în Biserică este desfășurarea unei activități în familie cu ocazia serilor de familie. Putem să-i ajutăm pe copii să pregătească povestiri din Evanghelie pentru a le prezenta familiei, invitându-i pe soții noștri să participe. Treptat, îi putem încuraja pe ei să conducă seara de familie și, mai târziu, să predea lecții. Mulți bărbați se simt mult mai bine la o seară de familie decât la o întrunire oficială a Bisericii. Odată ce s-au obișnuit cu adunările de acasă, va fi mult mai ușor pentru ei să participe și la Biserică.

„Marilyn de Dolder din episcopia 2, LaPlata, era membră a Bisericii de când avea nouă ani. A fost totdeauna activă în Biserică și a căutat cu înțelepciune să aplice toate sfaturile și învățăturile Evangheliei în căminul ei. Ea a povestit din experiența ei: ‘Trebuie să cauți un echilibru’. S-a dedicat cu mult interes și dragoste căminului, soțului și copiilor. După adunările Bisericii nu rămânea să discute cu prietenii ei, ci se întorcea repede acasă, ca să-și vadă de obligații.

Soțul ei este, acum, membru al Bisericii de doi ani și slujește ca episcop în episcopia 2, LaPlata” (Carol Larsen, „The Gospel Counterculture,” *Ensign*, mar. 1977, pag. 27).

- Ce a făcut sora de Dolder pentru a-și susține soțul și a rămâne activă în Biserică?

De asemenea, o soție își poate ajuta soțul să-și îndeplinească rolul de conducător spiritual al căminului. „Un tată, un bărbat liniștit și modest, își exprima cu greu dragostea față de familia lui. La îndemnul soției sale, ei au început să facă rugăciunea în familie și aceasta a devenit o ocazie pentru el de a spune cu voce tare ceea ce simțea în inima lui. Pentru fiica lor, care interpretase în mod greșit, drept indiferență, felul de a fi al tatălui ei, această experiență a fost o revelație. Rugăciunile lui erau simple, folosind uneori cuvinte stângace, dar pentru ea a fost emoționant să-l audă spunând: ‘Bindecuvântează pe iubita mea fiică pentru a face bine’ „ (Ann H. Banks, „The Extra Blessings of Family Prayer”, *Ensign*, ian. 1976, pag. 37).

- Cum și-a ajutat această soră soțul pentru a deveni conducătorul spiritual în căminul lor? Prin ce alte căi îi putem ajuta pe soții noștri să devină conducători spirituali?

Ca soții sfinți din zilele din urmă trebuie să creăm acasă o atmosferă, fiind mai răbdătoare și mai voioase. Trebuie să muncim pentru a dezvolta relații bune de familie. Trebuie să dăm dovadă, zilnic, de credință și să trăim conform principiilor Evangheliei.

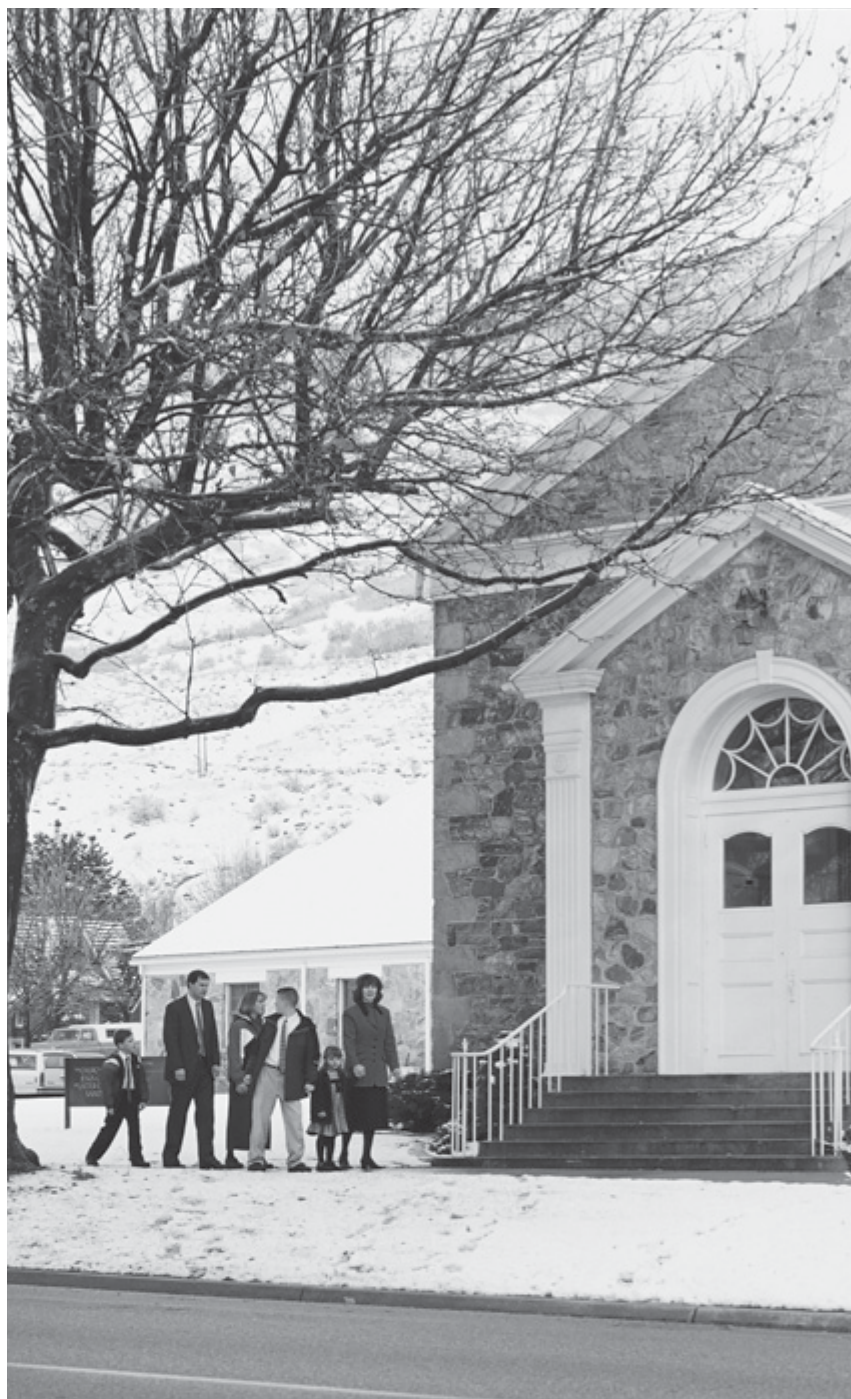
- Citiți Romani 15:1–5. De ce însușirea de a fi răbdătoare face parte din rolul nostru de soție?

Responsabilitățile și binecuvântările unei mame sfinte din zilele din urmă

Bărbații și femeile care sunt căsătoriți și sunt aplecați au responsabilitatea de a da viață pe pământ copiilor de spirit ai lui Dumnezeu. Făcând astfel, realizăm un parteneriat cu Dumnezeu. Noi asigurăm trupuri pentru copiii Lui de spirit – frații și surorile noastre de spirit. (Vezi Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* [1969], pag. 97.)

- Arătați ilustrația 14-a, „O mamă participă la o întrunire împreună cu familia ei”.
- Expuneți un poster cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă. Pe măsură ce fiecare scriptură este citită, cereți-le surorilor să asculte îndatoririle părinților care au fost menționate. Alături de fiecare referință, scrieți îndatorirea respectivă.

1. Mosia 4:14–15: învățați-i pe copii să meargă în dreptate și seriozitate, să se iubească și să se slujească unul pe altul
2. Doctrină și legăminte 20:70: urmăriți ca și copiii să primească binecuvântările preoției
3. Doctrină și legăminte 68:25–28: învățați-i pe copii ce înseamnă pocăința, credința, darul Duhului Sfânt, rugăciunea și dreptatea

14-a, O mamă participă la o întrunire împreună cu familia ei

Nu există o cinste mai mare pentru femei decât aceea de a participa la planul divin de a aduce pe pământ copii de spirit, învățându-i „să meargă în dreptate înaintea Domnului”. O femeie va găsi multă satisfacție și bucurie fiind o mamă înțeleaptă și demnă și crescând copii buni. Aceasta este o contribuție, adusă omenirii, superioară oricărei alte vocații. (Vezi N. Eldon Tanner, în Conference Report, oct. 1973, pag. 126 sau *Ensign*, ian. 1974, pag. 10.)

Deoarece munca de zi cu zi îi ține pe tați, de obicei, departe de casă, ei nu au atâtea ocazii de a-i influența pe copii așa cum au mamele. Mamele, deseori, se pare că au o influență mai mare în formarea vieții copiilor lor. (Vezi Heber J. Grant, *Gospel Standards*, compilație de G. Homer Durham [1941], pag. 152.) De aceea este atât de important ca mamele să stea acasă să aibă grijă, ele singure, de copiii. Ele trebuie să încerce să nu-și lase copiii în grija altora. Conducătorii noștri au cerut mamelor să nu lucreze în afara casei, decât dacă este absolut necesar.

„Chiar dacă împrejurările impun mamelor să muncească... ele nu trebuie să-și neglijeze îndatoririle de acasă, în special în ceea ce privește educația copiilor” (Harold B. Lee, „Maintain Your Place As a Woman”, *Ensign*, feb. 1972, pag. 52).

Femeile rămase să-și crească familia singure sau acelea ai căror copii au crescut și ai căror soți le-au părăsit sunt îndreptățite la un ajutor special din partea conducătorilor preoției. Președintele Harold B. Lee i-a spus unei femei care rămăsese singură cu opt copii: „Să nu te simți singură pentru că soțul tău nu este lângă tine. Rămâi apropiată de învățătorii de acasă și de episcopul tău”. Iar ea la răspuns zâmbind: „Frate Lee, am cei mai minunați învățători de acasă pe care i-a avut vreodată cineva și nimeni nu are un episcop atât de bun ca al nostru. Ni se poartă de grijă. Avem un Tată părintesc care veghează asupra noastră, deținătorul preoției care a intrat în viața noastră” (*Ensign*, feb. 1972, pag. 53–54).

Unele femei nu pot să-și crească toți copiii până la maturitate, deoarece copiii lor mor la o vârstă fragedă. Profetul Joseph ne-a învățat că mulți dintre acești copii erau prea puri și minunați pentru a trăi în corupția de pe pământ. Chiar dacă plângem după prezența lor, avem motive să ne bucurăm, deoarece ei au fost scăpați de rău (vezi *Teachings of Prophet Joseph Smith*, selecțiuni de Joseph Fielding Smith [1976], pag. 196–197). De asemenea, el ne-a învățat că aceia care mor înainte de a împlini vârsta de opt ani sunt salvați în împărăția celestială (vezi D&L 137:10). Mamele acestor copii, dacă trăiesc în credință, îi vor crește până la maturitate în timpul mileniului (vezi Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, ediția a 5-a, [1939], pag. 455–456).

Unele femei nu pot avea copii. Femeile fără copii, adesea, își îndeplinesc rolul de mamă adoptând copii sau crescând copii orfani. Femeile care nu pot avea copii și femeile singure pot avea realizări lucrând cu copiii

în multe feluri sau făcând lucruri prin care se pot dărui slujind altora. Femeile care îndeplinesc o astfel de muncă pot găsi bucurie în ea și pot aduce fericire și influență binefăcătoare în viața copiilor, în special a aceluia care au fost lipsiți de dragostea unei mame.

Președintele Brigham Young le-a consolată pe femeile care nu au copii și care au fost credincioase legămintelor pe care le-au făcut în templu, spunând: „Multe surori sunt mâhnite pentru că nu au fost binecuvântate cu urmași. Va veni timpul când veți avea milioane de copii în jurul vostru. Dacă sunteți credincioase legămintelor voastre, veți fi mamele națiunilor... Fiți credincioase și dacă nu sunteți binecuvântate cu copii, acum, veți fi în viața de dincolo” (în *Deseret News [Weekly]*, 28 nov. 1860, pag. 306).

- În ce fel pot aceste doctrine să le aline pe femeile fără copii și pe cele care sunt îndoliate? Cum poate acest adevăr relevant să ne încurajeze să trăim drept?

Rolul femeii singure

- Arătați ilustrația 14-b, „O tânără se pregătește pentru chemările viitoare”.

Toate femeile, singure sau căsătorite, au importante îndatoriri și răspunderi în viața muritoare. O fată sau o femeie tânără are ocazia în tinerețe să se pregătească pentru chemarea sa viitoare de soție și de mamă. Ea poate învăța gospodărie de la mama ei, la școală sau la cursurile de gospodărie ale Bisericii. Ea se poate educa mergând la școală. Trebuie să se pregătească pentru a fi învățătoare în căminul ei. Trebuie să fie un exemplu bun pentru prietenii ei, fie că aceștia sunt membri sau nu, păstrându-se pură și castă.

- Dacă sunteți tânără și necăsătorită, cum puteți să vă pregătiți pentru a fi soție și mamă? De ce este important să ne dezvoltăm spiritualitatea în tinerețe?
- Arătați ilustrația 14-c, „O femeie predă la clasa de copii”.

Unele femei s-ar putea să nu se căsătorească decât târziu în viață. Unele pot rămâne singure pe tot parcursul vieții lor muritoare, dacă nu pot să-și găsească un tovarăș demn. Acestor femei li se promet soți și copii demni în viața de după moarte. Nici o binecuvântare posibilă pe pământ nu le va lipsi.

Președintele Harold B. Lee a spus: „Voi, tinere fete, care avansați în vârstă și care nu ați acceptat încă o cerere în căsătorie, dacă veți fi demne și pregătite de a intra în casa Domnului și veți avea credință în acest principiu sacru al căsătoriei celestiale pentru eternitate, chiar dacă nu aveți privilegiul căsătoriei în viața muritoare, Domnul vă va răsplăti la timpul potrivit și nu veți fi lipsite de nici o binecuvântare. Nu sunteți

14-b, O tânără se pregătește pentru chemările viitoare

14-c, O femeie predă la clasa de copii

obligate să acceptați cererea nedemnă de voi, de teamă că nu veți primi binecuvântările” (*Ye Are the Light of the World* [1974], pag. 308).

- În ce fel aduce alinare și siguranță această promisiune femeilor care nu sunt căsătorite?

O femeie singură și-a exprimat sentimentele astfel:

„O mulțime de binecuvântări unice și de ocazii speciale le sunt oferite membrilor Bisericii care sunt singure...”

În dorința noastră de a ne căsători, putem, cu ușurință, trece cu vederea nenumăratele ocazii unice de a ne pregăti, nu doar pentru noi înșine, nu numai pentru căsătorie, dar și pentru exaltarea eternă.

Ca femeie singură, în Biserică, am fost, deseori, nerăbdătoare de a îndeplini căsătoria din templu promisă în binecuvântarea mea patriarhală. Cu toate acestea... am devenit din ce în ce mai conștientă și mai recunoscătoare pentru binecuvântările speciale pe care le primesc membrii singuri, care sunt credincioși.

Avem timp și privilegiul de a ni-l petrece așa cum dorim. Dar, suntem, de asemenea, răspunzătoare de felul în care folosim acest dar neprețuit al timpului. Ca membre singure ale Bisericii putem... să ne văităm de statutul nostru de persoane singure... sau putem folosi acest interval de timp din viața noastră ca pe un timp activ, de așteptare creativă. Sunt pe deplin convinsă că felul în care ne petrecem acest timp are o importanță deosebită atât pentru fericirea imediată și finală, cât și pentru progresul nostru etern.

În primul rând, trebuie luată în considerare problema unei cariere... *Unele* femei găsesc multă satisfacție în asumarea dificultăților unei cariere cu multe solicitări... Prin rugăciune și prin binecuvântările preoției, eu am primit... alinare și asigurarea personală că, urmând cariera mea, ceea ce fac este plăcut Domnului...

Trebuie să mărturisesc, totuși, că bucuriile cele mai mari și mai durabile din viața mea... provin din acțiunile făcute în tăcere, din faptele anonime ale serviciului de compasiune... Este așa de ușor să fim atât de preocupați de propriile nevoi și greutăți, încât să devenim surzi din punct de vedere spiritual la plânsetele și inimile îndurerate din jurul nostru.

Niciodată timpul nostru nu va fi mai liber ca acum. Avem timp să facem cursuri... să ne îmbogățim cultura, dacă vom căuta însă cele mai bune cărți... să dezvoltăm o varietate de talente și de înclinații... să începem genealogia noastră... Aceasta ar putea inspira întreaga familie să se implice în... realizarea înregistrărilor de familie...

Nu putem estima marile satisfacții ale slujirii în mod regulat și cu atenție în Biserică. Simt... o mare bucurie slujind ca învățătoare la Școala de Duminică, în episcopie.

Avem timp pentru a ne forma o bună condiție fizică... Exercițiul fizic, în mod regulat, ne va înălța spiritul și sentimentele și, în același timp, ne va armoniza linia corpului.

Avem timp să ne ocupăm de familiile din episcopia sau din ramura noastră, să devenim prietene cu copiii mai mici. Sunt invitată la... multe activități pentru copiii mici (și le aștept cu nerăbdare). Prin forța exemplului nostru îi putem încuraja, de asemenea, să urmeze principiile Evangheliei, în timp ce se îndreaptă spre maturitate.

Nimic nu ne oprește să avem timp, în liniște, să îl petrecem cu Tatăl nostru din Cer. Nu pot să nu apreciez impactul pe care postul și rugăciunea le-au avut în viața mea... Am câștigat o mărturie de nezdruccinat despre dragostea specială a Domnului și despre grija Lui pentru binele meu.

... În clipele de nevoie, mâini iubitoare se întind spre noi pentru a ne înălța, a ne întări și a ne ajuta. Priviți în jurul vostru. Vă spun cu siguranță că ele se află acolo.

Și când descurajarea mă apasă greu... ca un tratament sigur pentru depresiune este faptul că știu că *cineva, în lume, are nevoie de mine*. Binecuvântând pe altcineva, nevoile și problemele mele se topesc repede în înflăcărarea caldă pe care o am când știu că am luminat viața altuia și că ceea ce am făcut este plăcut Domnului.

Să ne bucurăm, deci, de această neprețuită comoară care este timpul, și să-I mulțumim Domnului pentru acest dar deosebit" (Anne G. Osborn, „The Ecstasy of the Agony: How to Be Single and Sane at the Same Time”, *Ensign*, mar. 1977, pag. 47–49).

- Care sunt câteva dintre modalitățile prin care și-a îmbogățit viața această soră?

Concluzii

Fiecare femeie din această Biserică are o mare valoare. Dacă trăim în credință, vom fi binecuvântate, într-o zi, cu privilegiul de a fi parteneri de viață și mame. Fie că această ocazie vine mai devreme sau mai târziu, în această viață sau în cea de dincolo, noi ne putem împlini viețile, slujindu-i pe alții și îndeplinindu-ne rolul de femei sfinte din zilele din urmă.

Recomandare

Căutați modalități de a deveni mai bune în rolul sau în rolurile pe care le îndepliniți.

Scripturi suplimentare

- Efeseni 6:4 (nu-i întărâtați pe copii la mânie)
- 1 Timotei 5:3–14 (despre văduve)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 36, „Familia poate fi eternă” și capitolul 37, „Răspunderile familiei”.
2. Revedeți lecția 13 din acest manual, „Femeile și preoția”.
3. Pregătiți posterul propus pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
4. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

SĂ NE SFĂTUIM ÎN CADRUL FAMILIILOR NOASTRE

Lecția 15

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să ne întărim familiile sfătuirându-ne cu soții și cu copiii noștri.

Tatăl conduce în casă

- Cântați imnul „Dragoste în casă” (vezi *Imnuri și cântece pentru copii*, pag. 44).

Căminele noastre pământești sunt începutul căminelor cerești. Trebuie să stabilim în căminele noastre acea natură a ambianței care va continua în familiile noastre pentru totdeauna. Președintele N. Eldon Tanner a spus: „Fiecare cămin sfânt din zilele din urmă trebuie să fie un cămin model, în care tatăl este capul familiei, conducând însă cu dragoste și în armonie completă cu dorințele drepte ale mamei. Ei trebuie să urmărească, împreună, aceleași scopuri pentru familie, iar copiii trebuie să simtă existența dragostei și a armoniei” („Fatherhood”, *Ensign*, iunie 1977, pag. 2).

Tatăl este patriarhul și autoritatea care prezidează în familie. Dirijarea treburilor familiei este răspunderea lui. Părinții au răspunderea să-și educe familia în dreptate, dar, desigur, nici unul dintre ei nu face aceasta singur. Fiecare dintre ei este important. Noi și soții noștri suntem parteneri. Împreună putem clădi o căsnicie puternică și putem aduce din nou familiile noastre în prezența Domnului. Pentru a ne bucura de Spiritul Domnului în căminele noastre, trebuie să ne sfătuiem cu soții noștri.

Să arătăm dragoste și considerație soților noștri

Ca soții, noi trebuie să întemeiem un cămin al ordinii și al dragostei. Un model de dragoste și de împărtășire sinceră va binecuvânta și va întări căsnicia noastră. Trebuie să ne rugăm împreună, cu regularitate, să arătăm dragoste și respect unul față de celălalt, să citim și să studiem împreună scripturile. Trebuie să ținem poruncile lui Dumnezeu și legămintele făcute la căsătorie.

15-a, Un soț și o soție muncesc împreună

15-b, O familie în timpul serii de familie

Descriind căminul perfect, președintele J. Reuben Clark Jr. spunea că „adevărată dragoste... binecuvântează și luminează fiecare gând și fiecare faptă” pe care le are soțul și soția. „Trebuie să existe respect și cinste în această casă. Răbdare din belșug și... loialitate în gând, în cuvânt și în faptă...”

Credința trebuie să învăluie căminul precum o lumină blândă.

Supunerea față de poruncile lui Dumnezeu trebuie să-i îndrume și să-i înveselească” („Our Homes”, Relief Society Magazine, dec. 1940, pag. 809–810).

- Ce putem face pentru a le arăta soților noștri dragoste și considerație? În ce fel ne va ajuta manifestarea dragostei să stabilim ordine în căminul nostru?

Să ne sfătuim împreună

- Arătați ilustrația 15-a, „Un soț și o soție muncesc împreună”.

Este important să existe o bună comunicare între soț și soție. Atunci, putem lucra împreună pentru a rezolva problemele care se ivesc într-o căsătorie. Majoritatea problemelor pot fi depășite când noi și soții noștri suntem îndrumați de Domnul.

- Citiți Alma 37:37. Cum suntem ajutați atunci când ne sfătuim cu Domnul?

Trebuie să vorbim deseori unul cu celălalt. Trebuie să discutăm problemele și țelurile noastre cu afecțiune respectuoasă. Căutând conducerea și ajutorul lor în rezolvarea problemelor, noi vom demonstra dragostea față de soții noștri. Toate hotărârile majore ale familiei trebuie luate împreună. Trebuie să acordăm un timp special pentru discutarea și rezolvarea problemelor legate de cheltuieli, de copii, de religie, de serile de familie și de alte griji personale și de familie. Când se iau hotărâri, părinții trebuie să fie uniți în îndeplinirea lor.

Următoarea experiență demonstrează în ce fel s-a sfătuit împreună un cuplu căsătorit:

Părinții mei erau înțelepți și educați. Fiecare dintre ei ar fi putut, cu ușurință, să ia singur multe hotărâri de familie. În loc de a face așa, ei stăteau, totdeauna, și discutau unul cu celălalt problemele și cădeau de acord asupra modului în care trebuie să fim crescuți. Chiar dacă tatăl meu avea un venit mic, întotdeauna am avut suficienți bani. Nu-mi amintesc ca părinții mei să se fi contrazis sau să se fi certat. Sunt recunoscătoare pentru părinții mei înțelepți care au format un model de cămin cât mai apropiat de căminul ceresc pe care noi, toți, încercăm să-l urmăm în căminele noastre.

15-c, O mamă își sfătuiește fiica în mod familiar

- În ce fel, faptul de a ne consulta împreună ne ajută să evităm contracuzerile și greutățile în căminele noastre? În ce mod putem spori dragostea în căsnicia noastră atunci când ne sfătuim?

Să ne sfătuim în familie

- Arătați ilustrația 15-b, „O familie în timpul serii de familie”.

După ce tatăl și mama s-au sfătuit, ei trebuie să cheme copiii pentru a discuta țelurile și planurile într-un consiliu de familie.

Este important să ținem un consiliu cu întreaga familie. Acesta poate îmbunătăți viața de familie, poate adânci afecțiunea și poate spori bucuria. Copiii vor cunoaște planurile familiei dinainte. Când fiecare membru al familiei știe ce fac ceilalți, rezultă armonie și ordine. Ori de câte ori este posibil, copiilor trebuie să li se permită să ia parte la luarea hotărârilor și să ajute la îndeplinirea lor. Când ne sfătuim cu familia, trebuie să respectăm opiniile, problemele și programul fiecăruia.

- Când este timpul cel mai potrivit pentru a ține un consiliu de familie? Ce gen de probleme se pot discuta într-un asemenea consiliu?
- Arătați ilustrația 15-c, „O mamă își sfătuiește fiica în mod familiar”.

Când ne sfătuim cu copiii noștri, nu trebuie să o facem întotdeauna în mod oficial. Ca mame, trebuie să profităm de orice ocazie pentru a le asculta problemele. Trebuie să încercăm să luăm în considerare punctul lor de vedere. Nu trebuie să râdem de preocupările lor sau să le minimalizăm. În schimb, trebuie să încercăm să-i înțelegem cu dragoste și să-i sfătuim. De asemenea, îi putem încuraja pe soții noștri să se sfătuiască cu fiecare copil în parte.

„Este minunat atunci când un tată sau o mamă vor sta și vor discuta cu fiul sau cu fiica lor o problemă personală... Există presiuni și atracții... împotriva cărora fiii și fiicele noastre trebuie să fie întăriți...”

În astfel de discuții deschise, părinții vor ajuta la stabilirea unor obiective pentru copiii lor” (ElRay L. Christiansen, în Conference Report, apr. 1972, pag. 43 sau *Ensign*, iulie 1972, pag. 55).

- Ca tânără fată, ce v-ar place să discutați cu părinții? Ca mamă, ce v-ar place să discutați cu copiii dumneavoastră? Puteți să le sfătuiți pe membrele clasei să caute, totdeauna, îndrumare de la Duhul Sfânt atunci când dau și primesc sfaturi. Duhul Sfânt ne poate ajuta să știm ceea ce trebuie să spunem și în ce fel să aplicăm sfatul primit.

Elder Richard L. Evans, vorbind despre modul în care să ne sfătuim copiii a spus: „Dumneavoastră și ei, împreună, aveți privilegiul, dreptul și datoria să stați și să vă împărtășiți gândurile, să luați hotărârile împreună, astfel ca și unii și alții să fiți ascultați și respectați – și să lucrați, să vă rugați și să plănuiți împreună pentru deplinătatea fericirii dumneavoastră – mereu și pentru totdeauna” („As Parents and Child-

ren Come to Common Ground”, *Improvement Era*, mai 1956, pag. 342).

Concluzii

Deoarece în împărăția celestială vom trăi în pace și în armonie, trebuie să începem, de pe acum, să dobândim unitate și dragoste. Acestea nu vin de la sine. Președintele David O. McKay a spus: „Îmi pot imagina puține lucruri, sau nici unul, mai neplăcute decât lipsa unității și a armoniei în cămin. Pe de altă parte, știu că un cămin în care există unitate, ajutor reciproc și dragoste... este un colț de rai pe pământ” (din Conference Report, oct. 1967, pag. 7). Când ne sfătuim cu soții și cu copiii noștri, ne putem întări familia. Putem simți mai multă dragoste și apropiere unul față de celălalt.

Recomandare

Sesizați ocaziile de a vă sfătui cu soțul și cu copiii dumneavoastră. Încurajați-i să se pregătească cu afecțiune respectuoasă pentru aceste ocazii. Încurajați-vă soțul să stea de vorbă cu fiecare dintre copiii dumneavoastră. Dacă sunteți singură, căutați îndrumare de la Duhul Sfânt în promovarea armoniei în familia dumneavoastră.

Scripturi suplimentare

- 1 Corinteni 13 (virtutea carității)
- Galateni 5:22–23 (fructele Spiritului)
- Iacov 2:35 (nefiții au pierdut încrederea în copiii lor)
- Iacov 3:7 (lamaniții și-au iubit familiile)
- Doctrină și legăminte 121:36–41 (după muștrare, arată și mai multă dragoste)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 37, „Responsabilitățile în familie”.
2. Pregătiți-vă să deschideți lecția cu imnul „Dragoste în casă” (vezi *Imnuri și cântece pentru copii*, pag. 44).
3. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

SEARA DE FAMILIE

Lecția 16

Scopul acestei lecții este de a ne inspira și de a ne ajuta să organizăm seri de familie reușite.

Seara de familie este pentru toți

Fiecare familie trebuie să țină în mod regulat seara de familie săptămânală. În acest scop, Biserica a lăsat seara de luni liberă de orice alte activități.

- Arătați ilustrația 16-a, „Părinții îi implică pe copii în desfășurarea serii de familie” și 16-b, „Un cuplu în vârstă ținând seara de familie”.

Nu toate familiile sunt la fel. Unele familii au acasă părinți și copii; altele au doar un părinte cu copii. În alte familii, părinții nu au copii acasă. Mulți adulți trăiesc singuri sau cu un coleg de cameră. În oricare dintre cazuri, seara de familie este pentru toți. Dacă o persoană trăiește singură, ea se poate alătura altora pentru a ține seara de familie. Pentru aceia care sunt singuri, acest lucru poate fi o binecuvântare deosebită.

„Nu există un loc mai potrivit pentru a învăța Evanghelia decât căminul. Numai acasă copiii pot învăța despre natura vieții de familie, așa cum a fost creată de Tatăl nostru Ceresc. Seara de luni, împreună cu familia creează un spirit pentru toate experiențele familiei. Cei care au în mijlocul lor acest spirit găsesc sursa celor mai mari bucurii” (Family Home Evening [1971], pag. 4).

Ținerea cu regularitate a serilor de familie este una dintre cele mai bune căi pentru predarea și învățarea principiilor Evangheliei. Ea îi apropie pe membrii familiei în dragoste și în unitate.

- Țineți în mână un mănunchi de bețișoare sau de chibrituri. Spuneți clasei că acestea îi reprezintă pe membrii unei familii. Luați unul dintre bețișoare și rupeți-l în două. Spuneți clasei că atunci când suntem singuri, nu suntem la fel de puternici ca atunci când suntem cu familia noastră. Apoi, luați un elastic sau un șnur și legați bețișoarele împreună. Spuneți clasei că șnurul reprezintă influența de liant a învățăturilor Evangheliei. Apoi, arătați cât este de greu să rupi

16-a, Părinții îi implică pe copii în desfășurarea serii de familie

un bețișor. Explicați că suntem mai puternici atunci când suntem uniți ca familie și legați prin adevărurile Evangheliei.

Cum se conduce o seară de familie

Tatăl, ca patriarh al familiei, trebuie să prezideze seriile de familie. Când tatăl este absent, mama trebuie să-și asume conducerea. Dacă este posibil, părinții vor planifica, împreună, din timp, fiecare seară de familie. După aceea, ei pot da însărcinări membrilor familiei.

La începutul fiecărei serii de familie, un scurt consiliu de familie sau o scurtă întâlnire de planificare ajută la verificarea activităților și a planurilor fiecărui membru pentru săptămâna următoare. Acest lucru este binevenit mai ales în familiile cu adolescenți.

„Tatăl predă lecția sau delegă predarea soției lui ori copiilor care sunt suficienți de mari... Copiii mai mici pot ajuta prin dirijarea muzicii, citirea din scripturi, răspunsuri la întrebări, arătarea ilustrațiilor, împărțirea răcoritoarelor și prin rugăciuni...

Se sugerează următorul model pentru seara de familie:

Imn de deschidere (interpretat de către familie)

Rugăciunea de deschidere (spusă de către un membru al familiei)

Poezie sau un citat din scripturi (prezentate de către un membru al familiei)

Lecția (ținută de către tată, mamă sau de către un copil mai mare)

Activitate (condusă de către un membru al familiei, cu participarea întregii familii)

Imn de încheiere (interpretat de către familie)

Rugăciune de încheiere (spusă de către un membru al familiei)

Răcoritoare

Seara de familie poate fi ținută în multe alte feluri. Orice activitate care reunește familia, care întărește dragostea unuia față de celălalt, care îi ajută pe membrii familiei să se apropie de Tatăl Ceresc și care îi încurajează să trăiască în mod drept, îndeplinește funcția unei serii de familie. În astfel de activități sunt incluse: cititul scripturilor, discuții despre Evanghelie, împărțirea mărturiilor, realizarea unui proiect de slujire, cântatul împreună, mersul la picnicuri, jocurile de familie și excursiile. Toate seriile de familie trebuie să includă rugăciunea” (Îndrumarul familiei [2001], pag. 7).

Fiecare dintre noi, ca membră a familiei, poate contribui la succesul seriei de familie. Mai întâi, putem planifica propriile noastre activități astfel încât să fim libere pentru seara de familie. De asemenea, fiecare dintre noi poate îndeplini o sarcină sau poate ajuta, într-un fel, la pregătire. Mamele sau copiii mai mari îi pot ajuta pe cei mai mici în cursul

săptămânii la îndeplinirea sarcinilor lor. Copiilor mai mici le place să prezinte povești ilustrate cu decupaje pe pânză și se bucură realizându-le în diverse feluri. Fiecare copil poate să participe atunci când tatăl și mama îi implică și dau dovadă de răbdare față de eforturile lor. Fiecare dintre noi poate îmbunătăți desfășurarea serii de familie, rugându-se la Tatăl nostru Ceresc pentru a ne ajuta să ne pregătim în vederea realizării sarcinilor noastre.

În cele ce urmează este prezentat un exemplu de seară de familie reușită:

Familia Thompson a denumit una dintre serile de familie seara „Premiului Tommy”. Cei șapte copii, având vârsta între șaptesprezece și cinci ani, au votat pentru mâncărurile preferate de la cină. A fost servit meniul câștigător și, apoi, s-au anunțat „Premiile Tommy”.

Tatăl, îmbrăcat cu hainele cele mai bune, cu un nod mare la cravată, era maestru de ceremonii. Mama era îmbrăcată cu cea mai frumoasă dintre rochiile ei și stătea alături de tată, ținând plicurile care conțineau numele „câștigătorilor”. Bunica și bunicul fuseseră invitați ca public pentru a-și exprima admirația și aprecierea și pentru a-i vedea pe copii primindu-și premiile. După un cuvânt de bun-venit, rostit de tată, prezentarea s-a desfășurat astfel:

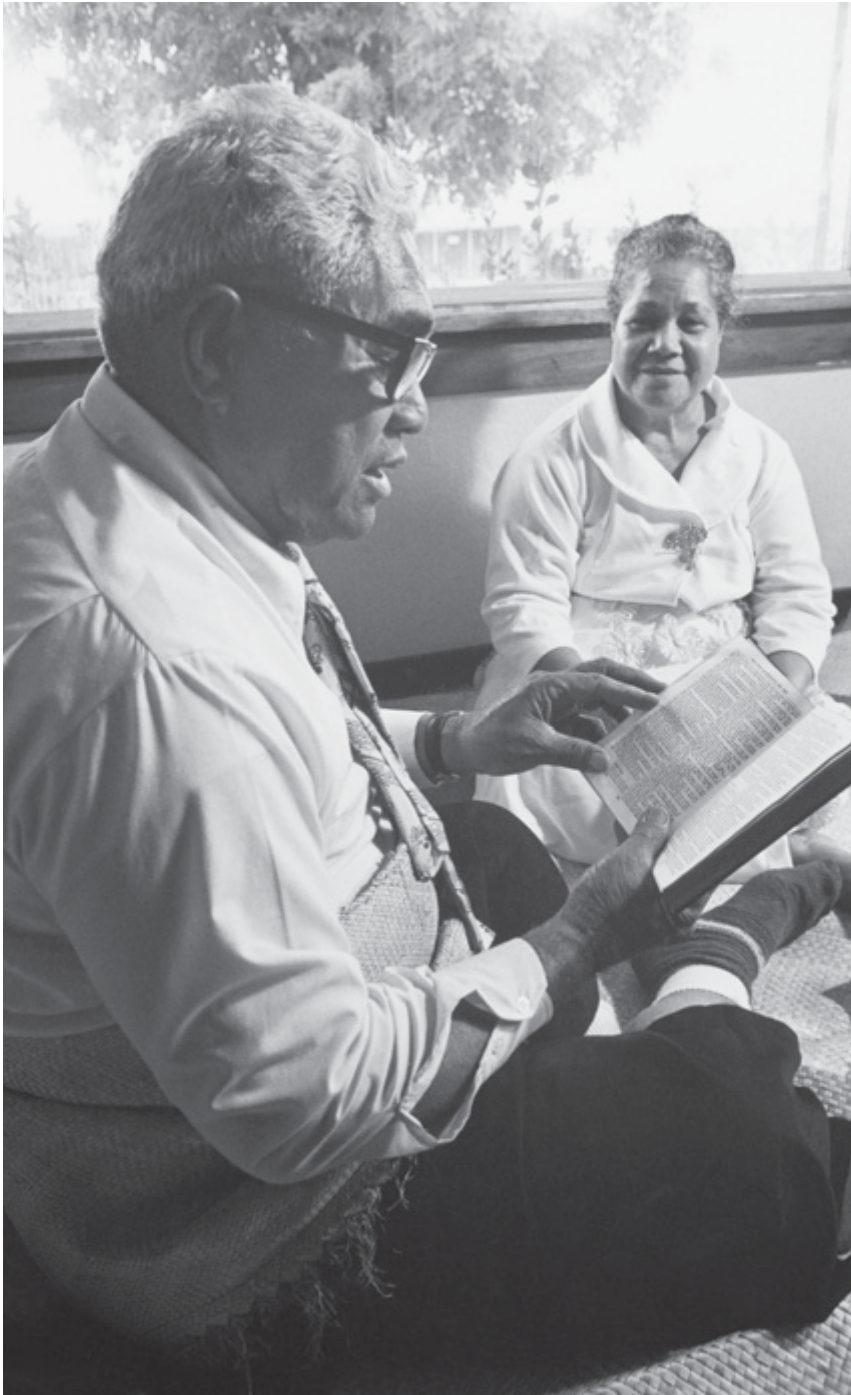
Tatăl a spus: „Nominalizați pentru realizări deosebite în domeniul matematicii sunt următorii: Albert Einstein și Paul Thompson. Plicul, te rog”. Mama i-a înmănat plicul, pe care el l-a deschis. Apoi, a anunțat cu emoție: „Câștigător – Paul Thompson!”

Familia ovaționa în timp ce Paul a înaintat și a primit „Premiul Tommy”. (În acest caz, premiile erau figurine din plastic pe care erau înscrise numele copilului și realizarea pentru care era premiat.)

Acest procedeu a continuat până când toți copiii au primit aprecieri și au fost anunțați drept câștigători, devansând campioni sau celebrități naționale sau internaționale. Sheri a primit premiul pentru înot; Bryan, ca cercetaș; Michele, pentru realizările ei din muzică; Michael, pentru reușita deosebită în echipa de baseball; Denise, pentru zelul cu care a învățat să citească; Cynthia, pentru felul în care a reușit să însenineze zilele familiei. Premiul ei a fost unul special, numit „Premiul Razei de Soare”.

În continuare, fiecare copil a prezentat un număr pregătit în cursul săptămânii și fiecare a fost aclamat și laudat. Apoi, Denise și Cynthia au cântat „Învăță-mă să merg în lumină” (vezi *Imnuri și cântece pentru copii*, pag. 66). După rugăciunea de încheiere, spusă de Michael, au urmat răcoritoarele.

Este important să planificăm serile de familie astfel încât să corespundă cu nevoile și interesele familiei. Faceți lucruri care să-i atragă pe

16-b, Un cuplu în vârstă ținând seara de familie

membrii familiei. Scopul serilor de familie este acela de a ajuta familiile. De multe ori, cele mai reușite seri de familie sunt cele originale, concepute de membrii familiei.

- Cât timp petreceți, săptămânal, pentru a pregăti seara de familie?
Cum puteți îmbunătăți serile dumneavoastră de familie printr-o mai bună pregătire?

Prima Președinție a Bisericii a declarat: „Petreceți tot atâta timp pentru succesul în familia și în căminul dumneavoastră cât petreceți urmărind succesul social și profesional? Vă devotați energia dumneavoastră creatoare cea mai bună pentru cea mai importantă unitate a societății – familia? Sau relația dumneavoastră cu familia este numai o rutină, o parte din viață fără satisfacții?

„Părinții și copiii trebuie să dorească să pună pe primul loc răspunderile familiei în vederea obținerii exaltării familiei” (*Family Home Evening* [1973], pag. 4).

Cum putem folosi rugăciunea pentru a îmbunătăți serile noastre de familie?

Binecuvântările care decurg din ținerea cu regularitate a serilor de familie

Famiile noastre primesc multe binecuvântări, dacă țin, cu regularitate, serile de familie. Participarea îl ajută pe fiecare membru să-și dezvolte sentimentele de mulțumire față de propira persoană. Problemele de disciplină se răresc, iar loialitatea și armonia cresc.

Sora Remde Malloy, mamă a cinci copii, a declarat: „Deși cel mai mare copil are doar șase ani, am observat o schimbare în comportamentul copiilor noștri de când ținem, cu regularitate, serile de familie în fiecare săptămână, luni seara... Este minunat să știi că ei rețin multe din ceea ce îi învățăm” („To Be a Woman in the Church”, *Ensign*, aug. 1973, pag. 38). Așa cum mărturisea sora Malloy, copiii rețin învățăturile din cadrul serilor de familie.

Alan din Midland, Texas, în vârstă de cinci ani, se juca în curte cu bunicul lui, când nișe copii din curtea alăturată au început să se certe. Cearta a devenit tot mai aprinsă, iar micuțele voci se înălțau în tonalități tot mai furioase până când au început să se îmbrâncească. Apoi, un copil a lovit o fetiță și ea a protestat țipând. Alan a urmărit scena zgomotoasă, apoi a spus gânditor: „Bunicule, ceea ce le lipsește acestor copii este seara de familie!”

Prima Președinție a declarat următoarele: „În ultimii ani, am văzut... forțe noi ale răului acționând... ispitind oamenii noștri, în special pe cei tineri. Programul serii de familie, cu puterea lui de a face bine, a fost de mare ajutor pentru părinți... În serile noastre de familie și în alte

experiențe familiare pozitive, putem să ne alimentăm sufletele cu lucrurile lui Dumnezeu, nelăsând astfel loc răului să se strecoare în inima și în mintea noastră” (*Family Home Evening* [1972], pag. 4).

- Ce binecuvântări ați primit dumneavoastră și familia dumneavoastră prin serile de familie?

De asemenea, Prima Președinție a declarat: „Din nou, îi îndemnăm pe părinți, cu toată sinceritatea, să-i adune pe copiii în jurul lor, cu dragoste, cu răbdare, cu înțelegere și să-i învețe în adevăr și în dreptate...

„Căminul este primul și cel mai eficient loc în care copiii pot fi învățați lecțiile” (*Family Home Evening: Walk in the Light* [1975], pag. 3).

Concluzii

Serile de familie eficiente, ținute cu regularitate, ajută pe fiecare persoană care participă la ele. Serile de familie clădesc dragoste și încredere în Tatăl nostru Ceresc. Ele sporesc înțelegerea fiecăruia despre Evanghelie. Ele întăresc relațiile de familie și îi încurajează pe toți să-și dezvolte talentele.

Recomandare

Începeți să țineți serile de familie cu regularitate. Rețineți formula de planificare, răbdare și rugăciune.

Notați-vă un principiu al Evangheliei pe care ați dori ca familia dumneavoastră să-l învețe la următoarea dumneavoastră seară de familie.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Pregătiți un mănunchi de bețișoare sau de chibrituri pentru a demonstra unitatea familiei.
2. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

ADUNĂRILE BISERICII

Lecția 17

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să înțelegem scopul adunărilor Bisericii și de a ne inspira să participăm la ele în mod regulat.

Scopul adunărilor Bisericii

Isus a spus: „Fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48). Deoarece este foarte greu să devii desăvârșit, Tatăl nostru ne ajută. El a organizat Biserica, a chemat conducători și ne-a dat porunci, principii și rânduieli. La adunările Bisericii, noi primim instrucțiuni cu privire la aceste lucruri. Trebuie să ne supunem legilor lui Dumnezeu și să trăim potrivit lor. Domnul a spus: „să vă instruiți și să vă edificați unul pe altul atunci când sunteți adunați laolaltă, pentru ca să știți... cum să acționați cu privire la legea Mea și la poruncile pe care le-am dat” (D&L 43:8).

Există diverse adunări ale Bisericii care ne sunt sau ne vor fi accesibile pentru a lua parte la ele.

Adunarea de împărtășanie

- Arătați ilustrația 17-a, „Cina cea de taină”.

Pavel le-a spus sfinților din Corint „că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine:

„Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a spus: ‘Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea’.

Tot astfel, după cină, a luat paharul și a spus; ‘Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el’.

Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Corinteni 11:23–26).

Scopul adunării de împărtășanie este de a ne permite să ne împărtășim. Acest lucru ne amintește de sacrificiul pe care Domnul l-a făcut pentru

*17-a, Cina cea de taină, de Carl Heinrich Bloch
Folosită cu permisiunea Muzeului Național de Istorie din Frederiksborg, Hillerød*

noi. De asemenea, noi reînnoim legămintele făcute la botez, când am devenit membri ai Bisericii Lui și am luat asupra noastră numele Său – numele lui Isus Hristos.

- Arătați ilustrația 17-b, „Împărtășania este realizată în amintirea trupului și a sângelui lui Hristos”.

În Doctrină și legăminte 20 citim: „este necesar ca membrii Bisericii să se întâlnească împreună, deseori, pentru împărtășanie cu pâine și vin, în amintirea Domnului Isus” (versetul 75). Pâinea și apa care ni se împart astăzi sunt „simboluri ale trupului și ale sângelui lui Hristos” (D&L 20:40). Împărtășirea din aceste simboluri este un privilegiu foarte sfânt. Nimeni nu trebuie să se împărtășească, dacă nu este demn. (vezi 3 Nefi 18:28–29).

- Rugați-o pe sora desemnată să prezinte un rezumat al subcapitolului „Atitudinea noastră când luăm din împărtășanie”, din *Principiile Evangheliei*, capitolul 23.

La adunarea de împărtășanie participă toți membrii familiei, inclusiv copiii. Deoarece copiii mici, deseori, nu pot sta liniștiți în timpul adunării, ne putem întreba dacă ei beneficiază în vreun fel prin prezența lor. Totuși, fiecare copil are un spirit care poate învăța. Prezența la adunările Bisericii permite spiritului copilului să învețe.

Nouă ni se poruncește să luăm parte la Adunarea de împărtășanie. Când Isus i-a învățat pe nefiți scopul împărtășaniei și cum să ia parte la ea, El a spus: „Și Eu vă dau vouă porunca să faceți aceste lucruri [să luați din pâine și din apă]” (3 Nefi 18:12).

„Adunările de împărtășanie săptămânale se desfășoară sub îndrumarea Bisericii în toate unitățile ei organizate. Acestea sunt cele mai solemne și mai sfinte adunări ale Bisericii. Scopul lor este de a le oferi sfinților posibilitatea de a-și reînnoi legămintele, prin împărtășanie, de a primi instruire în doctrinele împărăției, de a-L preaslăvi pe Cel Atotputernic prin cântec, prin rugăciune și prin predică” (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, ediția a 2-a, [1966], pag. 661).

Adunarea de post și de mărturie

Adunarea de post și de mărturie este ținută o dată pe lună, de obicei, în prima duminică, în cadrul întâlnirii de împărtășanie. Această întâlnire ne dă posibilitatea să ne depunem, voluntar, mărturiile personale. Mărturiile noastre trebuie să exprime, pe scurt, credința noastră și cunoașterea misiunii divine a lui Isus Hristos, a chemărilor și a autorității conducătorilor Bisericii, precum și profunda recunoștință pentru milostenia Domnului față de noi. Aceste adunări ne înalță spiritele. Credința noastră în Dumnezeu și supunerea față de El cresc. În adunarea de post și de mărturie este potrivit să fie îndeplinite

17-b, Împărtășania este realizată în amintirea trupului și a sângelui lui Hristos

rânduiei cum ar fi, atribuirea de nume copiilor, binecuvântarea acestora și confirmarea de noi membri ai Bisericii.

Adunarea de preoție

Această adunare are loc în fiecare duminică pentru toți membrii de parte bărbătească ai Bisericii, începând cu vârsta de 12 ani, care dețin Preoția lui Melhisedec sau Preoția aaronică. Simpatizanții și membrii care nu dețin preoția pot fi invitați să participe.

Adunarea femeilor

În fiecare duminică se ține o adunare pentru femei și fete, în vederea studierii Evangheliei. Dacă sunt prezente suficiente femei și fete, acest grup se poate împărți în două grupe separate, după vârstă. Femeile iau parte la Societatea de Alinare, iar fetele (între 12 și 17 ani) participă la adunările Tinerelor Fete.

Predarea Evangheliei pentru copii

Copiii sub vârsta de 12 ani se întâlnesc în fiecare duminică la Societatea Primară pentru a li se preda Evanghelia. Această instruire se desfășoară în timpul Școlii de Duminică, al adunărilor de preoție și al adunărilor femeilor.

Școala de Duminică

Școala de Duminică este răspunzătoare de predarea Evangheliei în cadrul unui curs, în fiecare duminică.

Să contribuim la reușita adunărilor Bisericii

Oricare ar fi adunarea, putem contribui la îmbunătățirea ei.

Sora LaRue C. Longden a povestit această întâmplare prin care a trecut: „Mi-amintesc că, atunci când eram foarte tânără (și credeam că știu foarte multe), i-am spus unui învățător de la Școala de Duminică că nu am să mai merg la Adunarea de împărtășanie pentru că era prea plictisitoare și neinteresantă... Învățătorul m-a privit și mi-a spus: ‘Să nu mai spui așa ceva niciodată! Dumnezeu te-a invitat la această adunare pentru a lua din simbolurile suferinței lui Isus Hristos și ale darului Său pentru tine. Este un mare privilegiu să fii chemat. Dacă ai spiritul care se cuvine la adunare, întotdeauna vei pleca cu ceva bun de la ea’ „ („God Has Invited You” din Leon R. Hartshorn, compilație, *Remarkable Stories from the Lives of Latter-day Saint Women* [1973], vol. 1, pag. 97–98).

- Ce i-a sugerat învățătorul surorii Longden? În afară de faptul de a avea spiritul care se cuvine, ce altceva mai putem face pentru ca adunarea să fie demnă de efortul depus? (Scrieți sugestiile pe tablă.)

Pentru ca adunarea să aibă succes, trebuie să mergem cu inimile evlavioase. Aceasta ne va ajuta să primim Spiritul când suntem acolo.

Putem fi punctuali și putem să fim prezenți în mod regulat. Putem fi prietenoși cu toată lumea. Putem cânta împreună cu ceilalți și ne putem ruga în tăcere pentru cei care participă la adunare. Putem avea un respect profund, concentrându-ne gândurile asupra lucrurilor care se spun și care se fac. Putem participa de bunăvoie atunci când este nevoie. Putem să ne supunem rapid la îndemnul Spiritului și să ne depunem mărturia.

Fiecare părinte are răspunderea deosebită de a-i pregăti pe copii astfel încât aceștia să aibă o experiență fericită și reușită la adunări. Este bine ca cei mici să fie hrăniți și îmbrăcați din timp pentru a evita graba din ultimele clipe. Explicându-le cu voce scăzută ceea ce se întâmplă la adunare, îi putem ajuta să înțeleagă și să se bucure. Învățându-i imnuri acasă, îi vom ajuta să participe atunci când se cântă la adunările Bisericii.

Președintele Spencer W. Kimball ne-a amintit: „nu ne ducem la adunările de duminică pentru a ne distra... Mergem pentru a-L preaslăvi pe Domnul... Dacă slujba este un eșec pentru voi, eșecul vă aparține. Nimeni nu poate preaslăvi în locul tău” („The Sabbath – A Delight”, *Ensign*, ian. 1978, pag. 4-5).

O soră care era complet surdă venea la adunarea de împărtășanie în fiecare săptămână. Arăta un adevărat interes față de ceea ce se spunea. Ea a mărturisit: „Aștept cu nerăbdare să fiu în... prezența acelor pe care îi iubesc și care iubesc Evanghelia. Pot simți spiritul lor fără să aud nici un cuvânt și, dacă sunt într-adevăr receptivă la Spirit, Domnul îmi șoptește” (citată de Robert K. Thomas în „Listening with the Spirit”, *Ensign*, ian. 1978, pag. 40).

Când participăm la adunările Bisericii, putem da tărie și sprijin la fel de bine cum le primim de la alții.

Binecuvântările de care beneficiem luând parte la adunările Bisericii

Am discutat despre modul în care ne putem aduce contribuția la adunările la care asistăm. Să vedem ce beneficii avem asistând la ele.

- Rugați-le pe surori să discute despre binecuvântările pe care le primesc participând la adunările Bisericii.

Participarea la adunările Bisericii ne poate ajuta să devenim mai supuse față de poruncile Domnului. Adunările Bisericii ne ajută să ne dezvoltăm talentele, să sporim cunoașterea doctrinelor și a principiilor Evangheliei și să ne dezvoltăm credința și mărturia. Ele întăresc legăturile cu prietenii și vecinii care ne vor ajuta să trăim drept. Ele ne apropie de Tatăl nostru Ceresc și de Isus, Salvatorul nostru. Ele ne ajută să avem Spiritul Domnului. Salvatorul a promis: „acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20).

Voi fi mai atentă la cuvintele
imnului de împărtășanie.

Voi asculta cu atenție
rugăciunile de împărtășanie.

Îmi voi promite mie și lui Isus
că voi ține poruncile Sale.

Mă voi elibera de gândurile
lumești și mă voi gândi la Isus.

Făcând aceste lucruri, voi
avea Spiritul Său cu mine.

17-c, Sugestii pentru a face timpul de împărtășanie mai plin de semnificație.

Concluzii

Participarea la adunările Bisericii ne poate conduce la pace în această viață și în viața eternă, în lumea care va veni. Adunările sunt binecuvântări pe care ni le dă Domnul.

Recomandare

- Arătați tabelul 17-c, „Sugestii pentru a face timpul de împărtășanie mai plin de semnificație”.

Citiți sugestiile din tabelul 17-c. Alegeți cel puțin una dintre ele și căutați să o aplicați, astfel încât să puteți primi binecuvântările adunării de împărtășanie. Discutați cu familia despre modul în care adunările Bisericii pot fi experiențe mai pline de semnificație pentru fiecare membru al familiei.

Scripturi suplimentare

- Efeseni 4:11–13 (desăvârșirea sfinților)
- Doctrină și legăminte 20:45, 55 (vârstnicii conduc adunările; întâlniți-vă adesea)
- Doctrină și legăminte 59:9–12 (să ținem ziua Domnului)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 23, „Împărtășania”.
2. Desemnați o soră care să prezinte un rezumat al subcapitolului „atitudinea noastră când luăm din împărtășanie” din *Principiile Evangheliei*, capitolul 23, pag. 155–156.
3. Desemnați surori care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

MUNCA MISSIONARĂ ȘI ÎNFRĂȚIREA

Lecția 18

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să devenim activi în găsirea eventualilor viitori membri ai Bisericii, să-i învățăm, și în același timp, să ne înfrățim cu noii membri.

Importanța muncii misionare

Sora Petra G. de Hernandez din Monterrey, Mexico, ne-a istorisit povestea ei:

„Acum nouăsprezece ani, soțul meu a murit într-un accident de mașină. Atunci am simțit nevoia de a-L descoperi pe Dumnezeu, ca să mă ajute pe mine și pe familia mea. Fiica mea cea mică avea unsprezece ani.

Într-o noapte, cuprinsă de disperare... m-am rugat Domnului, ca și când aș fi vorbit unei alte persoane. I-am cerut să-mi arate calea de a rezista în viață. I-am spus că știu că există, dar că nu știu unde este.

L-am rugat să-mi arate cum sau unde să-L gădesc. Am făcut aceasta cu atâta credință și dorință de a afla adevărul, încât nu voi uita niciodată acea rugăciune.

Răspunsul la rugăciunea mea nu s-a lăsat mult așteptat. Într-o dimineață, doi tineri misionari mi-au bătut la ușă, spunându-mi că erau de la Biserica Mormonă și că îmi aduceau un mesaj foarte important. Auzisem despre mormoni, dar nu mă interesaseră câtuși de puțin. I-am lăsat să intre, iar ei au început prima lecție. Ascultând prima lecție, am simțit că ceea ce spuneau este adevărat și le-am spus că doream să fiu botezată împreună cu familia...

Din ziua în care am acceptat Evanghelia, viețile noastre s-au schimbat complet. Eram sigură, acum, că Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre...

Pot spune cu siguranță că suntem o familie unită datorită Evangheliei și celor doi misionari care au bătut la ușa mea acum cincisprezece ani.

Le voi fi totdeauna recunoscătoare pentru că au bătut la ușa mea și știu că există oameni care sunt recunoscători pentru că și copiii mei au fost misionari care au bătut la ușile lor pentru a le aduce Evanghelia” („A

Missionary's Mother" de Leon R. Hartshorn, compilație, *Inspirational Missionary Stories* [1976], pag. 123–125).

- Rugați-le pe surorile care sunt convertite să împărtășească recunoștința lor față de misionarii care le-au învățat. Cereți-le surorilor să povestească, pe scurt, despre modul în care Evanghelia le-a schimbat viața.

Tatăl nostru Ceresc ne-a arătat marea Lui dragoste pentru noi prin stabilirea programului misionar care să ajute la proclamarea Evangheliei către copiii Săi în toată lumea. Domnul a spus: „Predicați Evanghelia Mea către *toate* făpturile care n-au primit-o încă” (D&L 112:28; subliniere adăugată). De la organizarea Bisericii, din anul 1830, mii de misionari, bărbați și femei, au fost chemați să predice Evanghelia.

Președintele Spencer W. Kimball a spus:

„Domnul ne-a spus limpede, prin profeții noștri, că trebuie să ducem Evanghelia națiunilor lumii – că toți trebuie să fie învățați în propria lor limbă, chiar până la marginile pământului. Nu există nimeni pe lume, în afară de noi înșine, care să predice națiunilor. Și, pentru că numărul tinerilor este limitat, se cuvine ca fiecare membru să fie un misionar... potrivit inspirației primite de la Domnul:

‘Iată, v-am trimis să mărturișiți și să avertizați oamenii și se cuvine ca fiecare om care a fost prevenit să avertizeze pe aproapele lui’ (D&L 88:81)” („Advice to a Young Man: Now Is the Time to Prepare”, *New Era*, iunie, 1973, pag. 8–9).

- De ce trebuie să-i încurajăm pe fiii și pe fiicele noastre să meargă în misiune?

Împărtășirea Evangheliei aduce bucurie

Președintele Kimball ne-a reamintit binecuvântările pe care le primim ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos: „Avem Evanghelia lui Isus Hristos, Evanghelia păcii, Evanghelia bucuriei. Avem adevăruri care pot face ca fiecare persoană să fie mai bună și mai împlinită, ca fiecare căsnicie să fie mai fericită și mai dulce, ca fiecare cămin să fie mai cersc. Avem puterea preoției lui Dumnezeu pentru a binecuvânta căminele și viețile noastre, ca și viețile altora”. Apoi, președintele Kimball a declarat: „Acum, ni se cere să ‘dăm așa cum am primit’ vecinilor și prietenilor noștri care nu sunt membri. Domnul ne-a poruncit să facem astfel. Trebuie să grăbim pasul și trebuie să facem aceasta acum” („Always a Convert Church”, *Ensign*, sept. 1975, pag. 3).

Membrilor Bisericii li s-a dat responsabilitatea să împărtășească Evanghelia cu ceilalți. Pe măsură ce ne îndeplinim responsabilitatea noastră, vom putea să împărtășim bucuria celorlalți, care învață Evanghelia prin eforturile noastre.

- Citiți Doctrină și legăminte 18:15–16. Rugați-o pe o soră care a împărtășit Evanghelia să povestească cum s-a simțit datorită acestui fapt.

Cum să fim misionari

- Ce putem face, acum, pentru a fi misionari?
- Arătați posterul pe care este prezentată următoarea listă sau scrieți informațiile pe tablă:

1. Aveți curajul să fiți martori.
2. Depuneți mărturie atunci când sunteți îndemnați de către Spirit.
3. Oferiți publicații ale Bisericii.
4. Urmați îndemnurile Spiritului.
5. Fiți un exemplu bun și fiți răbdător cu familiile și prietenii care nu sunt membri ai Bisericii.
6. Invitați prietenii și cunoștințele acasă la dumneavoastră sau să participe la adunările sau la activitățile Bisericii.

Aveți curajul să fiți martori

Elder Gene R. Cook a spus: „Uneori, membrii noștri se tem să se pronunțe deschis despre adevăr... Trebuie să vorbim fără înconjur despre Domnul, despre profetul Lui și despre problemele vitale actuale” (din Conference Report, apr. 1976, pag. 152–153 sau *Ensign*, mai 1976, pag. 103). Aceasta este datoria noastră ca membri botezați ai Bisericii. (Vezi Mosia 18:9.)

Elder Cook a povestit despre modul în care o soră a vorbit deschis în numele adevărului: „Era la un prânz cu mai mulți membri din Biserică; unii erau activi, alții erau inactivi; erau prezente și câteva persoane care nu erau membre ale Bisericii. Conversația s-a îndreptat spre avort și controlul nașterilor, iar una dintre cele care nu erau membre a vorbit vreo cinci minute despre părerile ei în această privință. Ea a arătat, în mod eronat, că nu consideră avortul ca ceva rău și că nu ar trebui să existe vreo restricție impusă unui bărbat sau unei femei în privința controlului nașterilor. Această soră bună, membră a Bisericii a fost pusă în fața dilemei de a vorbi despre vreme ori despre alt subiect lipsit de controverse, sau de a vorbi deschis și de a spune adevărul. Această femeie aleasă a preferat cea de a doua alternativă. După ce a explicat ce a spus Domnul cu privire la ambele subiecte, ea și-a mărturisit sentimentele personale. După cum era de așteptat, prânzul s-a încheiat brusc. Totuși, după aceea, una dintre femeile inactive a venit la acea soră și i-a explicat că niciodată, înainte, nu înțeleșese punctul de vedere

al Domnului despre aceste probleme și că simțise că în acea zi a fost rostit adevărul” (din Conference Report, apr. 1976, pag. 153 sau *Ensign*, mai 1976, pag. 103).

- Cum putem susține adevărul în problemele vitale ale comunității?

Depuneți mărturie atunci când sunteți îndemnați de către Spirit

Putem căuta ocazii de a răspândi Evanghelia. Dacă începem să discutăm cu un străin, putem îndrepta cursul conversației către Evanghelie. Sub îndrumarea Duhului Sfânt, nu este greu să găsim modalități de a mărturisi.

O soră nevătătoare, Alice Colton Smith, a fost îndemnată de președintele ei de ramură să fie o membră misionară. Cum toți prietenii ei erau membri ai Bisericii, ea l-a întrebat: „Cum pot eu să aduc pe cineva în Biserică?” Povestea ei continuă:

„Președintele de ramură i-a spus: ‘Soră, dacă ai credință și dorința de a îndeplini voia Lui, Dumnezeu îți va arăta calea’.

Câteva săptămâni mai târziu, această soră călătorea cu trenul. În timpul călătoriei, pasagerii care stăteau în fața ei au ajutat-o la bagaje și s-au ocupat de ea cu multă compasiune față de handicapul ei. Ea și-a spus în sine ei: ‘Ce-aș putea face ca să-i răsplătesc?’ După câteva clipe s-a aplecat spre ei și a spus: ‘Vreau să vă ofer ceva pentru bunătatea dumneavoastră. Am un mare dar pentru dumneavoastră, dacă vreți să-l acceptați’.

Noii prieteni au zâmbit. Cum putea această femeie, care în mod evident nu era prea înstărită, să le ofere un dar? I-au mulțumit politicos și i-au spus că nu era nevoie. Ea a insistat cu blândețe. În final, una dintre femei a spus: ‘Voi fi bucuroasă să-l accept’.

Sora membră a răspuns: ‘Acest dar nu constă în bani sau în bijuterii; el este un dar al Spiritului Sfânt. Eu știu că Dumnezeu trăiește. Știu că Isus este Hristosul. Eu știu că, astăzi, trăiește pe pământ unul dintre profeții lui Dumnezeu, care ne dezvăluie cuvântul lui Dumnezeu. Acest mare dar al cunoașterii vi-l pot oferi’.

În ciuda situației cam neobișnuite, femeia a întrebat: ‘În ce fel?’

‘Dați-mi adresa dumneavoastră și vă voi trimite doi tineri care vă vor explica’. Și așa s-a întâmplat.

Femeia respectivă a intrat în Biserică împreună cu șapte dintre rudele și prietenii ei” („I have a Great Gift to Give You” din Leon Hartshorn, compilație, *Inspirational Missionary Stories* [1976], pag. 168–169).

Oferiți publicații ale Bisericii

Un exemplar al Cărții lui Mormon, o broșură sau o carte a Bisericii pot contribui mult pentru a-i pregăti pe oameni să-i primească pe misionari.

Patricia Lett, învățătoare, a povestit următoarele despre modul în care una dintre elevele ei a pregătit-o pentru a-i primi pe misionari:

„Într-o zi din primăvara trecută, Carol a pus pe catedra mea o carte cu povestiri pentru copii din Cartea lui Mormon, întrebând dacă aş vrea s-o citesc.

‘Bine, Carol, am s-o citesc cu plăcere’, i-am răspuns eu.

Cum școala se termina în curând și aveam multe de făcut, am uitat total de carte. Dar Carol n-a uitat. Nu după mult timp am auzit o voce micuță spunând: ‘Doamna Lett, ați citit cartea mea?’...

‘Am citit-o’...

A doua zi mi-a adus un exemplar din Cartea lui Mormon. Câteva zile mai târziu, am auzit, din nou, micuța voce: ‘Doamna Lett, n-ați vrea să cunoașteți câteva persoane din Biserica noastră?’...

Vinerea următoare, elderii Grassley și Lott au venit în clasa mea cu zece minute înaintea de terminarea orei” („By Your Pupils You’ll Be Taught” din Leon Hartshorn, compilație, *Inspirational Missionary Stories* [1976], pag. 70–71).

Chiar și copiii pot fi buni membri misionari.

Urmați îndemnul Spiritului

Este important să găsim timpul necesar pentru a face așa cum ne îndeamnă Duhul Sfânt. Îndemnul lui pot părea neînsemnate la început, așa că trebuie să învățăm cum să le ascultăm și cum să le urmăm. Sora Catherine A. Martin a povestit din experiența ei în legătură cu îndrumarea Duhului Sfânt:

„Mi-amintesc când am văzut prima dată micul magazin. Trecând pe lângă el... am avut un sentiment neobișnuit... care părea să-mi spună că era cineva în acel magazin care ar trebui să fie un membru al Bisericii. Totuși, pentru că mă grăbeam, nu am intrat... Am mai trecut de câteva ori pe lângă micul magazin și de fiecare dată aveam acel sentiment puternic care îmi spunea că trebuie să intru... Într-o zi... mergând pe jos, am trecut pe lângă magazin și am fost, practic, împinsă înăuntru de senzația copleșitoare că acolo există ceva de interes spiritual.

Deschizând ușa... am putut vedea picturi de toate formele și dimensiunile...

În timp ce aruncam o privire în jurul camerei... o pictură de pe perete mi-a atras privirea. Făcea parte dintr-o suită de desene cu soldați în diverse uniforme. Ceva îmi spunea că artistul care făcuse aceste desene era cel cu care trebuia să vorbesc despre Evanghelie!

L-am întrebat pe vânzător dacă putea să-mi dea adresa pictorului.

A ezitat și mi-a răspuns că artistul a insistat ca vânzătorul să nu dea, niciodată, alte informații în afară de numele lui, dar apoi a spus: ‘Știți,

am sentimentul că de data aceasta nu se va supăra. Îl voi chema la telefon și îi voi da numele și numărul dumneavoastră de telefon’.

Artistul... mi-a telefonat și am hotărât să ne întâlnim și să discutăm despre artă și istorie...

Mi-amintesc că i-am spus că știam ceva ce ar trebui să cunoască și el – ceva ce îi va schimba întreaga viață în bine. Era interesat să știe cam ce ar putea fi. Așa că, astfel încurajată, am continuat spunându-i despre restaurarea Bisericii lui Hristos pe pământ. I-am spus despre modul în care am cercetat adevărul și despre dorința pe care o aveam de a ști ce dorea Domnul să fiu. După aceea, i-am povestit evenimentele neobișnuite și minunate care m-au condus la descoperirea Evangheliei și a frumuseții care a intrat în viața mea din acel moment.

El a fost receptiv la cele spuse, dar și-a rezervat dreptul de a studia și de a evalua înainte de a da vreun răspuns. A fost deschis, cinstit și sârguincios în eforturile de a cunoaște adevărul și, în ciuda opoziției mari a celor din jurul său, a fost botezat...

Domnul ne cunoaște și ne iubește, cu adevărat, pe fiecare dintre noi. El îi știe pe aceia care sunt pregătiți să asculte cuvântul Lui și, dacă suntem evlavioși și ne îndeplinim îndatoririle, El ne va îndruma spre acele persoane drepte. Am avut câteva experiențe frumoase prin șoaptele Spiritului, acesta fiind un dar la îndemâna tuturor, dacă iubim și prețuim exaltarea celui alt ca și pe a noastră” („Whisperings of the Spirit” de Margie Calhoun Jensen, compilație, *Stories of Insight and Inspiration* [1976], pag. 124–125).

- Cum a îndemnat-o Spiritul pe sora Martin ca să-l găsească pe acest om? Cum putem deveni mai receptivi la îndemnul Spiritului?

Fiți un exemplu bun și fiți răbdător cu familiile și prietenii care nu sunt membri ai Bisericii

Elder Adney Y. Komatsu a spus:

„Mulți dintre dumneavoastră sunteți primii din familie care au intrat în Biserică. Sunteți într-adevăr pionieri în familia dumneavoastră...

Când discutați principiile Evangheliei, cu părinții, cu prietenii și cu vecinii dumneavoastră, nu fiți descurajați când ei nu ascultă sau nu înțeleg principiile pe care încercați să-i învățați. Să fim răbdători și să ne amintim că părinții, frații, surorile și prietenii noștri sunt persoane foarte importante în viețile noastre. Îi iubim și le dorim binele, acest bine fiind Evanghelia lui Isus Hristos. Fericirea și bucuria noastră personală în această lume și în lumea care va veni includ exaltarea familiei.

Dacă, fiind o persoană singură, locuiți, încă, împreună cu părinții, frații și surorile dumneavoastră și ei nu acceptă noul dumneavoastră mod de viață, cinstiți-i, iubiți-i și, prin exemplul dumneavoastră arătați-le

adevărurile frumoase ale Evangheliei” (din Conference Report, Conferința Zonei Coreea, 1977, pag. 4).

Munca misionară nu este făcută pentru a ne aduce glorie personală. Trebuie să-i iubim pe aceia pe care ne-am hotărât să-i ajutăm. Trebuie să le oferim prietenia noastră sinceră și durabilă, chiar dacă ei nu acceptă Evanghelia sau chiar dacă acceptarea ei ar dura mulți ani de zile.

Invitați prietenii și cunoștințele să vină acasă la dumneavoastră sau la adunările sau activitățile Bisericii.

Putem, de asemenea, să facem cunoscută Biserica altora, invitându-i să participe cu noi la activitățile Bisericii. Putem pregăti o seară de familie împreună cu altă familie, invitându-i și pe misionari să participe. Ar trebui să le invităm pe rudele noastre și pe prietenii care nu sunt membri să vină cu noi la Biserică. Acolo, ei pot afla, singuri, lucruri despre Biserică și pot decide dacă vor să cunoască mai multe.

Sora Villafranca din San Fernando, Mexico, a invitat 50 de persoane în casa ei, care avea o singură cameră, în care misionarii au ținut o Școală de Duminică specială. După aceea, i-a invitat pe toți să rămână pentru prima discuție. Câțiva dintre aceștia au fost, mai târziu, botezați, iar în șase ani de zile s-a creat în San Fernando o ramură cu 200 de membri (vezi Glenn V. Bird, „Miracle at San Fernando”, *New Era*, ian. 1977, pag. 28–29.)

- Rugați una sau două surori să povestească pe scurt despre modul în care a început să le intereseze Biserica.

Împrieteniți-vă unii cu ceilalți

Suntem aici pentru a ne ajuta unul pe altul să progresăm. Trebuie să avem grijă unul de altul, deoarece suntem copii ai Domnului. Președintele Gordon B. Hinckley a spus: „Sunt convins că vom pierde doar foarte, foarte puțini dintre aceia care intră în Biserică, dacă avem grijă mai bine de ei” („Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Ensign*, mai 1999, pag. 109).

Când avem noi membri printre noi, avem răspunderea de a depune toate eforturile pentru a ne împrieteni cu ei și a le veni în ajutor. S-ar putea ca ei să nu se simtă în largul lor. Trebuie să-i facem să se simtă ca acasă. Acest lucru se numește *înfrățire*. Înfrățirea înseamnă încurajarea și ajutorarea fiecăruia pentru a se bucura de toate binecuvântările Evangheliei. Ea denotă politețe și bunătate, împărtășirea experiențelor și extinderea slujirii și a dragostei. Realizăm înfrățirea fiind bune prietene și vecine.

Biserica ne ajută să facem aceasta în multe feluri. Ea asigură programe, cum ar fi cel al învățătoarelor vizitatoare, care ne încurajează să slujim altora. De asemenea, Biserica asigură adunări în care ne putem împrieteni-

ni una cu alta. De asemenea, asigură instruirea pentru exprimarea corectă a dragostei și a preocupării noastre.

Trebuie să fim preocupate și de acele familii în care există un tată, o mamă o fiică sau un fiu care nu este membru al Bisericii. Aceste familii au nevoie de noi. Înfrățindu-ne cu ei și împărtășindu-le înțelegerea și dragostea noastră, putem să-i ajutăm pe acești membri ai familiei să devină uniți în Evanghelie.

- Citiți Efeseni 2:19–20. Cum putem să le arătăm noilor membri că îi iubim și că îi acceptăm?

Concluzii

Responsabilitatea sfinților din zilele din urmă este de a predica Evanghelia în lume. Pentru a face aceasta, fiecare dintre noi trebuie să fie un misionar. Trebuie să-i pregătim pe prieteni și pe vecini pentru a primi lecțiile misionare. Nu este necesar să mergem, toți, în lume, dar trebuie să le vorbim prietenilor și vecinilor despre Evanghelie. De asemenea, fiind credincioși poruncilor Domnului, arătăm celor din jurul nostru calea spre viața eternă. Îi putem ajuta pe noii membri, invitându-i să meargă la Biserică cu noi. Trebuie să fim prietenoase cu ei la Biserică și în locurile în care trăim. Trebuie să le urăm bun venit străinilor care vin la adunările noastre.

Recomandare

Alegeți cu evlavie una dintre căile de îndeplinire a muncii misionare discutate în lecție. Alegeți un prieten sau un membru al familiei pentru a-l învăța.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 33, „Munca misionară”.
2. Pregătiți posterul propus pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
3. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

PREGĂTIREA ȘI ÎNCURAJAREA MISIONARILOR

Lecția 19

Scopul acestei lecții este de a ne învăța cum să-i ajutăm pe tinerii noștri să se pregătească pentru chemările misionare și cum să le îndeplinească.

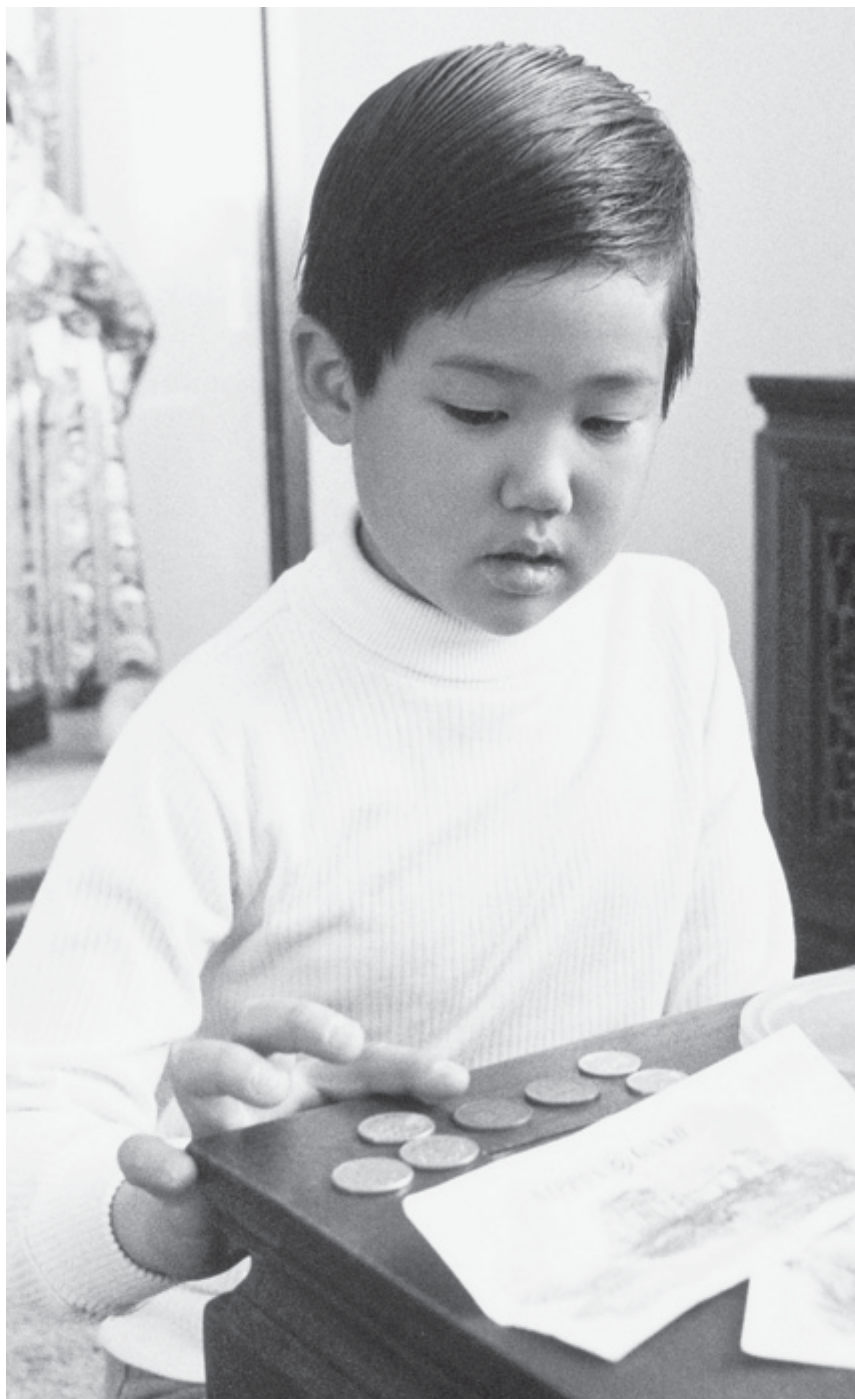
Pregătirea tinerilor noștri pentru misiuni

Președinții Bisericii au cerut să fie mai mulți misionari care să ducă Evanghelia în lume, dar ei au subliniat că aceștia trebuie să fie pregătiți mai bine ca înainte. Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Fiecare băiat și multe fete și cupluri trebuie să slujească în misiuni. Fiecare viitor misionar trebuie să se pregătească din punct de vedere *moral, spiritual, mental și financiar* toată viața lui pentru a sluji cu credință, în mod eficient și cât mai bine în acest mare program al muncii misionare” („Advice to a Young Man: Now Is the Time to Prepare”, *New Era*, iunie 1973, pag. 9; subliniere adăugată).

Președintele Kimball a subliniat că răspunderea pentru instruirea misionarilor revine în primul rând familiei. El ne-a cerut să-i instruiem pe misionari noștri „mai bine, mai din timp, mai îndelung, astfel încât fiecare să-și aștepte misiunea cu mare bucurie” („When the World Will Be Converted”, *Ensign*, oct. 1974, pag. 7).

- Cum îi putem pregăti pe tineri de la o vârstă cât mai timpurie pentru slujirea misionară?
- Arătați ilustrația 19-a, „Un băiat își numără banii din pușculița pentru misiunea sa”.

Elder S. Dilworth Young a făcut câteva sugestii ajutătoare pentru pregătirea copiilor în vederea slujirii misionare. El a spus că trebuie să ne rugăm, deseori, împreună cu copiii noștri, cerându-I Tatălui nostru Ceresc să le ofere șansa unei misiuni. Trebuie să le spunem povestiri despre experiențele misionare ale familiei noastre. De asemenea, el a propus să-i ajutăm pe tineri să se familiarizeze cu scripturile, să-i învățăm să fie supuși și să le oferim ocazii să-i slujească pe alții. Elder Young a sugerat că aceste mari adevăruri pot fi predate în timpul serii de familie, în jurul mesei din sufragerie, înainte de culcare sau atunci

19-a, Un băiat își numără banii din pușculița pentru misiunea sa

când ne recreem în cadrul familiei (vezi Conference Report, apr. 1972, pag. 82–84 sau *Ensign*, iulie 1972, pag. 76–77.)

Elder Franklin D. Richards a spus:

„Când eram tânăr, unul dintre lucrurile la care aspiram era acela de a merge în misiune... Sunt sigur că familia mea a fost un factor important în luarea acestei decizii.

„Mi-amintesc cum o ascultam pe bunica mea, Jane Snyder Richards, spunându-mi povești despre bunicul... Îl admiram foarte mult. El fusese un misionar excepțional, fiind plecat în mai multe misiuni de-a lungul vieții sale. Sunt sigur că acest lucru m-a influențat „ („Have a Dream”, *New Era*, ian. 1978, pag. 4).

- Arătați ilustrația 19-b, „O mamă își pregătește fiul pentru viața misionară, învățându-l cum să prepare mâncarea”.

Trebuie să-i ajutăm pe adolescenți să devină puternici din punct de vedere fizic, astfel încât să nu obosească în tipul slujirii misionare. Ei trebuie să învețe să pregătească feluri de mâncare simple, dar hrănitoare, iar cumpărăturile să le facă în mod chibzuit. Obiceiurile de alimentație sănătoase sunt esențiale pentru a se menține sănătoși și a avea putere pentru munca lor. Trebuie să-i învățăm să spele, să calce și să-și coasă îmbrăcămintea. De asemenea, trebuie să-i învățăm cum să-și țină curat spațiul de locuit. Ei pot învăța să se mândrească pentru că se îmbracă corect și se pot îngriji singuri. Ei pot fi învățați să economisească banii, să amâne relațiile prea strânse cu fetele pentru atunci când se vor întoarce din misiune, să aibă o mărturie, să o declare și să urmeze pașii pocăinței. Toate acestea le pot face înainte de a pleca la locul misiunii.

- Cum putem încuraja tineretul să câștige și să economisească bani pentru misiune?

Elder M. Russell Ballard, când a slujit ca președinte de misiune, le-a cerut misionarilor săi să răspună la această întrebare: „Ce ar fi putut face mama mea pentru a mă pregăti mai bine?”

Ei au răspuns: „Ar fi trebuit, într-un fel, să insiste să fiu mai atent când încerca să mă învețe despre gospodărie – gătit, curățenie, spălatul rufăriei, cumpărături, igienă personală, cusut, rețete rapide”.

Elder Ballard a dat acest sfat: „Mame, învățați-i pe copiii dumneavoastră să fie sensibili și atenți la nevoile celorlalți. Învățați-i să cunoască și să pună în practică principiile de bază ale bunelor relații între oameni... Îmbrățișați-i, priviți-i drept în ochi și spuneți-le să învețe aceste lucruri deoarece doriți să fie fericiți și încununați de succes în misiunea lor” (din Conference Report, oct. 1976, pag. 130 sau *Ensign*, nov. 1976, pag. 88).

*19-b, O mamă își pregătește fiul pentru viața misionară,
învățându-l cum să prepare mâncarea*

- Cum putem să-i ajutăm pe copiii noștri să-și dea seama de nevoile celorlalte persoane din casele lor? Dar din casele prietenilor? Dar din locurile publice?

Pentru a-și îndeplini chemările așa cum cere Domnul, misionarii trebuie să învețe principiul muncii. În Cartea lui Mormon, cei care propovăduiesc cuvântul lui Dumnezeu sunt sfătuiți să predice cu „toată sânguința” și să muncească „cu toată puterea” (Iacov 1:19). Misionarul care se dăruiește și se străduiește este fericit și rodnic.

Un alt fost președinte de misiune, elder Vaughn J. Featherstone, a povestit această întâmplare:

„Un elder din misiunea noastră avea probleme de sănătate destul de serioase... Când am sosit la locul misiunii, el dormea dimineața pentru a se feri de slăbiciune și de gripă. Când se întorcea la prânz, mai dormea vreo două ore ca să nu răcească sau să se îmbolnăvească de gripă. Tovarășul lui, care se simțea frustrat, mi-a telefonat.

L-am sunat pe doctorul misionarului. El mi-a spus: ‘Ei bine, starea sănătății lui nu este bună, dar este mai bună decât atunci când a venit la locul misiunii. Nu se va schimba mult, indiferent cât de multe ore ar lucra’. L-am chemat pe elder la birou, și i-am spus că aș prefera să-l văd bolnav de gripă, decât să-și facă mereu griji pentru aceasta. Am discutat cu el principiul... de a merge să slujească și să împlinească ceea ce îi ceruse Domnul să facă...

A primit sfatul și l-a pus în practică. A devenit unul dintre cei mai buni misionari ai misiunii. El a descoperit cum să... muncească” („Self-Denial”, *New Era*, noiembrie 1977, pag. 7).

- Cum pot tinerele fete să-i influențeze pe tinerii băieți în pregătirea lor pentru o misiune?

Tinerele fete pot influența în mare măsură comportamentul tinerilor băieți. O tânără fată trebuie să adopte standarde înalte, morale, în îmbrăcăminte, în exprimare și în fapte. Ea trebuie să fie un exemplu de neprihănire. Vorbind tinerelor fete din Biserică, Elder David B. Haight a spus:

„Voi, tinere fete, aveți un rol vital în pregătirea și formarea prealabilă a tinerilor noștri băieți...

Voi, fiice ale Sionului, puteți fi o lumină strălucitoare atunci când sunteți un exemplu bun. Abțineți-vă de a avea întâlniri prea devreme... sau legături stabile. Dezvoltați-vă inteligența și personalitatea... Voi toți, tineri și tinere, aveți talente de dezvoltat și de împărtășit.

Citiți cărți bune. Ascultați muzică bună. Studiați și discutați binecuvântările conținute în Cuvântul de Înțelepciune...

Citiți scripturile...

Puteți încuraja, influența și chiar proteja un tânăr într-o perioadă critică din viața lui... Puteți demonstra dragostea față de Domnul când ajutați un tânăr să rămână demn și să se pregătească să-L slujească pe Domnul" (din Conference Report, oct. 1977, pag. 86–88 sau *Ensign*, nov. 1977, pag. 57–58).

Este important pentru tinerele fete să-i respecte pe tinerii băieți și să-i încurajeze să slujească într-o misiune deplină. Orice gânduri despre căsătorie trebuie să aștepte până ce tânărul și-a terminat misiunea.

Să-i ajutăm pe misionari să-și îndeplinească chemările

Noi ne gândim, adesea, la misionarii pe care i-am cunoscut, în special la aceia care, primii, ne-au făcut cunoscută Evanghelia. Apreciem sacrificiul și exemplul lor. Putem arăta recunoștința noastră față de ei și față de Tatăl nostru din Ceruri ajutând alți misionari să-și împlinească mai bine chemările lor. Când tinerele fete și tinerii băieți slujesc în misiuni, ei au nevoie de ajutorul și de sprijinul nostru permanent. Ne putem ruga pentru ei, asigurându-ne că ei înțeleg importanța rugăciunii.

Elder Hugh B. Brown povestea cum l-a ajutat mama lui să se bazeze pe Domnul în timpul misiunii lui din Anglia. Când a plecat, ea i-a spus: „Hugh, fiul meu, îți amintești că atunci când erai mic aveai visuri urâte și mă strigai, știind că dorm în camera de alături: ‚Mamă, mamă, ești acolo?‘ Îți amintești că îți spuneam întotdeauna: ‚Da, fiul meu, sunt aici. Întoarce-te și dormi în continuare. Totul este în regulă‘. Ea a continuat: ‚Băiatul meu, acum, 8.000 de kilometri trebuie să ne despartă, dincolo de un continent și un ocean. Nu vei avea coșmaruri numai noaptea, ci, de multe ori, în timpul zilei, vei dori să strigi după ajutor și alinare. Fiule, când ești copleșit de greutate, când ești față în față cu ispita, când ești nesigur și nu știi încotro să pornești, strigă și spune: ‚Tată, ești acolo?‘ Ea a adăugat: ‚Băiatul meu, îți promit că El îți va răspunde întotdeauna și că nu trebuie să-ți fie teamă‘ „ (*The Abundant Life* [1965], pag. 202–203).

- Prin ce alte căi îi putem ajuta pe misionari să-și împlinească chemările?

Ei trebuie să primească scrisori de acasă. Elder Gordon B. Hinckley a dat următorul sfat cu privire la scrisorile către misionari: „Îl compătimește pe misionarul care nu primește în mod regulat scrisori de acasă. În general, o scrisoare pe săptămână este o regulă bună. Dar, pe de altă parte, prea multe scrisori pot fi în detrimentul moralului unui misionar. Pentru a fi eficient, un misionar trebuie să se îndepărteze de problemele casei; astfel, genul de scrisori pe care le primește va influența mult felul de a acționa sau de a gândi. Scrisorile care detaliază problemele de acasă, care stăruie asupra dificultăților, fac rău moralului misionarului. Persoanele înțelepte, care scriu, trebuie să fie sigure că își manifestă sentimentele pozitive – cât sunt de mândre să aibă un misionar într-o

misiune deplină, cât de mult îi binecuvântează Domnul datorită muncii lui de slujire. Astfel de scrisori binecuvântează viața unui misionar” (citat de Brian Kelly în „A Visit with elder Gordon B. Hinckley about Missionary Work” *New Era*, iunie 1973, pag. 32).

- Ce fel de scrisori trebuie să scrie tinerele fete către misionari?

Tinerele fete trebuie să împărtășească misionarilor experiențele spirituale, oferindu-le, de asemenea, vești vesele de acasă și despre prieteni.

- Care sunt unele dintre modalitățile prin care îi putem ajuta pe misionarii din zona noastră?

Le putem prezenta misionarilor familii și prieteni care nu sunt membri. De asemenea, trebuie să avem grijă să nu-i facem pe misionari să-și irosească timpul. Când îi invităm acasă la noi, la masă, să-i servim fără întârziere. După aceea, îi putem încuraja să plece să-și continue munca. Să nu ne așteptăm și nici să nu le permitem să ne ajute la vase. N-ar trebui să îi invităm să se uite la televizor cu noi. Putem învăța regulile misionarilor și-i putem ajuta să le respecte.

Tinerele fete, în mod special, trebuie să se abțină de a ocupa timpul misionarilor cu activități frivole. Tinerele fete nu trebuie să rămână niciodată singure cu un misionar sau să încurajeze o relație apropiată cu acesta. Tinerele fete nu trebuie să corespundă cu misionarii din zona lor sau să le telefoneze acestora.

Arătând cu toții respect față de misionari și față de chemările lor, îi vom ajuta să predea Evanghelia către alții.

Concluzii

Elder Gordon B. Hinckley a spus: „munca misionară nu a fost niciodată ușoară; cu toate acestea, răsplata plină de bucurie nu poate fi egalată de nici o altă experiență. Ceva așa de prețios ca Evanghelia lui Isus Hristos este demn de tot efortul și de sacrificarea timpului și a mijloacelor folosite pentru propovăduirea ei” (*New Era*, iunie 1973, pag. 30).

Ca femei în Biserică, noi trebuie să facem tot ce ne stă în putere pentru a-i ajuta pe tinerii noștri să se pregătească și să îndeplinească chemările misionare. Eforturile noastre îi pot influența în hotărârea de a merge sau nu într-o misiune. Încurajarea noastră influențează mult rezultatele lor la locul misiunii. Îi putem încuraja pe misionarii noștri să se pregătească pentru a încerca sentimentul bucuriei de a aduce salvarea fraților și soriilor noastre (vezi D&L 18:15–16). Trebuie să ne evaluăm, deseori, eforturile, să ne consultăm cu conducătorii Bisericii și cu alți membri, căutând idei și să-I cerem Tatălui din Ceruri inspirație atunci când îi ajutăm pe misionarii noștri să ducă Evanghelia în lume.

Recomandare

Recitați această lecție acasă. Alegeți câteva căi pentru a vă ajuta copiii sau pe dumneavoastră înșivă în pregătirea pentru o misiune. Evaluați relațiile dumneavoastră cu viitorii misionari și cu misionarii cu timp deplin și stabiliți în ce fel puteți să le acordați un sprijin mai mare. Stabiliți un program în familie pentru a scrie cu regularitate unui misionar care se află la locul misiunii.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 33, „Munca misionară”.
2. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

ÎMBOGĂȚIREA VIETII PERSONALE, A FAMILIEI ȘI A CĂMINULUI

BUNA GOSPODĂRIRE A CĂMINELOR

Lecția 20

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să ne organizăm căminele și să folosim bine timpul nostru.

Căminele îngrijite ne permit să facem alte lucruri importante

Președintele Brigham Young a spus: „Îngrijiți-vă de ordine și de curățenie în diferitele dumneavoastră ocupații... Înfrumusețați căminele dumneavoastră și împodobiți-vă inimile cu harul lui Dumnezeu” (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 200).

Ca gospodine, o parte din sarcina noastră este de a face menajul în mod eficient. Când păstrăm căminele noastre în ordine, vom avea un sentiment de mândrie. Atunci când este curat, ne bucurăm de o atmosferă liniștită în casă. Putem găsi orice lucru dorim, oricând vrem. Un cămin bine organizat este mai ușor de întreținut decât o casă dezorganizată.

Trebuie să ne organizăm nu numai casa, ci și timpul. Unele femei consumă prea mult timp pentru a-și menține căminele curate și ordonate. Ele trebuie să învețe cum să consume mai puțin timp cu treburile casnice, în scopul petrecerii a mai mult timp cu familia sau în vederea dezvoltării talentelor și slujirii altora. Gospodăria este importantă, dar nu trebuie să ne rețină de la lucruri mai importante. Menținerea unei case curate nu trebuie să fie țelul nostru principal; trebuie să fie doar o parte din țelul nostru de a fi fericite și de a avea familii fericite. Trebuie să ne dezvoltăm talentele și să învățăm să trăim conform principiilor Evangheliei. Trebuie să avem timp să slujim în diferite funcții în Biserică, să-i ajutăm pe vecini și pe cei care au nevoie și să fim bune misionare. Când ne păstrăm căminele curate fără să consumăm prea mult timp cu treburile casnice, suntem libere să petrecem mai mult timp cu activitățile familiei și să facem alte lucruri mai importante.

- Arătați ilustrația 20-a, „O familie se bucură împreună de o seară muzicală”.

- Rugați-le pe surori să mediteze asupra următoarelor întrebări: Care este scopul vieții mele? Cum trebuie să petrec cea mai mare parte a timpului meu? De ce este important să mențin un echilibru între activitățile mele, familie și treburile casnice?

Toate la locul potrivit

Pentru a fi confortabilă, o casă trebuie să fie funcțională. Primul pas în organizarea căminelor noastre este acela de a hotărî care este destinația fiecărei camere. După aceea, putem pune cele necesare în acea cameră, în dulapuri și sertare bine aranjate.

- Demonstrație opțională: puneți pe masă o cutie care conține diferite lucruri. Cereți-i unei surori să-și imagineze că își ajută vecina la organizarea căminului. Rugați-o să sorteze lucrurile din cutie, făcând diferite grămezi, în ordine. Fiecare grămadă trebuie să conțină lucruri destul de asemănătoare pentru a le pune într-un dulap sau sertar, bine aranjat.

Uneori, nu avem suficiente dulapuri, bufete sau sertare. În aceste cazuri, noi, sau soții noștri, putem cumpăra sau putem face unele din acestea.

Chiar și atunci când avem multe dulapuri, putem constata că nu avem loc pentru toate lucrurile. În acest caz, o idee bună este să le sortăm și să hotărîm care lucruri ar putea fi de folos altcuiva, ce anume trebuie să aruncăm și ce ar trebui pus deoparte. Dacă ne hotărîm să păstrăm anumite lucruri, ele trebuie puse în cutii etichetate. Etichetele ne ajută să găsim lucrurile repede și cu ușurință. Hârtii importante, cum ar fi testamente, acte de proprietate, polițe de asigurare și fotografiile de familie trebuie bine aranjate, etichetate și îndosariate.

Este mai ușor să păstrăm ordinea în căminele noastre, dacă participă toți membrii familiei. Răspunderea pentru menținerea căminelor în ordine și curate revine tuturor. Președintele Brigham Young ne-a sfătuit: „Învățați-i pe copii principiile ordinii; fetița să pună mătura la locul ei... și fiecare lucru la locul potrivit. Învățați-i să-și pună hainele în ordine, acolo unde pot fi găsite. Învățați-i pe băieți să lase sapa și cazmaua în locuri în care acestea să nu fie atacate de rugină... și aveți grijă să își adune uneltele când au terminat cu ele și să le depoziteze la locul potrivit „ (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 211).

- Arătați ilustrația 20-b, „O soră își învață copiii cum să facă ordine și curățenie”. Rugați-le pe surori să povestească cum i-au învățat pe membrii familiei să-și formeze obiceiul de a-și pune lucrurile la locul lor.

Să ne simplificăm treburile casnice

Ne ia mai puțin timp să facem ceva, dacă ne-am organizat mai înainte condițiile de lucru. Pregătirea celor necesare, înainte de a începe lucrul, ne ajută să nu ne reîntoarcem pentru a căuta ce ne trebuie. Putem

20-a, O familie se bucură împreună de o seară muzicală

20-b, O soră își învață copiii cum să facă ordine și curățenie

economisi, de asemenea, energie punând la îndemână ustensilele de care avem nevoie.

O altă cale pentru a ne simplifica munca este aceea de a curăța în urma noastră, imediat după ce am terminat de făcut ceva. Dezordinea se multiplică repede. Multe lucruri cad cu ușurință când lăsăm dezordine pe rafturi sau în alte zone de muncă. Vasele, tigăile și farfuriile se spală mai greu dacă au fost lăsate să zacă cu mâncare în ele. Cu cât vom curăța mai repede în urma noastră, cu atât ne va fi mai ușor.

O a treia cale de a ne ușura munca este aceea de a face mai multe lucruri în același timp. Unele gospodine poartă un șorț cu buzunare. Mergând prin casă, pot face și ordine pe unde trec. Gospodinele eficiente pot combina sarcinile lor. De exemplu, pot vorbi sau pot face unele planuri, în timp ce lucrează cu mâinile lor. Ele împăturesc hainele în timp ce îi învață pe copii cum să se descurce într-o problemă personală sau în timp ce vorbesc la telefon. Este amuzant să ne creăm modalități de a ne folosi timpul cât mai eficient.

- Rugați-le pe membrele clasei să împărtășească modalități prin care se poate scurta timpul necesar gospodăriei.

Multe dintre noi avem în timpul zilei momente pierdute, pentru că nu ne-am făcut dinainte un plan în vederea folosirii lor.

- Cum putem să folosim mai productiv momentele noastre libere?

Timpul pe care îl câștigăm muncind mai eficient, îl putem folosi pentru a ne relaxa și a ne distra împreună cu familia, pentru a-i ajuta pe alții sau pentru a munci la proiecte pe termen lung, cum ar fi istoria familiei.

- Ce v-ar place să faceți în timpul liber?

Planificarea ne ajută la realizarea treburilor

Unele persoane sunt mereu ocupate, dar nu par să realizeze mare lucru. Trebuie să ne decidem ce este cel mai important și să facem acele lucruri mai întâi.

- Cereți-i unei surori să numească șase lucruri pe care le consideră ca fiind cele mai importante pe care le are de făcut mâine. Scrieți-le pe tablă. După aceea, cereți-i să le numeroteze în ordinea importanței. Sugerați-le surorilor să încerce acest procedeu în planificarea zilelor lor, terminând o sarcină înainte de a începe alta.

Uneori, nu putem termina tot ce am plănuț pentru o zi. Totuși, dacă facem mai întâi lucrurile cele mai importante, înseamnă că ne-am folosit bine timpul. Când ne facem planul, este important să ne amintim să fim flexibile. Rareori, planurile se realizează întocmai cum ne așteptăm. Urgențe mai mari sau mai mici ne întrerup în timpul zilei, dar dacă știm ce vrem, ne vom realiza munca noastră. Ne vom simți fericeți la sfârșitul zilei. Vom avea timp mai mult pe care să-l petrecem cu familiile noastre.

Concluzii

Ordinea ne poate aduce pace și armonie în căminele noastre. Putem avea mai mult timp pentru a ne dezvolta talentele și pentru a-i sluji pe alții.

Recomandare

Începeți, din această săptămână, să fiți mai organizate. Îmbunătățiți folosirea timpului dumneavoastră.

Scripturi suplimentare

- Doctrină și legăminte 88:199 (organizați-vă și pregătiți fiecare lucru necesar)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. opțional, aduceți, de acasă, o cutie plină cu lucruri de diferite mărimi, cum ar fi jucării, scule, ustensile de bucătărie și altele;
2. desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

ADMINISTRAREA VENITURILOR FAMILIEI

Lecția 21

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta în administrarea veniturilor noastre.

Să ne folosim resursele cu înțelepciune

„Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el” (Psalmul 24:1).

Președintele Brigham Young a spus: „Domnul a dat o bună parte acestui popor... Dar nu este a noastră, și tot ceea ce avem de făcut este să încercăm să aflăm ceea ce dorește Domnul să facem cu ceea ce avem în posesia noastră și, după aceea, să facem acel lucru”. Brigham Young a spus, de asemenea, că putem face acest lucru „prin credința noastră, prin răbdare și prin sânguință” (vezi *Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 305).

- Ce ne-a dăruit Domnul pentru a ne ajuta să ne întreținem familiile? Gândiți-vă în ce fel suntem binecuvântate de ceea ce ne-a dat Domnul când a creat acest pământ.

Domnul ne-a dat pământul în întregime. Oamenii au creat banii pentru a plăti unul altuia lucrurile care sunt pe pământ. „Banii pot fi tot ceea ce oamenii au convenit să accepte în schimbul lucrurilor pe care le vând sau a muncii pe care o prestează „ (*World Book Encyclopedia* [1977], 13:588). Banii reprezintă măsura unei valori. Toate culturile au o formă de bani. Trebuie să învățăm să folosim banii așa cum dorește Domnul.

Planificarea folosirii venitului

Banii pot fi un mijloc de a face bine. Domnul dorește ca noi să facem bine. El dorește ca noi să ne îngrijim de familiile noastre și să ne aducem contribuția la lucrarea Lui de pe pământ. Când ne administrăm banii cu înțelepciune, folosindu-i așa cum dorește El, suntem binecuvântați să facem față propriilor nevoi. Trebuie să învățăm cum să administrăm banii. Trebuie să ne pregătim pentru a folosi banii cu înțelepciune. Modul în care folosim banii arată atitudinea noastră față de alții, față de Domnul și de lucrarea Sa, și față de noi. De asemenea, arată dacă suntem generoși sau egoiști, cumpătați sau risipitori.

21-a, O familie analizează bugetul

- Citiți Luca 14:28–30. Ce trebuie să facem înainte de a cheltui orice sumă de bani?
- Arătați ilustrația 21-a, „O familie analizează bugetul”.

Ca familii, trebuie să planificăm împreună felul în care cheltuim banii noștri. Acest plan se numește *buget*. El ne asigură controlul. Ne împiedică să folosim banii pentru lucruri care nu sunt importante. Fiecare afacere care are succes operează cu un buget. Chiar și Biserica are un buget.

Fiecare familie va avea un buget diferit. Ceea ce este important pentru o familie poate fi mai puțin important pentru alta. Trebuie să hotărâm ce este mai important pentru familia *noastră*. Trebuie să stabilim obiectivele noastre financiare. Aceasta o putem face într-un consiliu de familie.

Una dintre marile porunci care ne-au fost date este legea zeciuiei. Ca sfinți din zilele din urmă, noi trebuie să o considerăm pe aceasta primul punct din buget. Domnul ne va binecuvânta, dacă respectăm această poruncă. Când plătim, în mod regulat, o zecime din venitul nostru pentru zeciuială, avem siguranța că Domnul, în felul Său, ne va binecuvânta (vezi Maleahi 3:10; Matei 6:33). Este o alinare să știm că Domnul Se preocupă de bunăstarea noastră temporală. El ne va binecuvânta, dacă acționăm în mod cinstit și dacă ne arătăm dornici de a pune împărăția lui Dumnezeu pe primul loc.

Stabilirea bugetului

- Arătați ilustrația 21-b, „Un model de buget”.

Primul pas în stabilirea bugetului constă în adunarea tuturor surselor de venit. Trebuie să aflăm venitul total pe care îl avem în fiecare lună.

- Scrieți pe tablă: *Venit total*

După aceea, scădem 10 procente din venitul total pentru zeciuiala noastră.

- Scrieți pe tablă: *Zeciuială – 10 procente*

Următorul pas este punerea deoparte a banilor pentru contribuțiile în Biserică, inclusiv pentru darurile de post și fondul pentru misionari.

- Scrieți pe tablă: *Contribuții pentru Biserică*

După ce am plătit zeciuiala și celelalte obligații față de Biserică, trebuie să punem deoparte bani pentru economii. Conducătorii Bisericii ne sugerează să încercăm să economisim în fiecare lună aceeași sumă de bani cu aceea pe care o plătim pentru zeciuială – cu alte cuvinte, 10 procente (vezi Relief Society *Courses of Study, 1977–1978* [1977], pag. 56–57). Dacă avem probleme financiare, putem reduce economiile noastre, dar trebuie să economisim câte puțin în fiecare lună.

Economiile noastre sunt folosite pentru urgențe neprevăzute, cum ar fi lipsa unui serviciu, cazuri de boală sau accidente. De asemenea, trebuie să economisim pentru misiuni, pentru educație, călătorii la templu și pentru alte scopuri cu perspective îndepărtate.

- Scrieți pe tablă: *Economii*

Dacă nu putem economisi prea mult, putem încerca să fim mai chibzuite acasă. Ne putem baza pe talentele și pe îndemănările noastre. Acest lucru ne va ajuta să economisim foarte mulți bani. Ne putem ocupa de grădinărit și putem cultiva unele dintre produsele alimentare care ne sunt necesare. Putem reface îmbrăcămintea veche, combinând diferite piese pentru a crea ceva nou. Putem transforma mobila veche într-una nouă și putem face jucării din diferite resturi de lemn, de țesături și din nasturi. Refolosind mobila și îmbrăcămintea veche, putem să ne procurăm multe lucruri pentru noi înșine.

- Arătați ilustrația 21-c, „Mobila făcută în casă poate fi realizată la prețuri mici”
- Cereți-le surorilor să arate lucrurile aduse. Rugați-le să povestească cum le-au cultivat sau cum le-au făcut.

Următoarele puncte din bugetul nostru trebuie să fie cele aferente nevoilor de bază ale vieții: hrana, îmbrăcămintea și locuința. Suma cheltuită poate varia în funcție de cât suntem de chibzuite și de mărimea familiei. Familiile care cumpără mâncare gata preparată și ambalată cheltuiesc mai mult decât familiile care pregătesc singure hrana din elemente de bază sau decât familiile care mănâncă alimente din propriile grădini. Cumpărăturile făcute cu grijă presupun urmărirea prețurilor, cumpărarea numai a lucrurilor necesare și evitarea luxului. Putem, de asemenea, economisi bani, refăcând îmbrăcămintea veche sau cumpărând materiale de la solduri pentru a le coase singure, în loc de a cumpăra îmbrăcăminte de gata. Unele familii economisesc bani locuind în apartamente mai puțin luxoase.

- Scrieți pe tablă: *Hrană, îmbrăcăminte și locuință*

Este necesar ca familiile să prevadă în buget sume pentru lucruri din multe alte domenii. Unul dintre acestea îl reprezintă cheltuielile medicale. Alte cheltuieli obișnuite sunt transportul, încălzirea, curentul electric și apa. Acestea din urmă reprezintă utilitățile noastre.

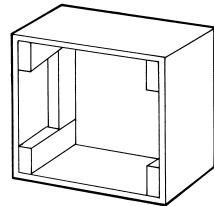
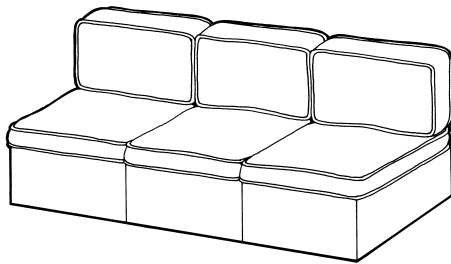
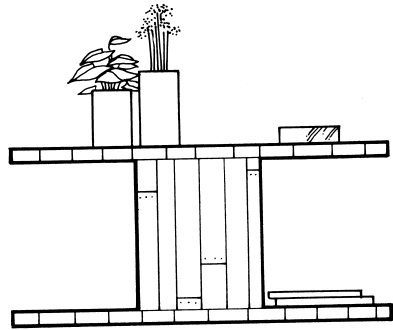
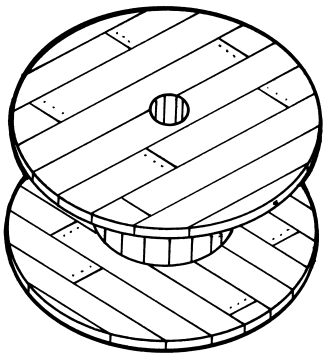
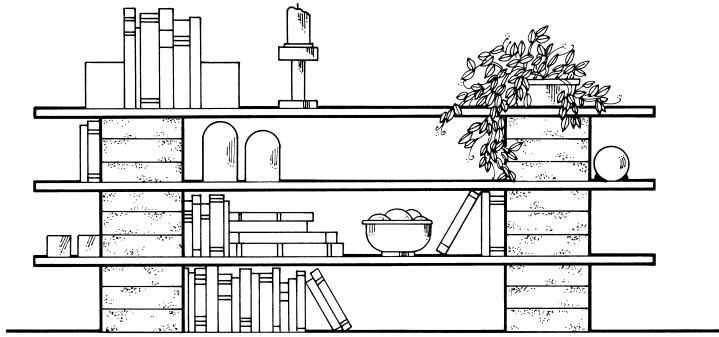
- Scrieți pe tablă: *Cheltuieli medicale, transport și utilități*

Banii rămași îi putem planifica pentru acele lucruri pe care ne-ar place să le avem, dar de care nu avem, într-adevăr, nevoie. Ele pot fi vacanțe, daruri, filme la cinema etc.

- Scrieți pe tablă: *Altele*

Buget

Venit total	_____
Zeciuială – 10 procente	_____
Contribuții pentru Biserică	_____
Economii	_____
Hrană	_____
Îmbrăcăminte	_____
Locuință	_____
Cheltuieli medicale	_____
Transport	_____
Utilități	_____
Altele	_____
Altele	_____
Altele	_____
Total cheltuieli	_____

21-c, Mobila făcută în casă poate fi realizată la prețuri mici

Dacă nu ne mai rămân bani sau dacă nu sunt suficienți pentru toate nevoile, va trebui să schimbăm sumele de bani prevăzute în diverse domenii. Când ne-am hotărât cum să cheltuim banii, trebuie să respectăm bugetul. După ce am cheltuit banii alocați într-un domeniu, nu mai trebuie făcute alte cheltuieli în acel domeniu până nu primim venitul următor. Dacă avem o urgență, putem lua bani din domeniul cel mai puțin important din bugetul nostru.

În luna următoare, putem decide să întocmim un buget diferit față de cel al lunii precedente. Trebuie să avem un buget care să satisfacă nevoile familiei *noastre*. Urmărind bugetul, ne vom da seama cât de mult ne ajută în folosirea cu înțelepciune a banilor noștri.

- Ce binecuvântări obținem dacă urmărim planificarea bugetului nostru? De ce este important să-i învățăm pe copiii noștri cum să administreze venitul? Cum putem face acest lucru?

Evitarea datoriilor

- Citiți Doctrină și legăminte 104:78. De ce credeți că a poruncit Domnul să ne ferim de datorii?

Noi am fost sfătuiți, de asemenea, de președintele J. Reuben Clark, fiul: „Să evităm datoriile, așa cum evităm o molimă; când suntem datori, să scăpăm de datorie; dacă nu astăzi, atunci mâine.

Să trăim riguros și strict în limitele veniturilor noastre și să economisim câte puțin” (din Conference Report, apr. 1937, pag. 26).

Putem reduce datoriile noastre introducându-le în bugetul nostru. Trebuie să prevedem mai puțin pentru alte domenii, dar profeții noștri ne-au spus să evităm datoriile. În afară de cumpărarea unei case sau a altor lucruri foarte importante, trebuie să evităm cumpărarea pe credit. Dacă datorăm bani, trebuie să plătim, așa cum am promis, fiind cinstiți în toate afacerile noastre cu alții.

Președintele N. Eldon Tanner ne-a avertizat de unul dintre cele mai mari pericole ale datoriei: „Oamenii nu se pot bucura de viață dacă au datorii atât de mari încât nu știu cum să le facă față. Acest lucru cauzează fricțiuni în familie, griji, supărări și, uneori, divorțuri, doar pentru că oamenii nu trăiesc potrivit mijloacelor pe care le au” (Welfare Agriculture Meeting, 9 apr. 1966; citat din Relief Society *Courses of Study*, 1977–1978, [1977], pag. 81).

- Cum sunteți binecuvântați atunci când nu aveți datorii?

Concluzii

Domnul ne-a dat acest pământ pentru ca noi să putem produce pentru noi înșine. El dorește ca noi să prosperăm. Dacă administrăm cu înțelepciune banii și punem împărăția lui Dumnezeu pe primul loc în

viața noastră, Domnul ne va binecuvânta din punct de vedere financiar și spiritual.

Recomandare

Rezervați timp pentru a întocmi bugetul banilor dumneavoastră pentru luna viitoare. Tații și mamele pot analiza bugetul cu copiii lor în timpul unui consiliu de familie. Dacă aveți datorii, hotărâți modalitățile de a le reduce. Încercați să economisiți bani în fiecare lună.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. cereți câtorva surori să aducă ceva produs în casă, cum ar fi un fruct sau o legumă din grădina proprie, un articol de îmbrăcăminte sau un obiect decorativ făcute de mână;
2. desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

ALIMENTAȚIA FAMILIEI

Lecția 22

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să cunoaștem felul de alimente pe care trebuie să le consumăm pentru a rămâne sănătoși.

Tatăl Ceresc dorește să fim sănătoși

Tatăl nostru Ceresc ne iubește foarte mult. Deoarece dorește să fim sănătoși pe pământ, El ne-a dat îndrumări cu privire la alimentele și la alte produse pe care să le consumăm. Aceste îndrumări se găsesc în Doctrină și legăminte, secțiunea 89, ele fiind denumite și Cuvântul de Înțelepciune. În Cuvântul de Înțelepciune ni se spune să consumăm anumite alimente care contribuie la sănătatea noastră. Ni se mai spune să evităm anumite substanțe, cum ar fi ceaiul, cafeaua, alcoolul și tutunul, care ne sunt dăunătoare.

Diferite alimente ne fac sănătoși în diverse moduri

- Citiți Doctrină și legăminte 89:10–11. Ce fel de alimente sunt menționate în aceste versete? Ce fel de fructe și de legume putem găsi în zona noastră?

Fructele și legumele sunt importante, deoarece conține vitamine care ne ajută să ne apărăm de anumite boli. Folosirea acestor alimente poate ajuta la prevenirea unor forme de orbire și a unor infecții și contribuie la o bună vindecare a rănilor. De asemenea, aceste alimente ne protejează împotriva multor altor probleme de sănătate.

- Citiți Doctrină și legăminte 89:12–13. Ce fel de alimente sunt menționate în aceste versete?

Carnea de vacă sau de porc, carnea de pasăre și peștele sunt surse bune de proteine, de care corpul nostru are nevoie pentru a crește puternic. Laptele, iaurtul și brânza sunt, de asemenea, surse bune de proteine. Proteinele formează țesutul muscular și ne ajută la restabilirea după boală. Femeile gravide și copiii mici au nevoie, în special, de proteine pentru o dezvoltare normală. Aceste tipuri de alimente conțin, de asemenea, minerale, cum ar fi fier și calciu, care ajută la dezvoltarea trupurilor noastre și la funcționarea lor normală.

22-a, Alimente din fiecare dintre grupele de bază

- Citiți Doctrină și legăminte 89:14–17. Ce fel de alimente sunt menționate în aceste versete? Ce alimente asemănătoare consumați?

În afară de cereale, versetul 16 menționează alimente care cresc pe vrejuri, cum ar fi pepeni, dovlecei, roșii, mazăre și fasole. Aceste alimente, prin felul în care ajută organismul, sunt similare cerealelor.

Ele ne asigură anumite proteine, vitamine și minerale de care avem nevoie. Cel mai important este faptul că ne asigură hidrați de carbon, care sunt amidon și zaharuri naturale. Corpurile noastre folosesc hidrați de carbon pentru producerea energiei necesare activităților zilnice.

Pentru o sănătate bună sunt necesare alimente variate

Unele persoane gândesc că nu contează ce mănâncă, atât timp cât stomacul este plin. Acest lucru nu este adevărat. Nici un fel de aliment nu-l poate înlocui pe un altul. Avem nevoie de vitaminele din fructe și din legume pentru a ne proteja de anumite boli. Avem nevoie de proteina din carne și din alte alimente pentru creștere. (Dacă membrii familiei nu doresc să mănânce carne sau produse animale, surse bune de proteine se găsesc în fasole, în mazăre și în linte.) De asemenea, avem nevoie de hidrați de carbon din cereale și de fibre pentru energie. Planificarea meselor noastre din cinci grupe de alimente de bază ne poate ajuta să avem o dietă echilibrată.

- Arătați ilustrația 22-a, „Alimente din fiecare dintre grupele de bază” și 22-b, „Piramida îndrumătoare a alimentelor”. Rugați-le pe surori să dea exemple de alimente dintre cele care se găsesc pe plan local și care fac parte din fiecare grupă de alimente.

Fiecare persoană are nevoie de o porție de alimente din fiecare grupă de alimente, în fiecare zi. Trebuie să ne asigurăm că pregătim feluri de mâncare care includ suficiente porții din fiecare aliment pentru fiecare membru al familiei.

- Expuneți posterul cu următoarele exemple de porții din fiecare grup de alimente sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

o felie de pâine; 1/2 ceașcă cu cereale, orez sau paste făinoase fierte

un fruct întreg, de mărime medie; 1/2 ceașcă cu fructe din conserve sau compot

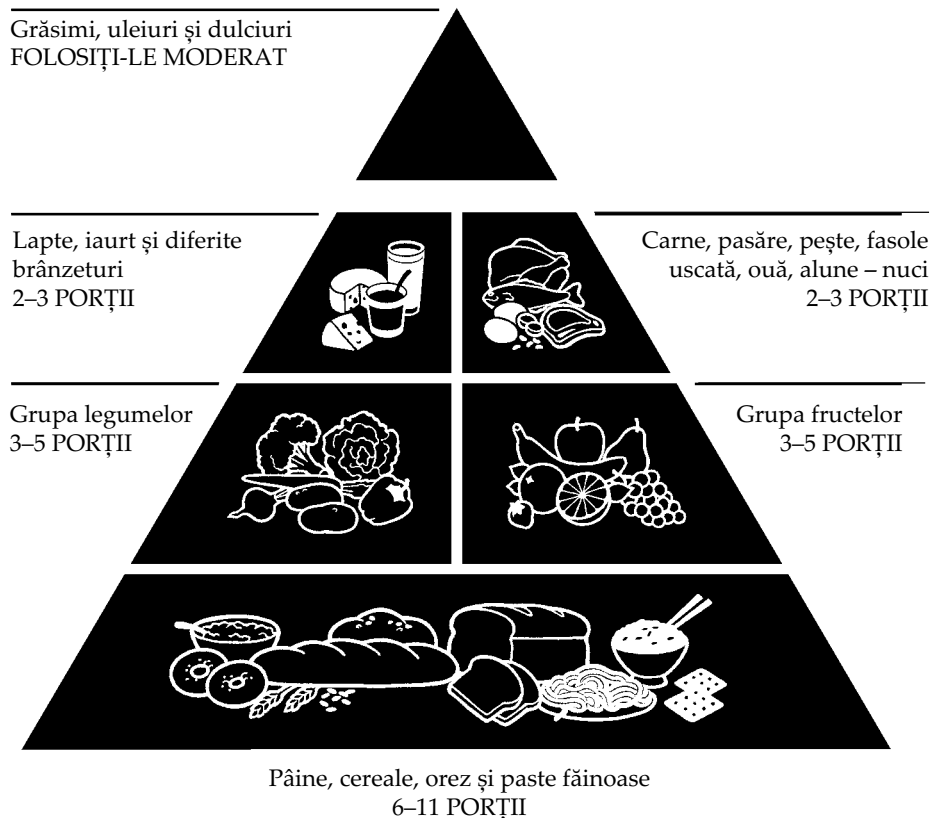
o ceașcă cu legume crude (frunze); 1/2 ceașcă de legume fierte

o ceașcă cu lapte; 43–57 gr. brânză

57–85 grame carne slabă, pasăre sau pește; 1/2 ceașcă cu fasole uscată fiartă; un ou

Piramida îndrumătoare a alimentelor

Îndrumar pentru alegerea zilnică a alimentelor

22-b, Piramida îndrumătoare a alimentelor

- Scrieți pe tablă alimentele pe care le-ați mâncat ieri. A fost câte ceva din fiecare grupă de alimente la fiecare la fiecare masă? Au fost suficiente cantitățile din fiecare grupă de alimente în cursul zilei? Dacă nu, ce anume puteți face pentru a vă asigura că ați prevăzut cantități suficiente?

Pentru a avea suficiente cantități din fiecare aliment, s-ar putea să fie necesar să cumpărați alimente mai puțin scumpe din fiecare grupă pentru a folosi cu înțelepciune banii dumneavoastră.

- Care alimente din fiecare grupă sunt mai puțin scumpe? Care alimente din fiecare grupă pot fi înlocuite cu alimente mai puțin scumpe din aceeași grupă?

Să includem cele cinci grupe de alimente în mesele noastre

Putem face câteva lucruri pentru a include suficiente alimente din fiecare grupă, în fiecare zi.

Devreme, dimineața, putem începe să ne gândim ce vom pregăti pentru fiecare masă. Uneori, așteptând ora la care vom pregăti mâncarea, descoperim că nu avem o varietate corespunzătoare de alimente în casă.

Când facem planul unei mese, putem începe cu alimentele cele mai obișnuite – orez sau porumb, de exemplu – și putem adăuga alimente din alte grupe.

Trebuie să facem o listă cu alimentele de care avem nevoie pentru a ne aminti de toate cele cinci grupe, atunci când mergem la piață.

Putem cultiva și crește în grădină legume și fructe. Dacă nu avem loc suficient în grădină, putem planta câteva în ghivece sau într-o cutie de lemn. Poate putem folosi o bucată de pământ pentru grădinărit împreună cu prietenii sau cu rudele.

Concluzii

Cu toții ne dorim să fim sănătoși. Planificarea cu atenție a ceea ce vom mânca ne va ajuta să avem la fiecare masă cantități suficiente din fiecare grupă de alimente.

Recomandare

Comparați fiecare dintre mesele dumneavoastră cu grupele de alimente de bază. Căutați modalități pentru a adăuga alimente din grupele care lipsesc din alimentația dumneavoastră. Amintiți-vă că dacă planificați din timp, veți putea include alimente din toate cele cinci grupe.

Citiți Doctrină și legăminte 89 pentru a afla mai multe despre legea Domnului cu privire la sănătate.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei* capitolul 29, „Legea sănătății – legea Domnului”.
2. Studiați Doctrină și Legăminte 89. Rețineți, în mod special, versetele discutate în această lecție.
3. Consultați un specialist în nutriție din cadrul serviciilor de sănătate publică sau de la universitate ori un alt expert în nutriție pentru a afla ce alimente din zona dumneavoastră asigură o bună dietă.
4. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

ALIMENTAȚIA MAMEI ȘI A COPILULUI

Lecția 23

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să cunoaștem ce trebuie să mănânce femeile însărcinate și cele care alăptează și cum trebuie hrăniți cei mici.

Alimentația femeilor însărcinate

- Arătați ilustrația 23-a, „Alimentația bună este importantă atât pentru mamă, cât și pentru copil”.

O femeie însărcinată trebuie să aibă grijă să mănânce alimente care să asigure sănătatea ei și a noului născut. Ea trebuie să aibă grijă să existe, în fiecare zi, alimente suficiente din toate cele cinci grupe. Aceste cinci grupe sunt: (1) pâine, cereale și fibre; (2) legume; (3) fructe; (4) lapte, brânză și iaurt și (5) carne, pasăre, pește și alune – nuci. De asemenea, femeile însărcinate trebuie să bea multă apă pentru a evita problemele legate de deshidratare. Femeile care își aleg cu grijă alimentele au, de obicei, copii mai sănătoși și mai puternici decât mamele care nu mănâncă corect.

- Cereți-le surorilor să numească câteva alimente din fiecare grupă, apoi cereți-le să planifice o masă pentru o femeie însărcinată. Fiți atente ca ele să introducă cel puțin un aliment din fiecare grupă.
- De ce este importantă alimentația pentru o viitoare mamă?

„Dacă mama nu este bine hrănită și nu consumă în suficientă măsură alimente care conțin substanțe nutritive necesare hrănirii copilului, copilul nu va crește și nu se va dezvolta așa cum trebuie.

Mortalitatea infantilă, care înregistrează numărul de copii care mor în primul an de viață, este mult mai mare în țările în curs de dezvoltare. Ratele înalte sunt rezultatul problemelor sanitare și a răspândirii infecțiilor și a problemelor legate de malnutriție. Cu toate acestea, chiar și în țările dezvoltate... alimentația necorespunzătoare a viitoarelor mame a contribuit la rate excesive de mortalitate infantilă. Dacă o mamă este deficitar hrănită în timpul sarcinii, în special dacă este foarte tânără, există șanse sporite ca nou-născutul să fie mic și să aibă o greutate

23-a, Alimentația bună este importantă atât pentru mamă, cât și pentru copil

redușă la naștere. Riscul morții, imediat după naștere, este mai mare la copiii născuți sub-ponderali. Alimentația viitoarei mame este un factor foarte important care contribuie la sănătatea copilului ei. Ea trebuie să mănânce alimente care să asigure creșterea și protecția copilului ei.” (1973–1974 Relief Society Courses of Study [1973], pag. 105).

Laptele de mamă este, de obicei, cel mai bun pentru copiii mici

Tatăl nostru Cereșc a creat astfel trupul mamei, încât el să poată produce lapte. Acest lapte este destinat special copiilor. Este mai bun pentru ei decât laptele animalelor. Primul lichid care provine din trupul mamei după ce se naște un copil este, de asemenea, important. El conține substanțe care ajută la protecția copilului față de boli în primele luni de viață.

Uneori, din motive de sănătate, mama nu-și poate hrăni copilul la sân. Laptele de vacă, de capră sau laptele praf, special, se pot folosi, dar mama trebuie să dea o atenție mare condițiilor de igienă a laptelui. Mama trebuie să-și hrănească pruncul la sân dacă poate. Regimul alimentar al mamei influențează cantitatea de lapte pe care ea o produce. O mamă care mănâncă destule alimente bune poate avea, de obicei, suficient lapte pentru copilul ei.

- De ce nu își hrănesc unele mame copiii la sân? De ce este bun pentru copii lichidul care vine înaintea laptelui? Pe lângă alimentarea copilului și prevenirea bolilor lui, care sunt alte avantaje ale hrănirii la sân?

Hrănirea cu biberonul

Dacă o mamă nu-și poate hrăni copilul la sân, ea îi poate da alt fel de lapte. Acest lucru, de obicei, presupune hrănirea copilului cu biberonul (mai târziu cu o cană). Hrănirea copilului cu biberonul impune următoarele precauțiuni:

1. mențineți biberonul curat. Atunci când cade pe jos sau se așează muște pe tetină și lasă microbi, copilul riscă să se îmbolnăvească. Spălați sticlele și tetinele cu apă fierbinte și cu săpun și clătiți-le bine;
2. folosiți apă curată. Atunci când laptele este amestecat cu apă impură, copilul se poate îmbolnăvi din cauza microbilor din apă. Dacă există riscul ca apa să nu fie potabilă, fierbeți-o timp de 20 de minute și lăsați-o să se răcească înainte de a o folosi pentru hrana copilului;
3. dacă laptele nu mai este bun, aruncați-l și folosiți lapte proaspăt;
4. citiți etichetele de pe cutiile de lapte praf sau concentrat și folosiți cantitatea de apă indicată. Copiii se îmbolnăvesc dacă laptele nu este suficient de diluat sau dacă este diluat prea mult. Nu adăugați prea multă apă pentru a face economie de lapte.

Povestirea relatată de dr. James O. Mason ilustrează cât este de important să dăm copiilor un lapte care să nu fie prea diluat:

O pereche de părinți tineri l-au invitat pe dr. Mason acasă la ei pentru a-l vedea pe copilul lor. Când mama a desfășurat-o pe fetița de șase săptămâni, doctorul a fost șocat văzând cât de slab era copilul. Putea vedea chiar și forma oaselor. Părinții i-au spus că mama nu putuse hrăni copilul la sân, pentru că fusese foarte bolnavă în timpul sarcinii. Când copilul s-a născut, ei au cumpărat o cutie cu lapte praf, dar nu și-au putut permite să cumpere alta când aceasta s-a terminat. Doctorul a întrebat: „Cu ce hrăniți copilul, acum?”. I-au arătat un biberon plin cu un lichid aproape transparent. Era apă amestecată cu câteva picături de lapte condensat dintr-o cutiuță. Dr. Mason a dat bani președintelui de ramură pentru ca familia să-i folosească pentru a cumpăra lapte pentru copil. De asemenea, el a instruit familia cum să pregătească laptele. Cu toate eforturile medicului, mai târziu, copilul a murit. Mult mai târziu, familia a aflat că o societate locală ar fi putut să le asigure laptele pentru copilul lor (vezi „For the Health of the Saints”, din *Speeches of the Year, 1974* [1975], pag. 153–154).

- Demonstrație opțională: arătați cum se spală un biberon și cum se pregătește în mod corect laptele pentru copil.

Hrănirea cu biberonul necesită o grijă în plus, dar copiii hrăniți astfel pot fi sănătoși. Totuși, este mai bine să se dea copilului lapte de mamă, chiar dacă, uneori, copilul are nevoie și de biberon.

Alte alimente pentru copii

Pe măsură ce cresc, copiii nu vor putea fi sănătoși dacă li se dă numai lapte. Ei au nevoie și de alte alimente. Este greu de știut cât timp este suficient laptele mamei; de aceea, copilul trebuie să înceapă să mănânce și alte alimente de la șase luni.

Copiii, ca și oamenii mari, au nevoie de alimente din cele cinci grupe. Folosirea preparatelor pentru copii din cutii este una dintre căile prin care putem asigura copiilor alimentele din grupele de bază. Acolo unde nu se găsesc cutii cu preparate, mesele pentru copii pot fi pregătite ușor din aceleași alimente pe care le mănâncă și oamenii mari. Aceste alimente trebuie păstrate foarte curate. Ele trebuie zdrobite sau sfărâmate, astfel încât copilul să le poată mânca cu ușurință, chiar înainte de a avea dinți.

Fructele acoperite de o piele sunt mult mai curate decât celelalte. De exemplu, bananele decojite sunt un aliment bun pentru copii. Alte fructe trebuie spălate cu grijă și decojite cu un cuțit curat. Cu toate fructele trebuie să umblăm cu mâinile curate.

Legumele fierte, în special cele cu frunze, sunt o excelentă hrană pentru copii. Ele pot fi mărunțite sau zdrobite cu ușurință pentru a fi mâncate cu ușurință de către copil; ele conțin vitamine care îl ajută pe copil să fie sănătos.

De asemenea, cerealele sunt bune pentru copii deoarece conțin hidrați de carbon. Totuși, ele nu sunt potrivite să fie consumate doar singure. Copiii au nevoie și de alte alimente, cum ar fi fructe, zarzavaturi, ouă și lapte pentru a fi sănătoși și a crește corespunzător.

Unele persoane își hrănesc copiii cu supă. Supa este bună pentru că, de obicei, este fiartă și nu are microbi. Dar numai supa nu îi ajută pe copii să crească. Copiilor trebuie să li se dea și alte alimente pentru a li se asigura toate vitaminele, mineralele, proteinele și hidrați de carbon de care au nevoie.

Părinții trebuie să introducă numai câte un singur aliment nou în alimentația copilului. Uneori, un copil poate fi alergic la un anumit fel de aliment. Aceasta poate duce la vomă, la congestionarea plămânilor sau a nasului, la diaree sau la erupții. Prin introducerea unui singur aliment nou în alimentația copilului, părinții pot să-și dea seama care dintre alimente nu este tolerat de copiii lor, datorită alergiei.

- Care dintre alimentele aparținând celor cinci grupe pot fi consumate de către un copil? Cum trebuie preparate aceste alimente?
- Cereți-le surorilor să planifice o masă pentru un copil. Fiți atente ca ele să includă o varietate de alimente din grupele de bază.
- Demonstrație opțională: arătați cum se pregătesc două sau trei feluri de alimente pentru hrana copilului.

Concluzii

Trebuie să alegem cu grijă alimentele pe care le consumăm. Acest lucru este important, în special, pentru femeile însărcinate și pentru cele care alăptează. De asemenea, putem influența sănătatea copiilor noștri prin ceea ce le dăm să mănânce. Laptele de mamă este cel mai bun lapte pentru copii, dar în câteva luni, copiii au nevoie să mănânce alimente din toate cele cinci grupe pentru a crește puternici și sănătoși.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Revedeți lecția 22 din acest manual, „Alimentația familiei”.
2. Opțional: aduceți în clasă un biberon și lapte praf pentru a le arăta surorilor cum să spele sticla și să pregătească laptele pentru copil.
3. Opțional: aduceți în clasă câteva alimente care sunt, în mod special, bune pentru copii. Dacă este posibil, aduceți cele necesare pentru a arăta cum se pregătesc.
4. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

PREVENIREA BOLILOR

Lecția 24

Scopul acestei lecții este acela de a ne reaminti aplicarea principiilor de prevenire a bolilor pentru a ne menține sănătoși.

Trebuie să învățăm să ne menținem sănătoși

Pe vremuri, oamenii nu cunoșteau cauzele îmbolnăvirilor. Ei credeau că bolile erau cauzate de lucruri rele, de faptul că nu ofereau jertfe sau de vrăji făcute de alte persoane. După sute de ani de studiu, oamenii de știință și medicii cunosc, acum, cauzele multor boli. Am dobândit multe cunoștințe de când a fost restaurată Evanghelia pe pământ, în anul 1830. De atunci, Spiritul Domnului S-a revărsat pe pământ. Au fost făcute multe noi descoperiri pentru a ne ajuta să fim sănătoși.

Ca adulți, noi trebuie să cunoaștem și să facem lucruri care ne ajută să ne menținem sănătatea. De asemenea, trebuie să-i învățăm și pe copiii noștri aceste lucruri. Trebuie să ne învățăm familiile să aibă o atitudine corectă față de sănătate. În unele părți ale lumii, părinții le spun copiilor că li se vor face injecții dacă nu sunt cuminiți. Este o greșeală. Acest lucru îi va face pe copii să creadă că îngrijirea sănătății este o pedeapsă.

În această lecție, vom revedea câteva dintre lucrurile care ne ajută să fim sănătoși.

Controlul microbilor ajută prevenirea bolilor

Microbii sunt organisme foarte mici, care pot provoca îmbolnăviri. Unii microbi se transmit de la o persoană la alta. Alții se transmit de la animale la oameni. Microbii provoacă diferite boli când intră în organismul nostru. Ei trăiesc și se dezvoltă bine în locuri calde, umede și întunecoase. Ei cresc în preajma animalelor, în resturi animale sau umane. Noi trebuie să eliminăm condițiile care favorizează microbii.

- Ce putem face pentru a elimina aceste condiții? Adăugați următoarele sugestii la cele date de surori:

Alungați insectele din casă

O modalitate de a scăpa de insectele din casă este aceea de a monta plase la ferestre și la uși, unde este posibil. Aceste plase trebuie să fie întreținute pentru a fi în bună stare, în special în perioadele calde.

Curățați locurile unde pot exista microbi

Locurile din casă în care gătim, ne spălăm sau spălăm îmbrăcămintea sunt, deseori, umede. Există modalități pentru a păstra aceste locuri uscate. Locurile umede sunt o problemă, în special dacă există și căldură. Deși lumina soarelui încălzește, ea ajută la prevenirea dezvoltării microbilor.

- Ce obiecte pot fi puse la soare, din timp în timp, pentru a evita dezvoltarea microbilor?

Îndepărtarea resturilor animale și umane

Microbii trăiesc în resturile animale și umane. Când aceste resturi rămân la loc deschis, pe ele se așează muște care transportă microbi pe firușoarele de păr de pe picioarele lor. Când muștele zboară dintr-un loc în altul, acești microbi pot cădea.

- Cum putem scăpa de resturile animale și umane? (Folosiți W.C.-uri pentru resturile umane. Țineți animalele în Țarc. Îngropați în grădina resturile animalelor care nu se mănâncă. Acoperiți resturile animalelor cu pământ, plase sau capace pentru a nu permite muștelor să se așeze.)

Protejați mâncarea de insecte

Puneți mâncarea neconsumată într-un dulap în care nu pot ajunge insectele. Dacă aveți un loc răcoros, păstrați mâncarea acolo. Un frigider, o cutie frigorifică sau o pivniță păstrează alimentele foarte reci. Deoarece unii microbi se împrăștie prin aer, trebuie să protejăm alimentele și de vânt. În unele climate tropicale, mâncarea este cel mai bine păstrată în locuri sau recipiente speciale de protecție.

Vaccinarea contribuie la prevenirea bolilor

Putem să ne protejăm noi înșine și pe familiile noastre de unele boli, prin vaccinare. Pentru anumite boli este nevoie de o singură vaccinare, dar pentru altele este nevoie de vaccinări repetate, la anumite intervale de timp. Poliomielita este o boală care era des întâlnită înainte. Cu mulți ani în urmă, un medic, om de știință, a descoperit o cale pentru a proteja pe oameni de această boală. El a creat un vaccin anti-poliomelitic. Cei care primesc acest vaccin sunt protejați de această boală, care a omorât atâta lume; oamenii pot fi vaccinați într-o clinică sau la un doctor.

- Care sunt bolile întâlnite în zona dumneavoastră? Ce vaccinuri sunt recomandate de către medici sau de către personalul medical? La ce intervale de timp trebuie făcute? Ce anume trebuie să faceți pentru a primi vaccinurile necesare pentru protejarea familiei dumneavoastră? Spuneți-le surorilor când și unde se fac vaccinările. Sugerați surorilor să stabilească un termen pentru a le efectua.
- Arătați ilustrația 24-a, „Rezistență și imunitate la boli”. Acordați timp surorilor pentru studierea planșei din manualele lor.

Rezistență și imunitate la boli

Programul de imunizare recomandat*

Boala

Vârsta

	La naștere	1 lună	2 luni	4 luni	6 luni	12 luni	15 luni	18 luni	4 – 6 ani	11 – 12 ani	14 – 16 ani	Adulți
Hepatită B (VHB)	VHB-1											A, C
		VHB-2 (o lună după primul)		VHB-3 (5 luni după al doilea)				VHB-1, 2, 3 (aceia care nu au fost vaccinați anterior)				
Difterie, Tetanus, Pertussis (DTPa sau DTP)			DTPa-1 sau DTP-1	DTPa-2 sau DTP-2	DTPa-3 sau DTP-3		DTPa-4 sau DTP-4	DTPa-5 sau DTP-5	B, doză T (Tetanos) la fiecare 10 ani			
Hemophilus influenza tip B (HIB)			HIB-1	HIB-2	HIB-3	HIB-4						
Poliomelită			Polio-1	Polio-2		Polio-3			Polio-4			C
Rubeolă, oreion, rujeolă (ROR)						ROR1			ROR-2	ROR- (dacă n-au fost administrate între 4-6 ani)		C, D
Varicelă (Var)						Var-1				Var-1 (ha nem kapta meg korábban)		C, E
Gripă	Anual. Persoanele de 65 de ani sau mai în vârstă. Personalul sanitar și alte persoane cu risc mai mare. Cei de peste 2 ani cu boli cronice, cum ar fi astm, boli de inimă și diabetici. Consultați medicul. Contraindicații: alergie la ouă.											
Pneumonie	O dată sau din nou, după cinci ani, pentru persoane cu risc mare. Persoanele de 65 de ani sau mai în vârstă. Cei de peste 2 ani cu boli cronice, cu avizul medicului. Cei care trăiesc în zone cu condiții sociale speciale. Consultați medicul.											
Hepatită A	2 doze: a doua la șase luni după prima. Cei de 2 ani sau mai mult, pentru anumite călătorii internaționale (vezi „C” de mai jos). Persoane cu boli cronice ale ficatului sau acelea care au risc mare de contaminare cu hepatită A. Consultați medicul.											
	<p>A Personalul sanitar și din domeniul asigurărilor publice, ca și alte persoane cu risc mare. Consultați medicul.</p> <p>B O doză suplimentară după 5 ani poate fi necesară pentru protecția organismului de infecții serioase. Consultați medicul.</p> <p>C Anumite călătorii internaționale. Consultați medicul sau departamentul local de sănătate.</p> <p>D Două doze, la interval de cel puțin patru săptămâni. Consultați medicul. Adulții născuți în anul 1957 sau mai târziu, cel puțin o doză dacă nu există nici o dovadă de imunitate. Adulți cu risc mare (elevi, personalul medical și alții). Contraindicații: gravide sau posibilitatea de a fi gravidă până în trei luni.</p> <p>E Două doze la interval de cel puțin 4-8 săptămâni. Toți adulții susceptibili și persoanele cu risc mare (personal medical, învățătorii copiilor mici, îngrijitorii și alții). Cei cu antecedente de varicelă se pot presupune a fi imuni. Contraindicații: gravide sau posibilitatea de a fi gravidă în prima lună.</p>											

*Vaccinările nu trebuie amânate din cauza unor boli minore.

24-a, Rezistență și imunitate la boli

24-b, O tânără înțeleaptă doarme îndeajuns, consumă alimente nutritive, își spală corect dinții de cel puțin două ori pe zi și se spală, deseori, pe mâini

Deprinderile bune de sănătate împiedică îmbolnăvirea

- Arățați ilustrația 24-b, „O tânără înțeleaptă doarme îndeajuns, consumă alimente nutritive, își spală corect dinții de cel puțin două ori pe zi și se spală, deseori, pe mâini”.

Ne putem dezvolta deprinderi care să ne asigure o sănătate mai bună. Unele dintre aceste obișnuințe sunt somnul suficient în timpul nopții, consumarea unor alimente variate și exercițiul fizic în fiecare zi. De asemenea, sunt necesare deprinderi bune pentru eliminarea resturilor din organismul nostru. Îmbăierea regulată, spălarea și perierea dinților după fiecare masă, spălarea mâinilor după folosirea W.C.-ului, acoperirea gurii când strănutăm sunt deprinderi bune care trebuie formate. În climatele tropicale, toți trebuie să poarte sandale sau altă încălțăminte pentru prevenirea infecțiilor.

- Rugați-le pe surori să povestească cum au învățat ele sau cum i-au învățat pe membrii familiei să-și formeze deprinderi bune de sănătate.

În caz de îmbolnăvire

Boala cauzează, de obicei, o schimbare în felul în care ne simțim ori în felul în care corpul nostru arată sau acționează. Schimbarea bruscă sau schimbarea de la o extremă la alta reprezintă un semn că ceva nu este în regulă. Unele dintre schimbările care constituie semne de îmbolnăvire sunt: durere, febră, frisoane, pierderea poftei de mâncare, amețeală, paloare, erupții cutanate, vomă și diaree.

Dacă ne îmbolnăvim, trebuie să mergem la o policlinică sau la un medic pentru a afla modalitatea de a combate cât mai bine boala. Binecuvântările preoției pot, de asemenea, ajuta. Domnul vrea ca noi să facem efort pentru a primi binecuvântări. Trebuie să-l lăsăm pe medic să ne îndrume în vindecarea bolii; după aceea, trebuie să adăugăm practici bune de sănătate, credință, rugăciuni și binecuvântări ale preoției. Procedând astfel, putem depăși multe îmbolnăviri.

- Ce anume puteți face astăzi sau în această săptămână pentru a preveni îmbolnăvirile?

Concluzii

Noi suntem lucrătorii Domnului pe acest pământ. Pentru a-L sluji cum se cuvine, trebuie să fim sănătoși. Putem ajuta la clădirea Sionului atunci când noi înșine suntem sănătoși și creștem copii sănătoși.

Domnul ne-a asigurat multe căi pentru prevenirea bolilor. El Se așteaptă ca noi să folosim înțelepciunea și să facem tot ceea ce putem. El Se așteaptă ca noi să avem multă grijă de cei bolnavi. Domnul ne-a promis că prin credință, prin rugăciune și prin puterea preoției putem fi vindecați, potrivit voinței Sale. Președintele Brigham Young ne-a

învățat: „Să prelungim această viață cât mai mult, respectând toate legile sănătății și echilibrând corect munca, studiul, odihna, recreerea și pregătindu-ne pentru o viață mai bună. Să-i învățăm pe copiii noștri aceste principii” (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 186).

Recomandare

Folosiți modalitățile predate în această lecție pentru a-i învăța pe membrii familiei dumneavoastră să-și formeze deprinderi bune de sănătate. Studiați planșa din ilustrația 24-a.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Mergeți la policlinica locală pentru a afla ce vaccinuri sunt disponibile oamenilor din comunitatea dumneavoastră. Aflați când se fac, ce date trebuie să luați cu dumneavoastră etc.
2. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

GRĂDINĂRITUL

Lecția 25

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să începem să ne aranjăm o grădină acasă sau să o îmbunătățim pe cea existentă.

Profeții noștri ne-au sfătuit să avem o grădină

Președintele Spencer W. Kimball le-a cerut sfinților din zilele din urmă de pretutindeni să-și producă singuri hrana. Cu mulți ani în urmă, el a cerut fiecărei familii să aibă propria grădină. El spunea: „Vă încurajăm să cultivați tot ceea ce este posibil pe terenul dumneavoastră. Arbuști, viță de vie, pomi fructiferi – plantați-i dacă le permite clima să crească. Creșteți și consumați legume din propria grădină. Chiar și aceia care locuiesc în apartamente... pot crește, în general, câte ceva în ghivece și în vase. Studiați cele mai bune metode de asigurare a propriei hrane. Faceți astfel încât grădina dumneavoastră... să fie atât bine amenajată și atrăgătoare, cât și productivă. Dacă sunt copii în casa dumneavoastră, implicați-i și pe ei dându-le responsabilități” (din Conference Report, apr. 1976, pag. 170–171 sau *Ensign*, mai 1976, pag. 124).

Când președintele Kimball a cerut fiecăruia dintre noi să avem o grădină, el ne-a amintit cuvintele Domnului: „De ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6:46).

Există motive întemeiate ale acestui sfat din partea profeților. Grădinaritul ne aduce multe beneficii. Dragostea noastră pentru natură sporește. Familia se obișnuiește să lucreze împreună. Când avem o grădină care este productivă nu mai suntem complet dependenți de alții pentru obținerea hranei. Putem alege produse care să ne asigure o dietă nutritivă. Cultivându-ne singure alimentele avem satisfacția de a produce noi înșine. De asemenea, putem face schimb de produse cu vecinii, putem economisi bani și îi putem ajuta și pe cei nevoiași.

- Rugați-le pe surori să explice avantajele pe care le-au avut datorită grădinii lor de acasă.

Începeți cu un plan

Înainte de a planta efectiv propria grădină, trebuie să luăm câteva hotărâri.

25-a, Persoanele care locuiesc în apartamente pot cultiva în ghivece și în vase

*25-b, Alegeți și sădiți plantele care se dezvoltă bine în solul
și în climatul dumneavoastră*

Unde să plantăm

- Arătați ilustrația 25-a, „Persoanele care locuiesc în apartamente pot cultiva în ghivece și în vase”.

În primul rând trebuie să ne hotărâm unde sădim grădina. O grădină trebuie amenajată în locul cel mai bun posibil. Ea va deveni o bucată de pământ prețios. Alegeți un loc însorit cu cel puțin șase ore de soare pe zi. Verificați solul. Unele terenuri sunt atât de nisipoase, încât nu pot reține apa sau atât de argiloase încât apa se adună în băltoace, pătrunzând foarte încet. În aceste cazuri, trebuie să adăugăm compost sau un pământ diferit pentru a-l îmbunătăți. Este nevoie să existe o sursă de apă, dacă nu plouă suficient. Dacă este posibil, grădina trebuie să fie lângă casă. Ea nu trebuie să fie prea departe deoarece este greu să ne deplasăm de câteva ori pe săptămână pentru a o lucra. Alegeți un loc care să nu fie prea abrupt, deoarece apa se va scurge, antrenând cu ea pământul și semințele. Dacă nu dispuneți decât de un loc în pantă, faceți mai bine rândurile de-a curmezișul pantei, și nu de sus în jos. Aceia care locuiesc în apartamente pot plante în ghivece și în vase.

Acei care doresc o grădină mai mare pot săpa curtea sau grădina de flori sau pot împrumuta ori închiria pământ. Două familii din Germania au găsit soluția de a avea o grădină:

„Suntem două familii din misiunea Frankfurt și vă scriem pentru a vă povesti despre grădina noastră.

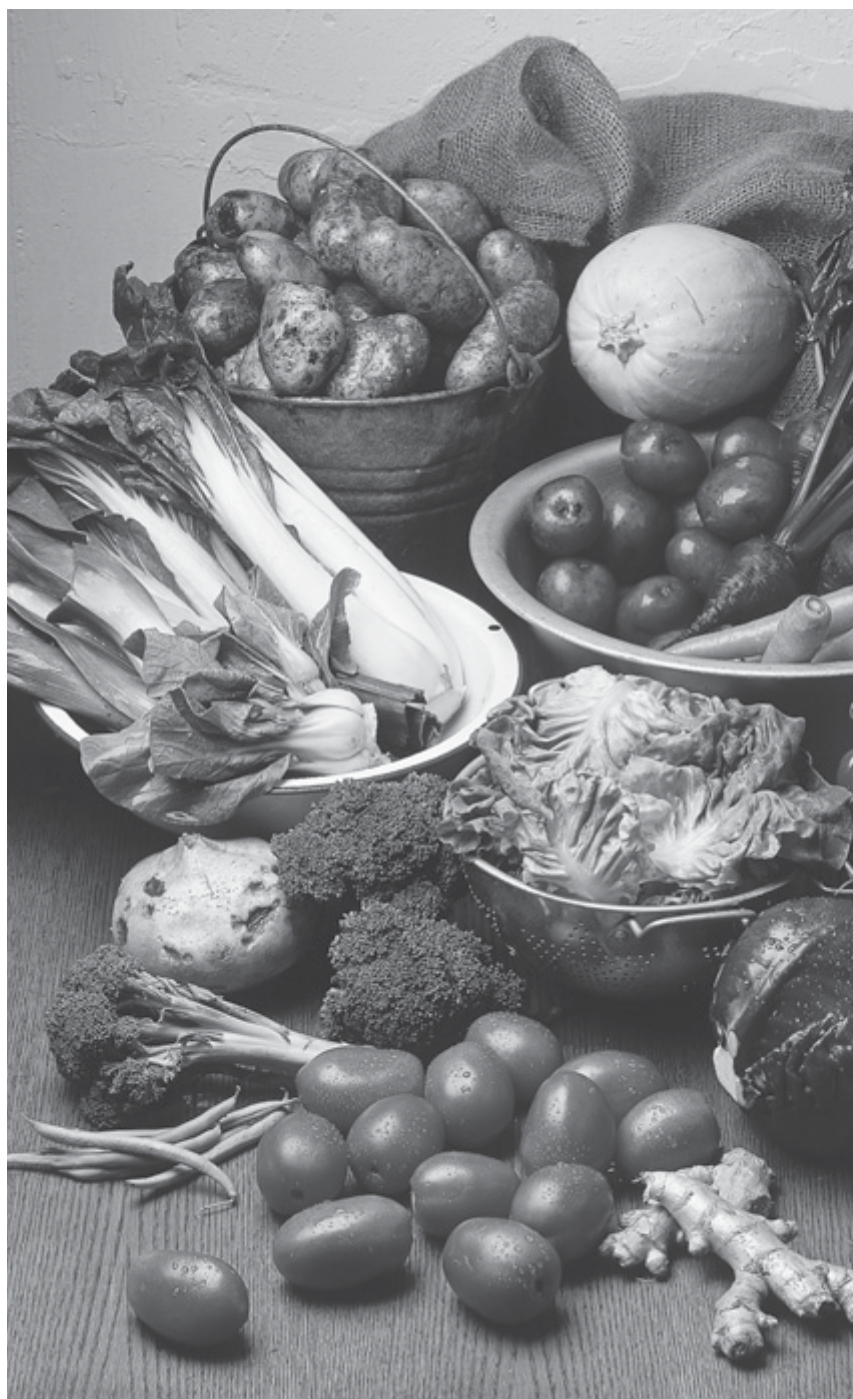
Nu a fost foarte ușor să găsim o bucată de pământ într-un oraș mare cum este Frankfurt – este o grădină mică – și când am închiriat-o arăta ca un pustiu, cu un gard rupt, cu o baracă dărăpănată și iarbă sălbatică peste tot. Dar nu ne-am lăsat descurajați.

Mai întâi, am făcut un gard nou, am reparat baraca și am săpat întreaga grădină. Primăvara am plantat legume, dar vecinii ne-au spus că ele nu vor crește. Există un mic izvor unde putem merge pe bicicletă pentru a aduce apă în bidoane. Ne-am rugat Domnului să ne binecuvânteze grădina. Domnul ne-a răspuns la rugăciuni. Toate legumele au răsărit. Era atât de minunat să vezi plantele crescând” (citat de Spencer W. Kimball în Conference Report, oct. 1976, pag. 5 sau *Ensign*, nov. 1976, pag. 5).

Ce să plantăm

- Arătați ilustrația 25-b, „Alegeți și sădiți plantele care se dezvoltă bine în solul și în climatul dumneavoastră”.

A doua decizie pe care trebuie s-o luăm este cu privire la ce anume să plantăm. Unele grădini dispun de mult spațiu; altele sunt mici. Dacă spațiul este limitat, alegeți plante care cresc pe verticală, pe țărushi, araci, cum ar fi viță de vie, mazăre sau roșii. Alegeți semințe care dau rod în buchet, cum sunt dovleceii și roșiile, mai degrabă decât culturi care

25-c, Exemple de legume

produc numai un fruct sau o legumă dintr-o singură sămânță, cum ar fi ridichea.

Aveți grijă să alegeți alimente care să asigure elementele nutritive pentru familiile dumneavoastră. Dar, evitați să plantați produse care nu plac și care nu vor fi consumate. De asemenea, fiți atente să alegeți plante care cresc bine în solul și în climatul dumneavoastră.

- Expuneți posterul care arată fructele, legumele, rădăcinoasele și cerealele care cresc în zona dumneavoastră sau referiți-vă la informațiile de pe tablă. Care sunt plantele care dau cele mai bogate produse pe o suprafață limitată?

Este o idee bună să desenați o schiță a grădinii dumneavoastră în fiecare an când vă faceți planurile. N-ar trebui cultivate aceleași plante în același loc, an de an. Dacă nu sunt alternate culturile, ele devin din ce în ce mai sărace și nu cresc bine.

- Arătați ilustrația 25-c, „Exemple de legume”.

Când să plantăm

Altă hotărâre pe care trebuie s-o luăm este perioada când trebuie să plantăm. Fiecare plantă se dezvoltă mai bine când condițiile sunt mai favorabile. Unele culturi cresc mai bine în sezonul uscat, în timp ce altele preferă mai multă apă. Unele culturi–sfecla, varza, morcovii, salata, ceapa, mazărea și spanacul cresc mai bine pe vreme răcoroasă. Altele – fasolea, porumbul, pepenii, dovleceii și roșiile – cresc mai bine pe vreme caldă.

- Expuneți posterul care indică perioadele cele mai potrivite pentru diferite culturi care cresc în zona dumneavoastră sau referiți-vă la informațiile de pe tablă.

Pregătiți locul grădinii

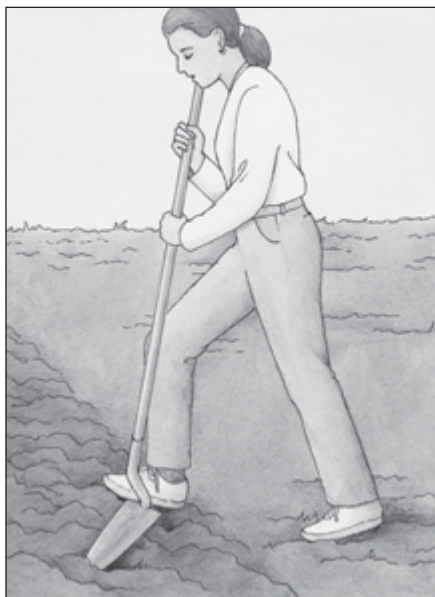
Cu patru-șase săptămâni înainte de a începe plantarea, curățați locul de buruieni, de lemne, de pietre, de gunoaie și de ramuri. Săpați pământul cu o lopată sau cu o sapă, astfel ca apa să pătrundă mai ușor. Pământul trebuie să fie sfărâmicos, fără bulgări în momentul săditului.

- Arătați ilustrația 25-d, „Pregătiți terenul înainte de a planta”.

În prezent, cele mai multe soluri pot fi îmbunătățite. Composturi, resturi bine putrezite de plante și de animale vor îmbunătăți compoziția solului, fie el nisipos sau argilos. Acestea ajută, de asemenea, la îmbunătățirea culturilor, deoarece hrănesc solul. Dar compostul nu poate fi făcut și răspândit pe teren în aceeași zi. Sunt necesare patru până la șase săptămâni pentru a produce un compost care să fie gata de introdus în sol. Din acest motiv, unele persoane pregătesc o grămadă mare de compost în fiecare an și-l utilizează în grădină în anul următor.

Curățați locul de buruieni, de lemne, de pietre, de gunoaie și de ramuri.

Săpați pământul cu o lopată sau cu o sapă.

Adăugați compost pentru a îmbunătăți solul.

Greblați și neteziți pământul înainte de a planta.

25-d, Pregătiți terenul înainte de a planta

Puteți învăța să faceți singure o cantitate de compost, consultând o carte, un îndrumar pentru agricultură sau un grădinar experimentat.

- Cereți-le surorilor care au pregătit compost să explice cum l-au făcut și cum l-au folosit.

Plantați grădina

În zonele în care sezonul de creștere a culturilor este scurt, puteți începe grădina dumneavoastră în interior, în vase cu pământ. Dacă începeți direct afară, plantați în rânduri drepte pentru a recunoaște buruienile. Lăsați spații între semințe. Aflați care este timpul de plantare a semintelor pentru fiecare cultură. Plantați câte un rând din aceeași cultură, cum ar fi porumbul, în fiecare săptămână, timp de câteva săptămâni la rând. În acest fel, veți avea o perioadă mai lungă de recoltare.

Semințele variază ca mărime; dacă sunt plantate toate la aceeași adâncime, ele nu vor crește. Plantați fiecare sămânță la o adâncime care să nu depășească de trei ori diametrul ei. După aceea, bătătoriți bine pământul. Aveți grijă să lăsați suficient spațiu între rânduri pentru a putea afâna pământul în jurul plantelor în timpul creșterii lor.

Mențineți solul umed după plantarea semințelor. Dacă solul este uscat, semințele nu vor germina.

Îngrijiți grădina

Planul, pregătirea și plantarea vor aduce puține beneficii, dacă nu ne îngrijim în continuare de grădinile noastre. Trebuie să faceți următoarele:

Udați

Udați grădina din abundență o dată pe săptămână, dacă nu a fost suficientă ploaie. Solul trebuie să fie ud până la o adâncime de 15 cm imediat după udare. Udați întotdeauna când soarele nu este fierbinte pentru ca pământul să nu se încingă.

Acoperiți

Când plantele s-au înălțat câțiva centimetri, îndepărtați toate buruienile rămase. Presărați rumeguș, puneți ziare rupte, iarbă, frunze sau paie pe o înălțime de câțiva centimetri în jurul plantelor și printre rânduri. Acest strat acoperitor împiedică uscarea și încălzirea solului. Multă lume care folosește stratul acoperitor nu trebuie să curețe o mulțime de buruieni.

Cultivați

Buruienile răpesc apa și elementele nutritive ale plantelor. Îndepărtați-le cu mâna sau dezgropați-le cu cazmaua. O pătură groasă de bălegar cu paie poate împiedica creșterea buruienilor, dar această pătură va trebui să o dați la o parte în fiecare săptămână pentru a săpa pământul cu o sapă. Reașezați această pătură după săpare.

25-e, O grădină poate aduce multe avantaje familiei

Controlați daunele făcute de insecte

Insectele dăunează plantelor și pot distruge recoltele. Fiți atente și culegeți toate recoltele mature înainte de a putrezi. Dacă nu faceți așa, insectele se vor hrăni din ele. De asemenea, îndepărtați recoltele care nu au dat rod. Îndepărtați insectele cu mâna, cu apă sau folosiți insecticide. Dacă folosiți insecticide, fiți atente și spălați alimentele înainte de a le consuma.

Recoltați

Dacă veți culege fructele și legumele chiar înainte de a le găti, de a le mânca sau de a le conserva, ele vor avea un gust mai bun și un aport nutritiv mai mare. Unele culturi, cum sunt castraveții, produc mai bine dacă sunt culese des. Nu le lăsați să se coacă prea tare sau să se usuce. Recoltați legumele foioase când sunt fragede.

- Arătați ilustrația 25-e, „O grădină poate aduce multe avantaje familiei”.
- Ce beneficii ne aduce o grădină atunci când planificăm, când pregătim, când plantăm și avem grijă de ea?

Concluzii

Noi putem arăta că Îl iubim pe Domnul și că avem încredere în El, făcând ceea ce ne cer profeții Lui. Fiecare dintre noi va primi binecuvântări, dacă vom planifica și vom pregăti grădinile noastre și, apoi, ne vom îngriji de ele, astfel încât să fie ordonate și să producă bine. Președintele Kimball ne-a sfătuit: „Îngrijiți-vă peluzele și grădinile. Oricare ar fi împrejurările, proprietățile dumneavoastră să reflecte ordine, frumusețe și fericire. Plănuiți și duceți-vă planul la bun sfârșit în ordine și în mod sistematic” (din Conference Report, apr. 1976, pag. 171 sau *Ensign*, mai 1976, pag. 125).

- Citiți Doctrină și legăminte 59:16–19.

Recomandare

Plănuiți chiar de acum în ce mod să începeți să realizați grădina dumneavoastră sau să o îmbunătățiți. Amintiți-vă că întreaga familie poate lucra împreună pentru a avea o grădină reușită.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Informați-vă de la bibliotecă, de la autoritățile agricole locale sau de la un grădinar experimentat despre următoarele:
 - a. care sunt culturile ce cresc cel mai bine într-o grădină acasă;
 - b. care sunt perioadele de sădire pentru fiecare cultură;
 - c. cum se face o grămadă de compost bun în grădina casei;
 - d. cum se udă, cum se înlătură buruienile, cum se combat daunele produse de insecte și cum se cultivă o grădină.
2. Pregătiți posterele propuse pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
3. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

PREPARAREA ÎN CASĂ

Lecția 26

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să învățăm să ne biziim pe forțele, noastre producând cele necesare în casă.

Să ne biziim pe noi înșine

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Încurajăm toate familiile sfinte din zilele din urmă să se bazeze pe ele însele și să devină independente” (din Conference Report, apr. 1976, pag. 170 sau *Ensign*, mai 1976, pag. 124). Există motive întemeiate pentru acest sfat. Președintele Marion G. Romney a explicat: „Trăim în zilele din urmă... Trăim în era care precede cea de a Doua Venire a Domnului Isus Hristos. Ni se spune să ne pregătim și să trăim astfel încât să fim... independenți deasupra tuturor creaturilor de sub lumea cerească” (din Conference Report, apr. 1975, pag. 165; vezi D&L 78:13–14).

- Arătați ilustrația 26-a, „Puii pot fi crescuți, pentru a obține hrană, într-un spațiu restrâns”.

Președintele Kimball ne-a sfătuit să ne biziim pe propriile noastre forțe deoarece profețiile din vechime se vor împlini. El a spus: „Cred că va veni timpul când vor fi mai multe suferințe, mai multe furtuni și mai multe inundații... mai multe cutremure... Cred că ele se vor înmulți, probabil, pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, astfel că trebuie să fim pregătiți pentru aceasta” (din Conference Report, apr. 1974, pag. 184).

Președintele Kimball a mai spus:

„Când vor veni vremuri grele, mulți își vor dori să-și fi umplut toate borcanele cu fructe, să-și fi cultivat o grădină în spatele casei și să fi sădit câțiva pomi fructiferi și arbuști, pentru a-și asigura propriile nevoi.

Domnul a plănuit să fim independenți de orice creatură, dar observăm cum mulți fermieri cumpără lapte de la lăptării, iar proprietarii cumpără legumele care cresc în grădinile lor de la magazine. Și dacă nu ar fi camioanele care să umple rafturile magazinelor, mulți ar fi înfomețați” (din Conference Report, oct. 1974, pag. 6 sau *Ensign*, nov. 1974, pag. 6).

26-a, Puii pot fi crescuți, pentru hrană, într-un spațiu restrâns

- Rugați-le pe surori să-și imagineze că magazinele sunt închise și că ele trebuie să se bazeze pe forțele lor pentru orice lucru. Întrebați-le ce și-ar dori să producă acasă în aceste condiții.

Cum putem să ne îngrijim de nevoile noastre

Episcopul Vaughn J. Featherstone ne-a învățat ce îndemânări ar trebui să dezvoltăm pentru a ne îngriji de nevoile noastre: „În ceea ce privește producerea în casă: creșteți animale, acolo unde legile locale și mijloacele permit; plantați pomi fructiferi, viță de vie, arbuști fructiferi și legume; veți asigura hrana pentru întreaga familie, mare parte din ea putând fi consumată proaspătă; alte produse pe care le cultivați pot fi conservate și incluse în proviziile dumneavoastră; dacă este posibil, produceți și alte bunuri decât cele alimentare, necesare vieții; coaseți și reparați singure îmbrăcămintea dumneavoastră; confecționați și fabricați singure cele necesare; și aș putea adăuga, înfrumusețați, reparați și mențineți tot ceea ce posedați” („Food Storage”, *Ensign*, mai 1976, pag. 117).

Pentru a urma sfaturile episcopului Featherstone, trebuie să învățăm să ne îngrijim de noi înșine în următoarele moduri:

- Expuneți posterul cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Creșteți animale.
2. Plantați pomi și arbuști fructiferi și viță de vie.
3. Plantați legume în grădină.
4. Conservați alimentele.
5. Coaseți și reparați.
6. Confecționați și fabricați articolele necesare.
7. Reparați și întrețineți bunurile dumneavoastră.

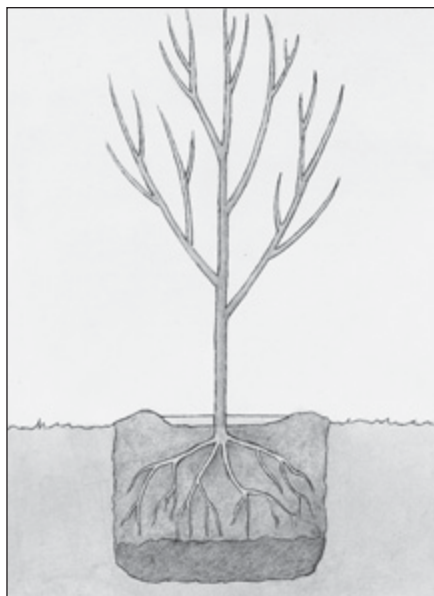
Creșteți animale

Dacă avem suficient teren și este permisă creșterea animalelor acolo unde locuim, ar trebui să creștem anumite animale. Înainte de a ne hotărî ce animale să creștem, trebuie să știm tot ceea ce este necesar cu privire la hrana, adăpostul și îngrijirea lor pentru a le menține sănătoase. Trebuie să ne pregătim dinainte pentru îngrijirea lor. Unele dintre animalele care sunt ușor de îngrijit sunt: puii, iepurii, rațele și caprele.

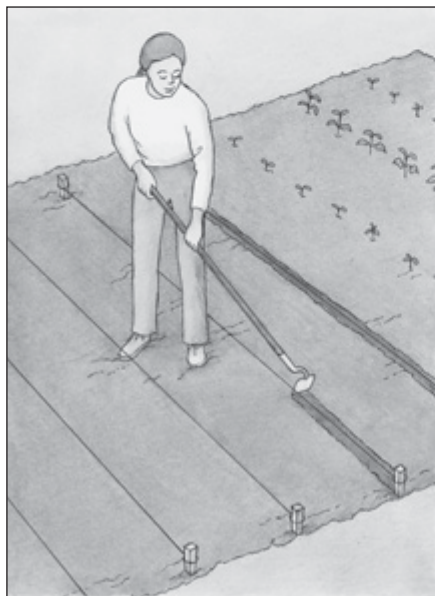
- Discutați despre speciile de animale care se cresc cel mai frecvent în zonă. Discutați despre hrana, adăpostul și îngrijirea necesitate de fiecare dintre ele.

Folosiți un lemn pentru a vă ajuta sădirea pomului în groapă, în adâncime.

Adăugați compost solului pentru a ajuta rădăcinile să crească. Apa nu trebuie să fie drenată prea repede.

Sfoara legată de stâlpi poate fi folosită pentru a face rândurile drepte.

Plantați câte un rând din aceeași cultură în fiecare săptămână pentru a prelungi perioada de recoltare.

26-b, Plantarea de pomi și de legume

Plantați pomi și arbuști fructiferi și viță de vie

- Arătați ilustrația 26-b, „Plantarea de pomi și de legume”.

Pomii fructiferi, vița de vie și arbuștii fructiferi rodesc în fiecare an sau o dată la doi ani. Ei nu trebuie sădiți în fiecare an, ca legumele. Totuși, ei nu rodesc decât la câțiva ani după ce au fost sădiți. Trebuie să-i plantăm cât mai curând posibil, astfel încât să avem fructele atunci când vom avea mai multă nevoie de ele.

Fiecare pom, arbust și viță de vie necesită o anumită cantitate de apă. Trebuie să-i ferim de dăunători și de boli. Unii pomi și arbuști cresc mai mari decât alții. Înainte de a-i sădi, trebuie să știm de cât spațiu vor avea nevoie când vor ajunge la maturitate.

- Discutați despre pomii fructiferi, despre vița de vie și despre arbuștii cei mai productivi din zonă. Discutați despre sădirea și îngrijirea pe care o necesită fiecare dintre ei.

Plantați legume în grădină

↳ Arătați ilustrația 26-c, „O familie lucrează împreună în grădină”.

Președintele Kimball a cerut fiecărei familii să aibă o grădină de legume. Ea ne asigură alimente proaspete și un surplus pentru conservare și păstrare. Lecția 25, „Grădinaritul” tratează acest subiect.

Conservați alimentele

- Arătați ilustrația 26-d, „Alimentele pot fi depozitate, conservate sau uscate pentru a fi întrebuințate atunci când produsele proaspete nu sunt disponibile”.

De mulți ani, profeții noștri ne-au cerut să conservăm și să facem provizii de alimente, atunci când este legal să facem așa. Trebuie să păstrăm alimente pentru cazurile în care vin timpuri când nu le putem obține. În toamna anului 1974, când un uragan a lovit statul Honduras, membrii Bisericii au fost recunoscători pentru că uscaseră alimente și făcuseră provizii. Doar cu câteva luni înainte de uragan, președintele de misiune îi avertizase de un dezastru iminent. El i-a îndemnat să înceapă un program de conservare a hranei. Fasolea, făina, orezul și alte alimente de bază puse deoparte i-au salvat pe sfinți de la foamete (vezi Bruce Chapman, „Hurricane in Honduras”, *New Era*, ian. 1975, pag. 30–31).

Pentru a conserva și a face provizii de alimente putem:

1. Să le depozităm sub pământ. Această metodă este foarte potrivită pentru unele rădăcinoase și pentru unele legume verzi, foioase, dacă drenarea solului se face bine și nu plouă prea mult.
2. Să le uscăm. Folosiți un aparat de deshidratat pentru alimente sau, în timpul vremii călduroase, uscați fructele și legumele la soare. Alimentele uscate la soare trebuie protejate de muște sau alte insecte și trebuie acoperite sau aduse înăuntru când plouă.

3. Să le îmbuteliiem. Această metodă este simplă – dar periculoasă, dacă nu este efectuată corect. Dacă este efectuată corect, îmbutelierea este o metodă bună pentru a conserva alimentele și de ale păstra gustul. Un bun sistem de îmbuteliere necesită cel puțin un sterilizator (echipamentul poate fi folosit de mai multe familii). Această metodă, de asemenea, cere și protejarea sticlelor și a borcanelor pentru a nu se sparge.
 4. Să o sărăm sau să o punem în saramură (însemnând să conservăm în apă curată, sărată). Aceasta este o metodă ieftină de conservare a fructelor, a legumelor și a cărnii. Necesită un minim de echipament sau chiar deloc.
- Discutați despre metodele tradiționale de conservare din zona dumneavoastră. Discutați despre noi metode pe care surorile ar dori să le cunoască.

Coaseți și reparați

- Arătați ilustrația 26-e, „Ustensile casnice folosite la cusut, la gătit și la diverse reparații în casă”.

Trebuie să învățăm să coasem și să reparăm îmbrăcămintea noastră. Pentru a fi pregătite în caz de nevoie, trebuie să învățăm, de asemenea, cum să refacem îmbrăcămintea veche. Este bine să adunăm materiale pentru a confecționa îmbrăcămintea în cazul în care nu se va găsi. Putem învăța să confecționăm și alte lucruri în afară de îmbrăcăminte: așternuturi, perdele, covoare, prosoape, fețe de masă, tapițerie pentru mobilă. Ne putem forma și alte îndemânări, cum ar fi țesut, capitonat, tricostat, croșetat, ca și alte feluri de împletituri. Toate acestea ne pot înfrumuseța îmbrăcămintea și căminele.

- Ce putem coase sau confecționa pentru căminele noastre?

Confecționați sau fabricați lucrurile necesare

Dacă ar fi să facem față unui dezastru natural, trebuie să fim pregătite să gătim, să ne încălzim casele și să ne coacem mâncarea, să ne spălăm îmbrăcămintea, corpurile noastre și lucrurile din jurul nostru. Putem învăța să facem săpun din materiale din casă. Și, când este permis prin lege, trebuie să depozităm combustibil, asigurându-ne că acesta este păstrat într-o zonă protejată, în siguranță.

La nevoie, trebuie să știm să ne reconstruim casele, hambarele sau grajdurile. Este important ca membrii familiei să cunoască cum se lucrează lemnul și alte materiale și cum să se folosească de unelte. Astfel, ei pot confecționa și repara orice.

- Cunoaștem persoane cu aceste îndemânări în această zonă? Cum putem învăța aceste îndemânări, noi sau membrii familiei noastre?

26-c, O familie lucrează împreună în grădină

26-d, Alimentele pot fi depozitate, conservate sau uscate pentru a fi întrebuințate atunci când produsele proaspete nu sunt disponibile

Reparați și întrețineți bunurile dumneavoastră

Noi dorim să economisim timp și bani și să evităm să depindem de alții. Pentru a face astfel, putem învăța să reparăm și să ne întreținem singuri bunurile.

- De ce este important să menținem lucrurile noastre în bună stare?

Deprinderea unor îndemânări de care avem nevoie

Biserica a recomandat ținerea unor ore separate pentru deprinderea de îndemânări care să ne facă independente. Unele dintre noi au învățat lucruri pe care le putem preda și celorlalte. Dacă nu cunoaștem unele lucruri, putem căuta persoane care să ne învețe. Putem învăța din cărți sau din reviste, din orele de economie casnică, din serviciile publice sau din programele școlare.

- Rugați-le pe surori să explice ce calificări au și încurajați-le să le învețe și pe celelalte surori. Explicați-le unde pot merge în cadrul comunității pentru a primi calificările respective. Cum putem să ne ajutăm și să ne încurajăm copiii să deprindă îndemânări folositoare?

Chiar și în vremea Vechiului Testament, Domnul i-a încurajat pe oameni să se bizuie pe forțele proprii și să fie independenți. În Proverbe 31 este descrisă o gospodină bună care își folosește îndemânarea pentru întreținerea casei:

„Ea face rost de lână și de in și lucrează cu mâini harnice...

... din rodul muncii ei sădește o vie...

Ea pune mâna pe furcă și degetele ei țin fusul.

Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit.

Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată...

Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei” (versetele 13, 16, 19–21, 27).

Concluzii

Domnul a plănuțit ca problemele și încercările să facă parte din experiențele noastre pe pământ. Dar El este milostiv cu noi. El ne-a asigurat căi prin care să rezolvăm aceste probleme. Prin profeții Săi, Domnul ne-a sfătuit să învățăm să avem grijă de noi. Când urmăm acest sfat, nu ne va fi teamă de vremurile grele, pentru că vom fi pregătiți. Domnul a spus: „Dacă sunteți pregătiți, nu vă va fi teamă” (D&L 38:30).

Recomandare

Hotărâți ce îndemânări trebuie să deprindeți dumneavoastră și familiile dumneavoastră. Începeți din această săptămână să învățați să practicați cel puțin una dintre acestea.

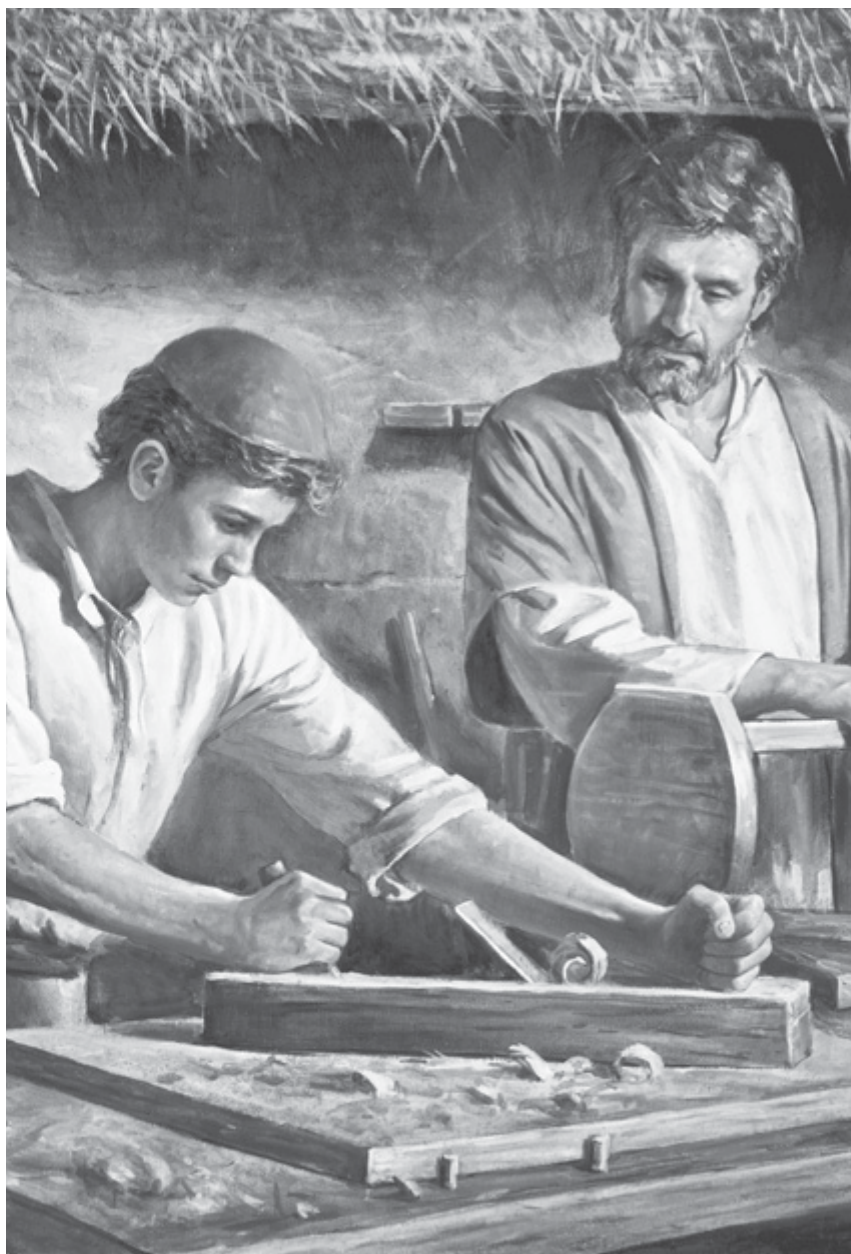
26-e, Ustensile casnice folosite la cusut, la gătit și la diverse reparații în casă

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Aflați modalitățile prin care surorile pot să învețe să producă în casă, cum ar fi în cadrul comunității sau în cadrul unor ore speciale la Biserică, unde persoane pricepute pot veni să le instruiască.
2. Informați-vă la specialiști din organisme publice sau de la alte persoane experimentate despre:
 - a. ce fel de animale se cresc în zonă și care sunt acelea care se cresc mai ușor;
 - b. ce pomi fructiferi, viță și arbuști fructiferi cresc bine în zonă și ce îngrijire necesită;
 - c. cursurile de croitorie care sunt disponibile. Dacă nu se țin, căutați pe cineva care să le poată învăța pe surori;
 - d. cursurile care există pentru membrii familiei în scopul de a-i învăța cum se construiesc case, cum se realizează mobila și alte articole necesare. Dacă nu se țin asemenea cursuri, încercați să găsiți persoane care au calificarea necesară și care sunt dornice să-i învețe pe alții.
3. Pregătiți posterul propus pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
4. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

DEZVOLTAREA PERSONALĂ ȘI A FAMILIEI

DEZVOLTAREA TALENTELOR NOASTRE

Lecția 27

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să descoperim, să dezvoltăm și să folosim talentele personale care ne-au fost date de Tatăl nostru Ceresc.

Fiecare are talente și îndemnări

Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Dumnezeu ne-a înzestrat cu talente și cu timp, cu talente ascunse și cu ocazii de a le folosi și de a le dezvolta în slujba Lui. De aceea, El așteaptă multe de la noi, copiii Săi privilegiați” (*The Miracle of Forgiveness* [1969], pag. 100).

Dacă cineva ne întreabă ce talente avem, cum am răspunde? Unii dintre noi pot crede că nu au nici un talent. Poate că nu suntem creativi în sensul artistic al cuvântului, în domenii cum ar fi muzica, dansul și literatura. Dar putem avea îndemnări pe care nu le recunoaștem ca talente. Putem avea aptitudini speciale în a organiza, a ne împrieteni, a aduce pace, a-i învăța pe alții sau a îngriji copiii.

Ella, o tânără fată, era nefericită deoarece nu avea talentele pe care le aveau surorile ei. Ei nu i se acorda aceeași atenție și apreciere ca celorlalte. Cu ochii în lacrimi s-a dus la mătușa ei, Susan, suspinând: „Nimeni nu mă place. Nu sunt bună de nimic”.

După ce a calmat-o pe Ella și s-a gândit puțin, mătușa Susan a spus: „Înțeleg ce simți, Ella. E greu să trăiești cu două surori mai mari, foarte talentate și populare. Te poate face să te simți inferioară”. După aceea, mătușa Susan a spus: „Ella, Tatăl nostru din Ceruri a avut mare grijă să ne creeze pe fiecare dintre noi individual. Nu încerca să fii asemenea altcuiva. Fii recunoscătoare pentru talentele și darurile tale și caută să faci tot ceea ce poți pentru a le cultiva”.

Mătușa Susan i-a explicat că datorită aptitudinii ei de a se ocupa în mod excepțional de copii, putea fi o „baby-sitter” ideală. Ea a continuat:

„Am auzit-o pe mama ta spunând... că îți faci întotdeauna munca bine și cu voce bună și că faci atât de multe pentru ca totul să fie cât mai bine în casă.

„Ella, ți-ai dat seama vreodată că atunci când cineva este bolnav, tu te pricepi cel mai bine să îl alini? Când am fost bolnavă, tu ai fost aceea care s-a ocupat de treburile mele, tu mi-ai adus în permanență flori proaspete și m-ai înveselit cu vizitele tale. Tu ești inteligentă, Ella... Ți place școala și te descurci foarte bine... Ai multe daruri și talente care te fac să fii deosebită, așa cum ești tu”. Și apoi, mătușa Susan a întrebat-o pe Ella dacă știa că „niciodată două diamante nu sunt, sau nu au fost niciodată, asemănătoare... „Ea i-a explicat: „Acesta este motivul pentru care, dintre toate averile lumești, diamantul... are cea mai mare valoare. Niciodată două diamante nu sunt la fel, dar toate sunt bijuterii. Să nu uiți niciodată că ești o bijuterie, Ella” (vezi Daryl V. Hoole și Donette V. Ockey, *With Sugar On Spice* [1966], pag. 19–21).

Talentele și aptitudinile noastre sunt daruri de la Tatăl nostru Ceresc. Fiecare persoană este înzestrată cu câteva din aceste daruri.

Descoperirea și dezvoltarea talentelor noastre

Este important să descoperim și să dezvoltăm talentele noastre. Apostolul Pavel spunea: „Nu fii nepăsător față de darul care este în tine” (1 Timotei 4:14). Dar găsirea și îmbunătățirea talentelor cere efort.

- Cum putem să descoperim talentele noastre?

Când căutăm și încercăm să ne descoperim talentele personale, trebuie să ne rugăm ca Tatăl Ceresc să ne îndrume. Putem cere binecuvântări speciale care să ne ajute să le recunoaștem. Dacă am fost puși deoparte pentru chemări în Biserică, poate că a fost menționat vreun talent la numirea sau la eliberarea din funcție. Ne putem întreba: „Ce calități m-au ajutat să prezint o lecție, să țin o cuvântare, să lucrez într-un comitet sau să ajut la organizarea unei petreceri?” Ar trebui să observăm viețile celor pe care îi admirăm. După aceea, ne putem verifica pentru a vedea dacă și noi avem unele dintre calitățile lor bune, chiar și într-o măsură mai mică. Părinții și alte rude, prietenii și învățătorii ne pot ajuta să ne recunoaștem și să ne dezvoltăm talentele.

Acolo unde sunt organizați țărui ai Bisericii, membrii demni pot primi binecuvântări de la patriarhul țăruiului. Într-o binecuvântare patriarhală, sunt adesea dezvăluite daruri și talente speciale. Putem folosi această binecuvântare ca un ghid în căutarea și dezvoltarea talentelor noastre. Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Sperăm din toată inima ca fiecărei persoane, inclusiv tineretului, să i se acorde șansa de a avea o binecuvântare patriarhală” (din Conference Report, oct. 1977, pag. 4 sau *Ensign*, nov. 1977, pag. 4).

Sora Nancy Seljestad din Homer, Alaska, a povestit cum și-a descoperit talentele. Ea îi ceruse soțului o binecuvântare specială. În timpul binecuvântării, el a fost inspirat să-i spună că dacă nu își va dezvolta talentele, ele îi vor fi dăruite altcuiva. Ea a spus:

„Am fost șocată, speriată și umilită.

M-a făcut să mă gândesc... Nimic din mine nu mi se părea a constitui un talent. Cum puteam dezvolta ceva ce nu eram în stare să recunosc? Undeva, ascunsă în interiorul meu, trebuia să existe o sursă neștiută de daruri necunoscute, neatînse, nefolosite...

Ca membră a Bisericii, am văzut oameni talentați care au fost în Biserică toată viața lor, exersând ani de zile pentru a-și dezvolta talentele lor de a cânta, de a scrie sau de a ține cuvântări. Nu aveam nici unul dintre aceste talente.

Dintr-o dată, am înțeles. Pot acționa asupra dorințelor și intereselor pe care le am, dezvoltându-mi și folosindu-mi talentele într-o oarecare măsură.

Prin meditație și rugăciune am descoperit că dorințele și interesele mele erau:

Pentru oameni: m-am hotărât să finalizez bunele intenții de a-i face pe alții fericiți, pe care le simțeam, adesea, dar pe care, rareori, le urmăream. Pentru început, am făcut o plăcintă pentru un băiețel a cărui mamă era plecată.

Pentru muzică: Nu știu să cânt după note sau la vreun instrument, totuși iubesc muzica. Am luat legătura cu o soră care are talent muzical și i-am spus: 'Mi-ar place să cânt un duet cu tine'.

Pentru teatru: M-am oferit să mă ocup de o 'seară de teatru', destinată obținerii de donații pentru o excursie la templu a tinerilor din ramura noastră.

Pentru scris: Deseori, am sentimente puternice când sunt impresionată de ceea ce spune sau face cineva. M-am hotărât să exprim aceste sentimente în scris și să le trimit celui care m-a impresionat...

Nu sunt șanse să devin celebră... Totuși, ceea ce *îmi aparține* poate fi împărtășit celor care îmi sunt dragi – familiei mele, membrilor din ramura noastră și vecinilor. Propriile mele talente, prețioase și dăruite de Dumnezeu, poate sunt mici, dar se pot dezvolta" („I Dug Up My Talents", *Ensign*, mar. 1976, pag. 31).

Talentele noastre pot fi mici la început. Dar, prin muncă susținută, ele pot crește. Îmbunătățirea unui talent, deseori, ne ajută la dezvoltarea altor talente. O pregătire specială sau o educație tradițională ne ajută să ne formăm multe aptitudini. Depășirea unor probleme speciale sau a unor handicapuri ne poate ajuta să ne dezvoltăm noi talente. Ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, noi avem multe ocazii de a ne găsi și a ne dezvolta noi talente când acceptăm să slujim în diferite funcții. Multe dintre noi sunt numite nu pentru ceea ce pot face, ci pentru ceea ce pot fi.

Elder Franklin D. Richards a spus: „În mod frecvent, persoane cărora li se cere să accepte o funcție în Biserică sunt înclinațe să spună: ‘O, nu pot face aceasta. Nu am atâta experiență sau educație ca alții care au slujit’. Dar, cu credință, studiu, muncă și rugăciune, Domnul va face astfel încât să putem îndeplini ceea ce ni se părea imposibil” (din Conference Report, Conferința Zonei São Paulo, 1977, pag. 23).

Sora Maria Teresa P. de Paredes, soția fostului președinte al misiunii Mexico Veracruz a mărturisit: „Când o femeie este activă în Biserică, ea își dezvoltă talente surprinzătoare pe care ea nu știa că le are. Prin studiul Evangheliei și prin aplicarea principiilor corecte în viața ei de zi cu zi, ea devine o femeie mai bună, mai capabilă de a-și îndeplini rolul de administrator în căminul ei, de a-și ajuta familia și comunitatea” (citată de Carol Larsen din „The Gospel Counterculture”, *Ensign*, mar. 1977, pag. 23).

Președintele Brigham Young a spus: „Fiecare împlinire, fiecare slavă desăvârșită, fiecare realizare în matematică, în muzică, în știință și în artă aparține sfinților” (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 252).

Președintele Spencer W. Kimball aștepta ziua în care membrii Bisericii vor fi mari artiști și maestrii. El ne-a recomandat să excelăm în talentele și în îndemânările noastre. El ne-a îndemnat să nu fim satisfăcuți cu „bine”, ci să muncim pentru excelență. El ne-a reamintit că aceia care își dezvoltă talentele cu ajutorul Spiritului Sfânt vor obține rezultate superioare (Vezi „The Gospel Vision of the Arts”, *Ensign*, iulie 1977, pag. 3).

- Arătați ilustrația 27-a, „O femeie țese pânză” și 27-b, „O femeie învață să cânte la chitară”.

Folosirea talentelor sau pierderea lor

După ce ne-am descoperit și ne-am dezvoltat talentele, Domnul așteaptă să le folosim. Dacă nu le folosim, le vom pierde. Domnul ne avertizează:

„Dar, de unii nu sunt mulțumit, pentru că ei nu vor să deschidă gura lor, ci își ascund talentele din cauza fricii de oameni. Vai de aceștia, pentru că mânia Mea este aprinsă împotriva lor.

Și se va întâmpla că, dacă nu mai Îmi sunt credincioși, li se va lua și ce li s-a dat” (D&L 60:2–3).

Elder Richard L. Evans povestea despre o mamă care era îngrijorată de „ceea ce făcea sau nu făcea fiica ei cu talentele și șansele ei... Într-o zi, mama... i-a spus: ‘Eu ți-am dat viață. Tu, acum, fă ceva important cu ea!’ „ Elder Evans a adăugat: „Ni-L putem imagina pe Tatăl nostru, al tuturor, spunând ceva asemănător: ‘V-am dat viață. Acum, faceți ceva important cu ea! Obțineți cât mai mult de la ea! V-am dat timp, inteli-

27-a, O femeie țese pânză

27-b, O femeie învață să cânte la chitară

gență, pământul bun și tot ce oferă el – acum, folosiți-le’ „ (din Conference Report, oct. 1970, pag. 86–87 sau *Improvement Era*, dec. 1970, pag. 88).

Nu este atât de important câte talente avem, ci cât de bine le folosim. Domnul spune: „Celui căruia i s-a dat mult, i se va cere mult” (D&L 82:3).

Folosirea talentelor în mod drept aduce fericire

Domnul spune:

„Căutați cu sinceritate darurile cele mai bune, amintindu-vă, totdeauna, pentru ce sunt date ele;

Pentru că, adevărat vă spun vouă, ele sunt date... pentru ca să fie în folosul tuturor... care Îmi cer... dar care cer nu pentru a avea un semn ca să risipească în plăcerile lor” (D&L 46:8–9).

Talentele și îndemănările trebuie să-i ajute pe alții, la fel de bine ca și pe noi înșine. Când folosim talentele noastre pentru a-i lumina, pentru a-i înălța și a-i întări pe alții, noi ne arătăm recunoștința față de Tatăl Ceresc. Trebuie să folosim talentele pentru a-i învăța pe copii și pe tineri și pentru a-i inspira să facă un efort mai mare. Familiile noastre sunt binecuvântate, atunci când folosim îndemănările noastre în cadrul căminului. Când învățăm să coasem, să gătim, să facem ordine în casă, ne putem înfrumuseța viețile și putem lumina munca altora. Când dezvoltăm o fire bună și iubitoare, aducem pace și armonie în căminele noastre. Ne putem extinde talentele pentru a-i binecuvânta pe cei din vecinătatea noastră. Putem aduce bucurie prietenilor din jurul nostru, ajutându-i pe cei nevoiași.

Din nefericire, unii oameni își descoperă un talent, îl dezvoltă bine, dar îl folosesc într-un mod care nu-i ajută pe alții. De fapt, unii se folosesc de talentele lor pentru a promova nedreptăți. Persoana care are o voce frumoasă o poate folosi cântând cântece imorale. Persoana ce poate scrie poezii care să inspire, poate folosi greșit acest talent scriind literatură pornografică. Un orator sau un învățător talentat îi poate îndruma pe alții spre păcat. „Talentul fără caracter este mai degrabă demn de temut, decât de stimat” (Richard L. Evans, *Thoughts... for One Hundred Days* [1966], pag. 208).

La începutul acestei lecții, am văzut cum și-a descoperit și și-a dezvoltat sora Seljestad mai multe talente noi. Președintele de ramură al surorii Seljestad i-a cerut să fie directorul cu relații publice în ramură. Aceasta i-a dat posibilitatea să-și folosească noile talente. Ea s-a adresat editorului ziarului local cu ideea de a scrie o rubrică cu teme religioase în săptămânalul local. Acest lucru i-a dat șansa de a se întâlni și de a lucra cu conducători ai altor biserici. Datorită acestei rubrici, spune ea, „Am fost capabilă să risipesc multe mituri despre Biserică și să ofer exemple

din Cartea lui Mormon” (vezi „Calling Inspires New Talent”, *Church News*, 4 feb. 1978, pag. 14).

Elder Boyd K. Packer ne-a îndemnat: „Începeți, dar, voi, cei care sunteți dăruți; cultivați darul vostru. Dezvoltați-l în orice formă de artă și în fiecare exemplu demn de aceasta. Dacă aveți îndemnarea și dorința, formați-vă o carieră sau folosiți talentul ca pe o ocupație suplimentară sau cultivați-l ca pe un hobby. Dar oricum, binecuvântați-i pe alții prin folosirea lui. Stabiliți un standard cât mai înalt... Nu folosiți niciodată talentul în mod nedemn” („The Arts and the Spirit of the Lord”, din *Speeches of the Year, 1976* [1977], pag. 280).

Concluzii

Fiecare dintre noi este binecuvântat cu talente, cu aptitudini și cu ocazii de a le dezvolta. Tatăl nostru Ceresc așteaptă să folosim talentele noastre în folosul celorlalți, la fel de bine ca și pentru noi înșine. Când ne folosim talentele în scopuri drepte avem parte, atât noi, cât și cei din jurul nostru, de bucurie. Folosindu-le în mod drept, ele se vor extinde și noi ocazii și îndemnări se vor dezvolta. Este important să ne amintim că talentele noastre sunt daruri de la Dumnezeu și că noi suntem răspunzători în fața Sa de ceea ce facem cu ele.

Recomandare

Examinați ceea ce vă interesează, căutând un talent nou; după aceea, dezvoltați-l. Încurajați-i pe membrii familiei dumneavoastră să-și descopere talentele și să le dezvolte.

Scripturi suplimentare

- Matei 25:14–30 (pilda talanților)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 34, „Dezvoltarea talentelor noastre”.
2. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

DEZVOLTAREA CALIFICĂRII PROFESIONALE

Lecția 28

Scopul acestei lecții este de a ne inspira în găsirea și dezvoltarea calificării profesionale.

Uneori, femeile trebuie să lucreze

În multe familii, tatăl sau soțul muncesc pentru a se îngriji de nevoile familiei. Totuși, nu se întâmplă întotdeauna astfel. Femeile trebuie să fie pregătite să-și întrețină familia. Multe femei muncesc pentru a se întreține pe ele însele, iar altele muncesc pentru a se întreține pe ele și pe familiile lor.

- Care sunt unele dintre motivele pentru care o femeie trebuie să muncească? Scrieți răspunsurile pe tablă și discutați-le. Urmăriți să fie incluse și următoarele idei:

Soțul sau tatăl ei au murit.

Soțul sau tatăl sunt incapabili de muncă în urma unei boli sau a unui accident.

Ea este singură și trebuie să se întrețină singură.

Nevoile de bază ale familiei nu sunt acoperite de un singur venit.

O boală sau un alt neajuns neașteptat creează nevoia unui venit suplimentar.

Femeile trebuie să se pregătească pentru un serviciu

Femeile trebuie să se califice atât pentru a fi o gospodină, cât și pentru a-și câștiga existența.

„O femeie necăsătorită este totdeauna mai fericită când are o profesiune care îi permite să fie independentă din punct de vedere social și economic... Orice femeie căsătorită poate deveni văduvă pe nepregătite. Proprietățile pot dispărea tot atât de repede cum poate muri un soț. Astfel, oricare femeie se poate afla în situația de a se întreține singură și de a-și întreține copiii. Dacă a fost pregătită pentru îndatoririle și pentru situațiile urgente ale vieții, ea va fi mult mai fericită și va avea un sentiment mai mare de siguranță” (Camilla Kimball, „A Woman’s Preparation”, *Ensign*, martie 1977, pag. 59).

Mamele sunt încurajate să considere creșterea copiilor lor principala lor ocupație, în special atunci când copiii lor sunt mici. Ele trebuie totuși, să se pregătească pentru a-și câștiga existența muncind în afara casei. Înainte ca o mamă cu copii mici să se gândească să muncească în afara casei pentru a asigura nevoile de bază ale familiei, ea trebuie să se asigure că aceste nevoi sunt întemeiate. Ea trebuie să fie sigură că acele nevoi nu pot fi asigurate printr-un buget mai restrâns și prin producerea în casă. Ea trebuie să facă toate eforturile pentru a sta acasă cu copiii.

„Mamele care au copii mici ar trebui să-și folosească energia lor principală în compania copiilor, educându-i și îngrijindu-și familia și nu ar trebui să caute de lucru în afara casei, decât dacă nu există altă posibilitate pentru a satisface nevoile de bază ale familiei” (Scrisoare de la Prima Președinție către Neal A. Maxwell și Dallin H. Oaks; citat de Dallin H. Oaks în „Insights”, *Ensign*, martie 1975, pag. 56).

- Arătați ilustrația 28-a, „O femeie își ajută soțul infirm”.

Mama care se găsește, deodată, în situația de a asigura venitul familiei, pe lângă îndatoririle casnice, are mare nevoie de educație. Dacă s-a pregătit din vreme, va avea mai multe șanse și se va putea angaja mai repede.

Nu trebuie să ne așteptăm ca guvernul sau o societate de binefacere să se îngrijească de noi, dacă suntem în stare să muncim. Episcopul Victor L. Brown a spus:

„Ajutorul cu scop de binefacere sau un lucru obținut pe nimic încurajează lenevia și dependența și distruge respectul de sine.

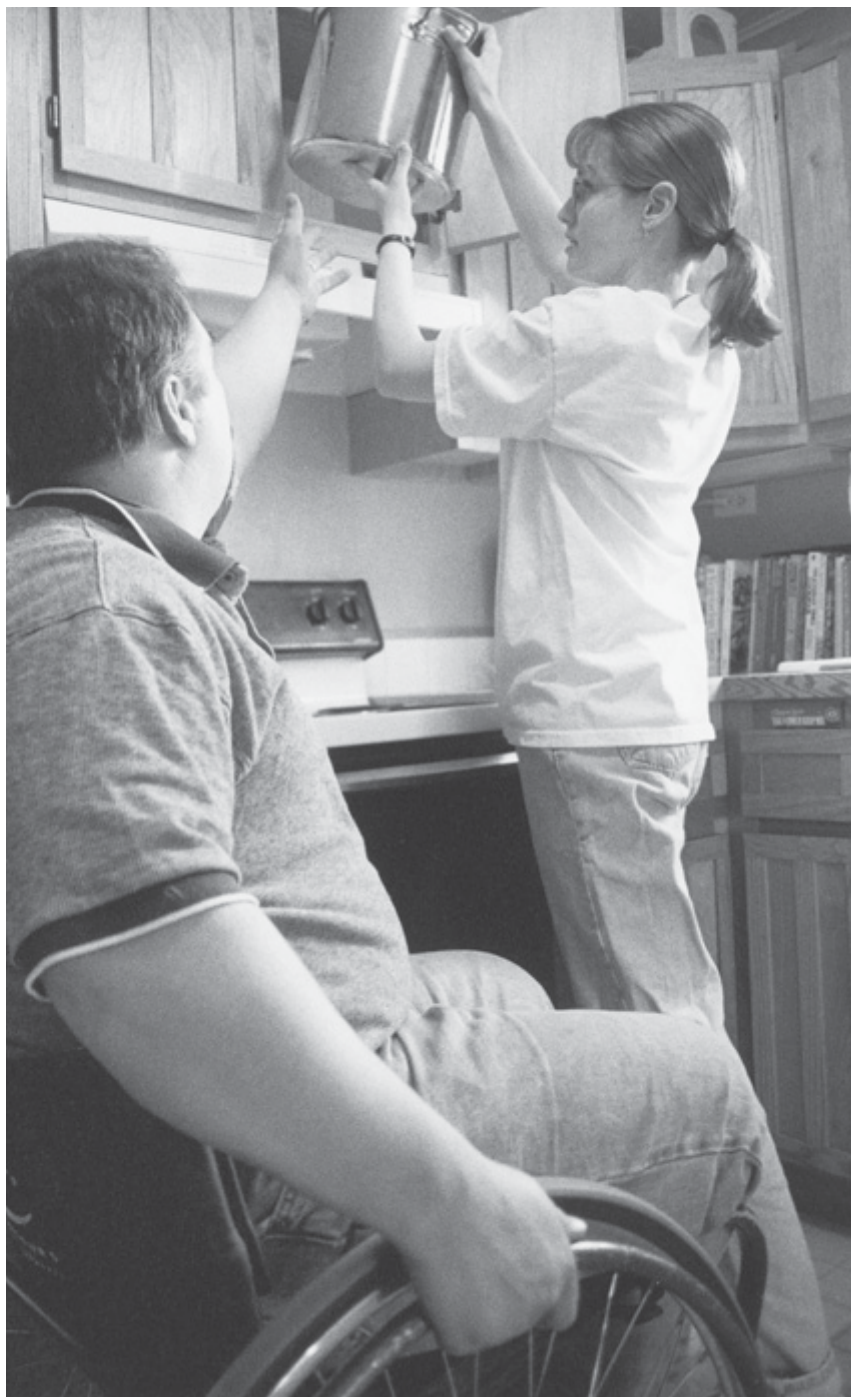
Domnul a prevăzut modul de a ajuta pe fiecare dintre noi pentru a se pregăti pentru nevoile proprii” („The Church and the Family in Welfare Services”, *Ensign*, mai 1976, pag. 110).

Cum să ne pregătim pentru un serviciu

- Discutați următoarele modalități prin care femeile se pot pregăti pentru serviciu. Încurajați-le pe membrele clasei să vină cu idei suplimentare.

Pentru femei și tinere necăsătorite:

1. fixarea unui țel pentru o carieră și obținerea educației și a pregătirii necesare;
2. frecventarea unor cursuri obișnuite sau la seral pentru a se pregăti pentru o meserie;
3. căutarea unui serviciu care să le ajute la dezvoltarea îndemânărilor și la câștigarea experienței;
4. instruirea pentru a se pregăti în vederea responsabilităților de soții și de mame;

28-a, O femeie își ajută soțul infirm

28-b, O femeie câștigă bani acasă tunzând părul

5. prestarea de muncă voluntară în spitale, societăți locale, școli etc.;
 6. deprinderea de îndemânări care pot fi folosite acasă pentru a câștiga bani.
- Există posibilități de angajare cu jumătate de normă în zona dumneavoastră? Se pot urma cursuri pentru completarea educației?

Pentru femeii căsătorite care nu trebuie să lucreze pe moment:

1. frecventarea de cursuri care să le pregătească pentru un serviciu;
2. contactarea diverselor școli și servicii din zonă pentru orientare și consultare în privința ofertelor de serviciu;
3. oferirea de servicii voluntare care vor ajuta la dezvoltarea aptitudinilor de muncă.

Desigur, nici una dintre aceste activități nu trebuie să împiedice o mamă să-și îndeplinească rolul în familie. Mai degrabă, ea trebuie să caute lucruri care să o ajute să devină o mamă și o gospodină mai bună. Un curs de administrare financiară, de exemplu, o poate ajuta să găsească modalități pentru a gestiona mai bine bugetul familiei.

- Care sunt unele modalități suplimentare prin care vă puteți pregăti pentru a avea un serviciu?

O soră din America Centrală a rămas văduvă pe când cel mai mic copil al ei avea mai puțin de un an. La început, s-a simțit teribil de singură. Cu trei copii mici de întreținut, ea era conștientă că trebuia să învețe să lucreze ceva. S-a înscris la un curs pentru a învăța să facă tipare și croitorie ca să poată lucra acasă și să fie și cu copiii ei. Ea s-a specializat atât de bine, încât, mai târziu, i s-a cerut să țină cursuri plătite de către stat. Ca urmare a eforturilor ei și a modului ei înțelept în care s-a folosit de bani, cei trei copii ai ei au putut, în final, să meargă la școli bune și, în final, să devină profesori. Această soră este una dintre multele femei care a găsit modalități să-și dezvolte talentele și să le transforme în aptitudini profesionale.

Când dorim să deprindem o meserie, trebuie să ne hotărâm ce dorim, într-adevăr, să facem. Dacă se poate, trebuie să alegem ceva ce ne interesează. După aceea, trebuie să învățăm tot ceea ce putem despre acel lucru. De exemplu, dacă ne hotărâm să producem ceva în casă trebuie să căutăm până când găsim ceva care se caută și care ne poate aduce un profit bun. Putem arăta cele realizate prietenilor, vecinilor și rudelor. Le putem prezenta la expoziții și magazine locale.

Trebuie să ne rugăm, întotdeauna, să fim ajutați în luarea deciziilor. Trebuie să-I cerem Tatălui nostru Ceresc să ne îndrume pentru a găsi căile prin care să ne pregătim.

28-c Se pot vinde produse de panificație făcute în casă

„În loc să căutăm să aflăm ceea ce va face Domnul pentru noi, să ne întrebăm ce putem face singuri pentru noi” (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 293).

Cum să câștigăm bani acasă

- Arătați ilustrația 28-b, „O femeie câștigă bani acasă tunzând părul” și 28-c, „Se pot vinde produse de panificație făcute în casă”.

Multe femei au găsit căi prin care să-și folosească talentele și interesele pentru a câștiga bani acasă. Acest lucru este binevenit, mai ales când o mamă cu copii mici trebuie să muncească. Mai jos, sunt redat câteva moduri prin care o femeie poate câștiga bani acasă:

1. cusutul hainelor pentru copii, al draperiilor, al rochiilor de mireasă, al uniformelor, al articolelor de menaj; confecționarea animalelor din pânză, a păpușilor și a rochiilor pentru păpuși;
2. brodat, tricostat, matlasat, croșetat, împletit, confecționarea de flori, aranjamente florale, confecționarea de bijuterii sau de dantele;
3. decorarea prăjiturilor, pregătirea de torturi pentru nuntă, pâine, fursecuri, bomboane sau plăcinte, sau pregătirea de pachete pentru servit la școală;
4. îngrijirea de copii acasă sau ținerea, acasă, a unei grădinițe organizate;
5. grădinărit și vânzarea de produse. Produsele proaspete din grădină sunt totdeauna căutate și se vând bine. Unele femei care trăiesc la ferme fac gemuri și dulcețuri din fructele care se găsesc acolo. Ele vând produsele la șosea sau în magazine;
6. predarea muzicii, a dansului sau a desenului;
7. îngrijirea vârstnicilor în timpul zilei;
8. supravegherea elevilor;
9. scrierea de articole la ziar;
10. dactilografiere sau muncă de secretariat;
11. vânzarea prin telefon;
12. munca de agent imobiliar pentru apartamentele proprietarilor;
13. luarea cuiva în pensie în casă;
14. îngrijirea copiilor handicapați;
15. tunderea sau îngrijirea animalelor;
16. tuns și coafat.

Trebuie să avem în vedere și să ne supunem tuturor cerințelor legale pentru obținerea unei licențe de a munci acasă contra plată.

- Care sunt alte căi de a câștiga bani acasă?
- De ce este înțelept să ne perfecționăm talentele, chiar dacă nu vom lucra niciodată în afara casei?

Concluzii

Ni s-a spus să ne bizuim pe noi înșine. Scripturile ne spun să nu fim leneși (vezi D&L 42:42). Conducătorii Bisericii ne-au încurajat, în mod repetat, să avem grijă de propriile nevoi.

- De ce este important să ne îngrijim singuri de propriile nevoi? De ce nu trebuie să ne bizuim pe alții?

Trebuie să ne pregătim, toți, pentru a ne îngriji de noi și de familiile noastre. Trebuie să începem din vreme să ne dezvoltăm talentele. Trebuie să ne calificăm pentru a ne câștiga existența, dacă acest lucru devine necesar. Trebuie să găsim modalități de a câștiga bani, folosind talentele noastre pentru a ne aduce mulțumire și siguranță.

Dacă trebuie să muncim, trebuie să adunăm informații folositoare despre ocaziile de angajare, să obținem pregătirea și experiența necesare și să ne rugăm atunci când luăm decizii.

Președintele Marion G. Romney spunea că fiecare dintre noi trebuie să se străduiască pentru salvarea lui atât în lucrurile lumești, cât și în lucrurile spirituale. El a subliniat faptul că aceia care sunt la nevoie „pot ajunge la exaltare numai atunci când pot să-și obțină independența și respectul de sine prin propria lor hărnicie și cumpătare” („In Mine Own Way”, *Ensign*, nov. 1976, pag. 125).

Recomandare

Enumerați talentele și îndemânările care vă pot ajuta să vă întrețineți familia. Alegeți cel puțin o îndemânare și încercați să o îmbunătățiți. Începeți să dezvoltați această îndemânare prin experiențe practice, cursuri, lecții sau prin servicii voluntare.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Revedeți lecția 27, „Dezvoltarea talentelor noastre”.
2. Opțional: adunați câteva articole realizate de femei din zona dumneavoastră și aranjați-le pentru a le prezenta la lecție.
3. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

SĂ-I ÎNVĂȚĂM PE MEMBRII FAMILIEI IMPORTANȚA MUNCII ȘI A RESPONSABILITĂȚII

Lecția 29

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să-i învățăm pe membrii familiei să respecte munca și să se simtă răspunzători față de familie.

Privilegiul de a munci

„Un ziar... a publicat un interviu cu un cioban pensionar, a cărui vârstă este de 165 de ani. Numele lui este Shirali Mislimov. S-a născut și a trăit toată viața în Munții Caucaz... între Marea Neagră și Marea Caspică...

Mislimov încă mai cioplește în lemn. ‘Sunt convins că un leneș nu poate trăi mult’, i-a spus el reporterului...

În articol se spunea că bătrânul încă mai ‘sapă pomii din livada pe care a replantat-o de mai multe ori în timpul vieții sale’.

‘Munca permanentă, aerul de munte, hrana moderată, m-au ajutat să ating o vârstă atât de înaintată’, spunea Mislimov, care nu bea și nu fumează” (citată de Wendell J. Ashton din „The Sweetness of Sweat”, *Ensign*, iulie 1971, pag. 35).

Deși majoritatea dintre noi nu va atinge vârsta de 165 de ani, trebuie să apreciem munca pentru binecuvântările temporale și spirituale pe care le asigură. Președintele David O. McKay spunea: „Trebuie să realizăm că privilegiul de a munci este un dar, că puterea de a munci este o binecuvântare, că dragostea de muncă înseamnă succes” (citată de Franklin D. Richards din „The Gospel of Work”, *Improvement Era*, dec. 1969, pag. 101).

Cea mai bună cale de a depăși dezamăgirea și plictiseala este munca orientată spre un scop bine determinat și care are un rezultat pozitiv. Vopsitul unui gard, săpatul în grădină și săpatul unui șanț sunt forme fizice ale muncii. Învățatul la școală este, de asemenea, o formă de muncă, la fel cum este și îngrijirea altor persoane.

• Care sunt alte forme de muncă?

Să-i învățăm pe copii să muncească susținut

Este important pentru copii să deprindă, de când sunt mici, obiceiuri și atitudini bune față de muncă. Aceste obiceiuri le vor păstra și mai târziu. Copiii vor putea face diferența dintre o viață folositoare, productivă și o viață irosită și leneșă.

- De ce trebuie să deprindă copiii atitudini bune față de muncă?

Episcopul Vaughn J. Featherstone a povestit despre felul în care a învățat un băiat să muncească:

O aristocrată a angajat un băiat de 13 ani să-i îngrijească grădina și curtea. După prima săptămâna ea i-a explicat: „Sunt tot atâtea feluri în care se poate tunde o peluză pe cât de mulți oameni există și ele pot prețui între un penny și cinci dolari. Să zicem că ceea ce ai făcut tu astăzi este un lucru de trei dolari... O peluză de cinci dolari este – ei bine, este imposibil de realizat, așa că să nu mai vorbim despre asta”.

Ea i-a permis băiatului să-și evalueze munca și să hotărască cu cât ar trebui plătit. I-a plătit doi dolari pentru efortul din prima săptămână. Băiatul era hotărât să câștige patru dolari săptămâna următoare, dar nu a făcut treabă nici măcar pentru trei dolari. El a muncit cu grijă și a căutat moduri de a face curtea cât mai frumoasă dar, în următoarele câteva săptămâni, nu a reușit să treacă de trei dolari și jumătate. În final, s-a hotărât ca în loc să câștige patru dolari, să încerce să câștige cinci dolari. S-a gândit la toate posibilitățile de a face curtea mai frumoasă. A muncit din greu ziua întregă, cu mici pauze de odihnă. A durat mai mult decât oricând, dar când a terminat, era mulțumit că făcuse un lucru care valora cinci dolari.

După ce a inspectat cu grijă curtea, doamna a recunoscut că băiatul făcuse imposibilul. I-a lăudat munca și i-a plătit bucuroasă cei cinci dolari pe care îi merita.

Mulți ani mai târziu, când băiatul era un bărbat în toată firea, el și-a reamintit cât de importantă a fost acea experiență pentru el: „De atunci, cu aproape 25 de ani în urmă, când m-am simțit la impas, fără nici o perspectivă, deodată, cu apariția cuvântului „imposibil”, am simțit o înălțare neașteptată, ceva care a săltat în mine, și am știut că singura cale posibilă se află chiar în însuși centrul imposibilului” (vezi Conference Report, oct. 1973, pag. 98 sau *Ensign*, ian. 1974, pag. 84–86; citat de Richard Thurman, „The Countess and the Impossible”, *Reader's Digest*, iunie 1958).

Copiii cred adesea că este imposibil să facă cum este cel mai bine. Dar, așa cum arată această povestire, îi putem îndemna să facă, treptat, ceva mai bine. Trebuie, de asemenea, să-i lăudăm pentru munca bine făcută și pentru progresul obținut. Atunci, ei nu se vor simți descurajați.

29-a, O mamă își învață copiii să muncească în bucătărie

- Cum îi putem stimula și încuraja pe copiii noștri să fie mai buni la școală? Rugați o soră să povestească felul în care și-a încurajat copiii să aibă realizări în alte domenii, cum ar fi muzica, artele sau sportul.

Contribuția muncii la reușita familiei

- Arătați ilustrația 29-a, „O mamă își învață copiii să muncească în bucătărie”.

Președintele Spencer W. Kimball spunea: „Noi credem în muncă pentru noi și pentru copiii noștri.... Trebuie să-i obișnuim pe copii să muncească și ei trebuie să învețe să împărtășească responsabilitățile casei și ale grădinii. Trebuie să li se dea sarcini pentru a păstra casa curată și ordonată, chiar dacă aceasta este modestă. Copiilor pot să li se dea sarcini... să aibă grijă de grădină” (din Conference Report, apr. 1976, pag. 5 sau *Ensign*, mai 1976, pag. 5).

- În ce fel munca în folosul familiei îl ajută pe un copil să-și dezvolte sentimentul de responsabilitate?

Unii părinți consideră că ei au muncit prea mult când erau mici. Ei nu doresc să-i facă pe copiii lor să simtă același lucru, așa că nu cer copiilor să-i ajute la muncă în casă. Alții își consideră copiii prea mici sau nepregătiți pentru a da ajutor. Dar, mulți alții simt că este important să le ceară copiilor să ajute la treburile din casă.

- Care sunt rezultatele acestor atitudini față de muncă?

Ne putem întreba cum să-i ajutăm pe copii să înțeleagă bucuria muncii și să se simtă responsabili față de familie. În fiecare familie, situația este diferită, dar copiii pot învăța să muncească și să-și asume responsabilități în multe feluri.

- Expuneți posterul cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Învățați-i să se îngrijească singuri de unele dintre nevoile lor fizice.
2. Cereți copiilor mai mari să-i învețe și să-i îngrijească pe copiii mai mici.
3. Învățați-i pe copii să ajute la treburile familiei.
4. Organizați proiecte de muncă în familie.

Învățați-i pe copii să se îngrijească singuri de unele dintre nevoile lor fizice

Trebuie să-i învățăm pe copii să curețe în urma lor și să aibă grijă de hainele lor. Într-o zi vor avea nevoie să-i învețe pe copiii lor cum să îndeplinească aceste sarcini sau vor trebui să facă singuri munca. Copiii

trebuie să învețe să se bizuie pe ei înșiși. Ei trebuie să-și dezvolte atitudini pozitive față de muncă și să afle ceea ce ne învață munca.

- Care sunt căile specifice prin care îi putem învăța pe copii să se îngrijească singuri de propriile lor nevoi fizice?

Cereți copiilor mai mari să-i învețe și să-i îngrijească pe copiii mai mici.

- Arătați ilustrația 29-b, „Un frate își ajută sora să se servească cu lapte”.

Copiii mai mari trebuie să fie învățați să simtă că sunt parțial răspunzători de frații și de surorile lor mai mici. Atunci când părinții lipsesc o vreme, ei îi pot îngriji. Pot să le citească, să le cânte, să se joace cu ei, să-i distreze. Dar mai ales, copiii mai mari trebuie să fie un bun exemplu.

Elder Adney Y. Komatsu povestea despre puterea exemplului personal: „Recent, la o adunare de post și de mărturii, un tânăr băiat și-a depus mărturia pentru prima dată de când era membru. El i-a impresionat pe toți când a spus: ‘Fratele meu a fost un minunat exemplu pentru mine. Am observat o mare schimbare în viața fratelui meu pe măsură ce își mărea chemarea în preoție. Știu că fratele meu a fost chemat de Dumnezeu în funcția lui din Biserică. El face dovadă de compasiune și Îl slujește pe Domnul cu sârguință, cu umilință și cu voie bună. Vreau să devin asemănător fratelui meu’ „ (din Conference Report, Conferința Zonei Coreea 1977, pag. 4).

- Prin ce alte căi pot să-i ajute copiii mai mari pe copiii mai mici?

Învățați-i pe copii să ajute la treburile familiei

Ca membrii ai familiei, copiii trebuie să ia parte la munca familiei. Președintele Spencer W. Kimball a descris propriile experiențe avute când era a tânăr: „Sunt recunoscător pentru experiența pe care am avut-o sub îndrumarea tatălui meu, aceea de a spăla cu săpun de Castilia harnașamentul și de a-l unge pentru a se păstra mai bine. Am învățat să vopsesc gardul din țărugi, rezervorul de apă, coviltirul căruței, hamburul, trăsura și, în final, casa. Și din zilele în care am făcut bășici în palme, nu mi-a părut rău pentru acele experiențe” (din Conference Report, apr. 1976, pag. 172 sau *Ensign*, mai 1976, pag. 126).

Familia Willy Herrey din Göteborg, Suedia, i-a implicat pe cei șapte copii ai lor într-o afacere de familie reușită. „Tatăl, mama și copiii – cu vârste între zece și optsprezece ani – distribuiau ziare înainte de răsăritul soarelui. De asemenea, antrenau și vindeau cai. În timpul verii lucrau la o fermă de agrement, la Strömstad, care avea capacitatea de a primi 400 – 600 copii din Suedia, Norvegia și Finlanda. Când majoritatea oamenilor își încep ziua, cei din familia Herrey sunt deja de câteva ore la lucru. După muncă și școală, ziua se încheie cu activitățile Bisericii. Luni seară – seara familiei – ei cântă la instrumente muzicale. Sunt

29-b, Un frate își ajută sora să se servească cu lapte

prea ocupați și emoționați de viața lor pentru a fi nefericiți” (Edwin O. Haroldsen, „Changing Lives”, *Ensign*, iunie 1971, pag. 20–21).

Muncind împreună într-o antrepriză familiară, copiii vor fi ajutați să-și dezvolte un sentiment de mândrie sănătoasă în ceea ce privește familia lor și împlinirile ei. Ei pot câștiga bani pentru a-i economisi în vederea unei misiuni sau a unei viitoare școli.

- Ce alte beneficii avem din implicarea copiilor în afacerile familiei?

Organizați proiecte de muncă în familie

Proiectele de muncă în familie pot oferi experiențe și asocieri bune. Concentrându-ne asupra talentelor și intereselor membrilor familiei, aceste proiecte pot fi plăcute pentru fiecare. Muncind împreună, copiii și părinții devin mai apropiați și ajung să se cunoască mai bine.

Într-o familie, părinții erau preocupați de faptul că trebuie să-i învețe pe copii valoarea muncii. Ei au realizat că pierdeau o ocazie de progres pentru copii, angajând pe cineva pentru a întreține curățenia în cabinetul tatălui lor.

Copiii, entuziasmați că vor primi un venit regulat, au început să facă, în fiecare dimineață, curățenie în cabinet. Munca în echipă a devenit foarte importantă. Fetele curățau biroul într-o dimineață, în timp ce băieții stăteau acasă să se îngrijească de treburile gospodăriei. Dimineața următoare inversau rolurile.

„Proiectul cerea eforturi și timp suplimentar din partea părinților pentru că mama trebuia să-i ducă cu mașina pe copii, în fiecare dimineață, la cabinet. Dar experiența câștigată de către copii era mult mai valoroasă decât efortul cerut în plus” (vezi Elwood R. Peterson, „Family Work Projects for Fun and Profit”, *Ensign*, iunie 1972, pag. 8).

- Care au fost beneficiile acestui proiect de muncă în familie?

Copiii pot învăța să muncească cu plăcere

Când copiilor le place să muncească, ei se străduiesc mai mult să facă tot ceea ce este posibil. Cei care nu muncesc cu plăcere își găsesc, deseori, scuze. Președintele N. Eldon Tanner a povestit despre diferența dintre doi băieți curieri care lucrau la aceeași companie: „Unul dintre ei era interesat de tot ceea ce se întâmpla... Dorea să-i ajute și să-i slujească pe ceilalți, să învețe tot ceea ce putea despre afaceri... Încerca să fie cel mai bun curier posibil... Era acolo doar de câteva luni când unul dintre șefii lui, care îl observase, i-a cerut să vină să lucreze cu el, fiind astfel avansat la o funcție superioară. Înainte de încheierea anului, a fost din nou avansat și a continuat să avanseze datorită atitudinii lui. Era pregătit să facă mai mult decât i se cerea. Era interesat de societate și dorea să fie de folos și era întru totul demn de încredere. Celălalt curier a rămas curier... Desigur, el se gândea că munca și capacitatea

sa nu sunt apreciate de companie” (*Seek Ye First the Kingdom of God* [1973], pag. 236–237).

- Ce anume a dus la diferențierea dintre cei doi băieți?

Copiii vor munci cu plăcere atunci când răsplata lor constă în fericirea altora. Președintele David O. McKay a dat aceste exemple:

„Am văzut tinere fete care și-au petrecut toată ziua slujindu-i pe oameni de Ziua Bătrânilor, urmărind alinarea și fericirea altuia. Îmi amintesc de o ocazie în care una dintre aceste tinere venind seara acasă, și-a dat seama, deodată, cât este de obosită și s-a aruncat pe pat spunând: ‘Mamă, ce obosită sunt, dar să știi că a fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea’. Ea a găsit bucurie în munca ei, muncă ce a adus bucurie altora.

Învățați să vă placă munca. Învățați să spuneți: ‘Aceasta este munca mea, slava mea, nu pedeapsa mea’ „ (*Stepping Stones to an Abundant Life*, compilație de Llewelyn R. McKay [1971], pag. 115–116).

Munca va fi plăcută dacă va fi terminată cu succes de către copil. În primele încercări, când un copil îndeplinește o sarcină, va fi nevoie ca un adult sau un copil mai mare să lucreze cu el până ce se va obișnui singur. După aceea, trebuie să recunoaștem reușita copilului și să îl lăudăm cu sinceritate pentru eforturile lui. Este prea puțin să ne concentrăm numai asupra lucrurilor pe care un copil le face rău, pentru că vrem ca pe viitor să le facă mai bine. De obicei, copiii muncesc mai bine dacă ne concentrăm asupra lucrurilor pe care le fac bine.

Putem face munca mai plăcută cântând cântece sau transformând-o într-un joc. Părinții pot povesti despre propria lor copilărie sau despre strămoși. Toate aceste activități fac mai plăcută munca în comun. Nu uitați că, din când în când, copiii au nevoie de o vacanță sau de o zi liberă. Dacă li se dă o zi liberă, în care să nu aibă de lucru, în fiecare săptămână, ei vor munci cu mai multă plăcere în ziua următoare. De asemenea, ei au nevoie de timp pentru a se juca sau pentru alte activități, după ce își termină sarcinile lor.

- Întrebați-le pe surori cum au procedat pentru ca munca să fie mai plăcută pentru familiile lor.

Concluzii

Pentru a-i învăța pe copiii să muncească bine, trebuie ca noi înșine să muncim cu entuziasm. Așa cum spunea președintele Brigham Young: „Fiecare va găsi că fericirea în această lume depinde de munca pe care o face și de felul în care o face” (citat de Elwood R. Peterson, *Ensign*, iunie 1972, pag. 9).

Recomandare

Vorbiți cu fiecare dintre copiii dumneavoastră. Discutați despre atitudinea dumneavoastră și a lor față de răspunderile familiei. Ajutați-l pe fiecare copil să-și ia obligații și să le îndeplinească.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 27, „Munca și răspunderea personală”.
2. Pregătiți posterul propus pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
3. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

DEZVOLTAREA ȘI ÎNVĂȚAREA STĂPĂNIRII DE SINE

Lecția 30

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să dezvoltăm și să învățăm stăpânirea de sine.

Trebuie să învățăm să ne stăpânim dorințele și sentimentele

- Cântați imnul „Învață-mă să merg în lumină” (*Imnuri și cântece pentru copii*, pag. 66).

În scripturi citim: „Cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetatea” (Proverbe 16:32). De asemenea, citim: „Vezi să-ți pui frâu tuturor pasiunilor tale pentru ca să fii plin de dragoste” (Alma 38:12).

Poftele și pasiunile noastre sunt ca un cal sprinten și puternic. Dacă li se permite să alerge nestăpânite, deshămate și nedresate, ele ne vor duce unde vor ele. S-ar putea să ne ducă în locuri periculoase și dăunătoare. Dar, nu vom distruge un cal bun pentru că este foarte aprig. Când suntem în stare să-l ținem sub control, devenim stăpânul lui. Tot astfel, când ne stăpânim dorințele și sentimentele învățăm cum să le direcționăm între limitele Evangheliei. Atunci, aceste sentimente vor fi în slujba noastră. Ele pot spori capacitatea noastră de a simți bucurie și dragoste.

Dezvoltarea stăpânirii de sine ne ajută să progresăm și să primim binecuvântări

Botezul a constituit începutul unei noi vieți pentru noi. Urmându-L pe Salvator, ne străduim să depășim înclinațiile lumești, slăbiciunea și păcatul. Salvatorul ne-a învățat:

„Dacă voințe cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24).

„Și acum, ca cineva să își ia crucea lui înseamnă să nege tot ceea ce este necuvios și orice poftă lumească, și să țină poruncile” (Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 16:26).

El ne-a mai învățat:

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzanie, și mulți sunt cei ce intră pe ea.

Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13–14).

Intrarea în cer pe calea cea îngustă cere cumpătare și dăruire de sine. Înseamnă să ne ferim de unele lucruri care ne ispitesc foarte mult. Când vom cunoaște adevărul și vom trăi potrivit lui, răsplata noastră va fi libertatea.

- Citiți Ioan 8:31–32. Scrieți pe tablă: *În ce fel ne face liberi supunerea față de principiile Evangheliei?* Rugați-le pe surori să se gândească la această întrebare.

Dacă ne permitem nouă înșine să ne exprimăm mânia, gelozia, răzbu-narea, egoismul, mândria, lauda, ura etc., acestea ne vor înlănțui. Ele vor câștiga continuu putere. Se vor fixa în personalitatea noastră și vor deveni obiceiuri. În acest fel, noi vom pierde nu numai libertatea noastră, ci și respectul pentru noi înșine. Când ne controlăm pasiunile, ne eliberăm de sentimentele care ne pot stăpâni.

Când ne controlăm poftele, nu suntem la discreția dorințelor noastre. Pe de altă parte, dacă mâncăm prea mult sau folosim substanțe dăunătoare, cum ar fi cafeaua, ceaiul, alcoolul, tutunul sau diferite droguri, putem să ne formăm obiceiuri care sunt greu de înlăturat. Trupurile noastre încep să reclame aceste lucruri și noi devenim sclavele lor.

Dorința excesivă de lucrurile lumesti (atunci când avem îndeajuns pentru nevoile noastre), dorința de prea mult somn sau de prea multă distracție (cum ar fi televizorul) sunt, de asemenea, considerate pofte. Ele trebuie ținute în limite normale.

- Citiți 2 Nefi 9:45. *În ce fel ne face liberi supunerea față de principiile Evangheliei?*

Tatăl nostru, bun și înțelept, ne-a dat porunci deoarece ne iubește. El dorește să ne protejeze de suferințe care nu sunt necesare. El vrea să ne ajute să dobândim stăpânire de sine, astfel încât să ne poată bine-cuvânta. Legea postului ne ajută să ne controlăm pofta de mâncare. Astfel, ne putem face spiritele stăpâne peste trupurile noastre. Legea zeciuiei ne ajută să depășim dorințele noastre egoiste. El ne-a dat Cuvântul de Înțelepciune, în parte, pentru a ne elibera de efectele dăunătoare ale tutunului, ale alcoolului și ale drogurilor. El ne-a dat legea castității pentru a ne ajuta să ne controlăm dorințele fizice.

- Arătați ilustrația 30-a, „Daniel și prietenii lui refuză carnea și vinul împăratului”.

În Vechiul Testament citim despre Daniel și prietenii lui, cărora li s-a poruncit să mănânce hrana pe care fuseseră învățați să nu o mănânce, și să bea vin. Dar ei au refuzat și, datorită supunerii lor față de legea sănătății dată de Domnul, ei au fost binecuvântați cu putere și cu înțelepciune (vezi Daniel 1:1–16).

30-a, Daniel și prietenii lui refuză carnea și vinul împăratului

- Ce putem învăța noi din experiența lui Daniel și a prietenilor lui? În ce fel stăpânirea de sine ne ajută să ne supunem poruncilor?

Dobândirea stăpânirii de sine

Dobândirea stăpânirii de sine este un proces care durează toată viața. Pe măsură ce ajungem să cunoaștem mai bine Evanghelia, dobândim și o dorință mai mare de a trăi potrivit principiilor ei. Pentru ca să trăim potrivit principiilor Evangheliei, ni se cere, în mod continuu, să ne străduim să dobândim mai multă stăpânire de sine.

- Expuneți posterul cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Să ne cunoaștem pe noi înșine.
2. Să stabilim țeluri.
3. Să ne rugăm și să citim scripturile căutând ajutor.

Să ne cunoaștem pe noi înșine

De-a lungul vieții, facem față unor situații noi și putem învăța mai multe despre Evanghelie și despre noi. Învățăm să ne recunoaștem slăbiciunile și punctele tari și să înțelegem de ce le avem. Dorim să scăpăm de obiceiurile rele și să le dezvoltăm pe cele bune.

Să stabilim țeluri

Până când ne stabilim țelurile și ne străduim să le atingem, suntem ca valurile mării. Suntem purtați de vânt spre dorințe și sentimente necontrolate. Trebuie să avem țeluri ferme și încredere în sine înainte de a ne stăpâni slăbiciunile. Sora Kay Newman din Statele Unite s-a luptat cu un apetit necontrolat:

„Eram o femeie în toată firea, cu copiii destul de mari, când mi-am dat seama că eram cel mai mare dușman al meu. Și știți din ce cauză? Mă jenez să vă spun! O cutie cu bomboane de ciocolată! În timpul sărbătorilor de Crăciun am mâncat aproape o cutie întreagă de bomboane de ciocolată...”

Bomboanele reprezentau punctul meu slab. Nu pot descrie prin ce am trecut cuiva care n-a simțit niciodată la fel: m-am îndopat cu ciocolată, dezgustată de mine însămi, abătută și complet descurajată. Prin această slăbiciune ridicolă, prostescă, Satana lucra în mine și încerca să mă doboare. Toate sentimentele și gândurile mele din acea vreme erau nedemne.

Așa că, de la acel Crăciun, m-am hotărât să nu mai trec, niciodată, prin această experiență. M-am așezat și mi-am scris o scrisoare. În scrisoare mi-am descris sentimentele pentru a nu le uita și mi-am promis că nu

30-b, Președintele și sora David O. McKay

voi lăsa să treacă un alt an fără să obțin controlul total asupra apetitului meu. Am constatat că am făcut progrese în anul care a trecut și încrederea mea a crescut zilnic. Știu că aproape am câștigat această bătălie din viața mea particulară” („My Worst Enemy–Me!” *Ensign*, feb. 1975, pag. 62).

- Cum s-a simțit sora Newman când și-a dovedit că poate să-și stabilească un țel și poate persevera? Ce a făcut ea pentru a-și reaminti singură de țelul ei?

Să ne rugăm și să citim scripturile căutând ajutor

Prin rugăciuni și prin citirea scripturilor cu regularitate ne putem întări dorința de a face mai bine. Viețile oamenilor din scripturi constituie modele pe care să le urmăm. Acestea ne ajută să ne dăm seama că și noi putem fi stăpâni pe propriile persoane. Sora Newman s-a întărit citind cu credință scripturile în fiecare zi, timp de o oră. Ea a spus: „În timpul acelei ore mi-am dat seama de dorința de a mă stăpâni. În timpul acelei ore am găsit dorința de a mă debarasa de obiceiurile de o viață, care mă trăgeau înapoi, iar acea dorință m-a însoțit în nenumărate probleme” (*Ensign*, feb. 1975, pag. 63).

- Rugați-le pe surori să povestească în ce fel rugăciunea și cititul scripturilor le-au ajutat să evolueze.

Să-i învățăm stăpânirea de sine pe copiii noștri

Căminele noastre trebuie să fie terenuri de antrenament unde copiii pot învăța stăpânirea de sine. Dacă nu-i învățăm îndeajuns sau dacă îi controlăm prea mult, ei nu vor învăța cum să se conducă ei singuri. Trebuie să urmăm un proces sistematic atunci când îi învățăm pe copiii noștri stăpânirea de sine.

- Expuneți posterul cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă:

1. Stabiliți limitele.
2. Învățați-i pe copii să aplice principiile Evangheliei.
3. Dați copiilor responsabilități.

Stabiliți limitele

- Arătați ilustrația 30-b, „Președintele și sora David O. McKay”.

Președintele David O. McKay ne-a învățat:

„Părerea mea este... că cea mai bună perioadă ca un copil să învețe regulile conformării este între trei și cinci ani... Dacă mama nu are controlul asupra copilului în această perioadă, îi va fi foarte greu să obțină controlul mai târziu... Nu vreau să presez, să trag o linie și să îngădesc – lăsați copilul să fie liber să se dezvolte până ce ajunge

dincolo de limitele siguranței. Atunci, trebuie să simtă mâna blândă, dar fermă a restricției.

Odată, sora McKay și cu mine am văzut această regulă ilustrată cu eficacitate la grădina zoologică. Am văzut un pui de maimuță care tocmai învăța să umble. Mama îl îngrijea și îl hrănea. Am fost mai întâi interesați să o vedem pe mamă bătându-l și încercând să-l facă să doarmă. Dar cel mic a scăpat și a început să se cațere pe cușcă. Aparent, mama nu i-a dat nici o atenție și l-a lăsat să se urce până la limita pericolului. După aceea, s-a urcat până la el, l-a adus înapoi și l-a lăsat să se joace în limitele siguranței... Astfel, vedem că prima contribuție a căminului la fericirea unui copil este de a-i face cunoscut faptul că există limite dincolo de care nu poate merge în siguranță” (*Stepping Stones to an Abundant Life*, compilație de Llewelyn R. McKay [1971], pag. 38).

- Citiți Doctrină și Legăminte 93:40–44. De ce i-a dojenit Domnul pe Frederick G. Williams și pe Sidney Rigdon? Chiar dacă ne străduim să-i învățăm pe copiii noștri stăpânirea de sine atunci când sunt mici, de ce trebuie să continuăm?

Învățați-i pe copii să aplice principiile Evangheliei

Președintele N. Eldon Tanner a spus:

„Copiii nu învață singuri cum să distingă binele de rău. Părinții trebuie să hotărască dacă un copil este pregătit să-și asume o răspundere... În timp ce îl învățăm, avem răspunderea de a-l disciplina și de a verifica dacă face ceea ce este bine. Dacă un copil se murdărește, nu-l lăsăm să aștepte până crește pentru a hotărî dacă trebuie sau nu să se spele. Nu-l lăsăm să aștepte pentru a decide dacă trebuie sau nu să-și ia doctoria când este bolnav, dacă să meargă sau nu la școală ori la Biserică...

Părinții, de asemenea, trebuie să-i învețe de timpuriu pe copiii lor conceptul și faptul glorios că sunt copiii de spirit ai lui Dumnezeu și că alegerea de a urma învățăturile lui Isus Hristos este singura cale pentru a se bucura de reușită și de fericire, aici și în viața eternă. Ei trebuie să știe că Satana, este o realitate și că folosește toate mijloacele de care dispune pentru a-i ispiti să greșească, pentru a-i abate din drum, pentru a-i înrobi și a-i îndepărta de fericirea supremă și de exaltarea de care, altfel, s-ar bucura” (*Seek Ye First the Kingdom of God* [1973], pag. 87).

În scripturi citim despre Eli, un preot drept care a slujit în templu. Fiii lui Eli n-au urmat exemplul tatălui lor. Dimpotrivă, ei au păcătuit grav față de Domnul. Eli i-a prevenit, dar nu i-a împiedicat. Din această cauză, Domnul a fost nemulțumit de el și l-a judecat aspru (vezi 1 Samuel 2–3).

- Citiți 1 Samuel 3:13. Ce așteaptă Domnul să facem noi, în afară de a ne învăța copiii?

Este foarte important ca noi să fim un exemplu bun de urmat pentru copiii noștri. Dacă nu ne controlăm nervii, poftele și pasiunile, nici copiii, probabil, nu și le vor controla.

Trebuie să facem din căminul nostru un loc fericit. Copiii noștri trebuie să se simtă în siguranță și iubiți. Dacă nu găsim fericire, trăind acasă conform principiilor Evangheliei, ei vor merge în afara ei. De aceea, când un copil se arată nesupus, trebuie să-l disciplinăm și, apoi, să-i arătăm mai multă dragoste.

- Citiți Doctrină și legăminte 121:43–44. De ce trebuie să arătăm mai multă dragoste copiilor după ce i-am certat?

Dați copiilor responsabilități

Elder F. Enzio Busche a spus:

„Soția mea și cu mine am fost de acord că, în procesul de maturizare spirituală, copiii au deficiențe și că acest fapt poate fi considerat ca un drept... Credem că este de datoria părinților să înțeleagă... și să ierte, ‘pentru ca ei să nu-și piardă nădejdea’ [vezi Coloseni 3:21.]... Cele mai mici tentative ale copiilor pentru dobândirea unor talente pozitive trebuie observate, menționate și admirate...”

Încercăm să-i îndrumăm pe copiii noștri spre respectul de sine... și să-i lăsăm mai mult să se judece pe ei înșiși. Cunoaștem din experiență faptul că nu ești un bun învățător atunci când descoperi și arăți greșelile... ci atunci când ajuți un copil să descopere el însuși că a greșit. Când un copil își înțelege, singur, greșelile, s-a făcut deja primul pas către schimbare.

Îmi amintesc că odată, i-am cerut fiului nostru, după o greșeală, să-și stabilească singur pedeapsa. A hotărât că nu trebuie să i se dea voie să se uite la televizor timp de o lună. Această pedeapsă ni s-a părut foarte severă, dar cât de fericiți am fost când am aflat de la bunica lui că, atunci când a vizitat-o, el a insistat asupra faptului că ea greșea încurajându-l să urmărească un anumit program TV, chiar dacă părinții lui n-ar fi aflat niciodată. Nu cred că există o bucurie mai mare pentru părinți, decât să-și vadă copilul descurcându-se bine într-o situație dificilă” („Provoke Not Your Children”, *Ensign*, mar. 1976, pag. 41–42).

- Cum și-a încurajat elder Busche copiii pentru a-și dezvolta stăpânirea de sine?

Elder L. Tom Perry a spus: „Cuvintele profetului Joseph Smith cu privire la principiile de bază se aplică cu certitudine copiilor noștri: ‘Învățați-i principii corecte și lăsați-i să se conducă singuri’ (citată de John Taylor în *Millennial Star*, 13:339). Desigur, trebuie să ne asigurăm că ceea ce îi învățăm este adecvat și că le-am insuflat, în viețile lor, credință și încredere în Domnul. Trebuie să fim siguri că i-am învățat bine și, când

încep să se maturizeze spiritual, trebuie să le dăm ocazii să-și exprime țaria ce crește în ei. Trebuie să le arătăm credința și încrederea noastră și să le dăm responsabilități” (din Conference Report, Conferința Zonei São Paulo 1977, pag. 11–12).

Concluzii

Dezvoltarea stăpânirii de sine pentru noi și pentru copiii noștri este un proces care durează toată viața. Ea cere credință și răbdare. Dar, pe măsură ce continuăm să clădim stăpânirea de sine, ne vom bucura de mai multe binecuvântări ale Evangheliei.

Recomandare

Stabiliți țelul de a stăpâni o slăbiciune. Urmați cei trei pași propuși, în această lecție, în vederea ajutorării copiilor dumneavoastră. Revedeți acasă această lecție.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 4, „Libertatea de a alege” și capitolul 35, „Supunerea”.
2. Planificați să deschideți lecția cu imnul „Învață-mă să merg în lumină” (vezi Imnuri și cântece pentru copii, pag. 66).
3. Pregătiți posterele propuse pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
4. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

CREAREA UNEI AMBIANȚE SPIRITUALE ÎN CĂMINELE NOASTRE

Lecția 31

Scopul acestei lecții este de a ne inspira pentru a crea o ambianță spirituală în căminele noastre.

Influența puternică a vieții de acasă

- Arătați ilustrația 31-a, „O mamă și copiii ei” și 31-b, „O mamă citește copiilor ei”.

Timpul pe care-l petrecem acasă și atmosfera din casă au o puternică influență în viețile noastre. Aici, copiii noștri își formează obiceiurile și ideile. Dorothy Law Nolte a scris:

„Dacă un copil trăiește în critică, el învață să condamne.

Dacă un copil trăiește în ostilitate, el învață să lupte.

Dacă un copil trăiește în ridicol, el învață să fie timid.

Dacă un copil trăiește în rușine, el învață să se simtă vinovat.

Dacă un copil trăiește în toleranță, el învață să fie răbdător.

Dacă un copil trăiește în curaj, el învață să fie încrezător.

Dacă un copil trăiește în elogiu, el învață să aprecieze.

Dacă un copil trăiește în cinste, el învață ce înseamnă dreptatea.

Dacă un copil trăiește în siguranță, el învață să aibă credință.

Dacă un copil trăiește în considerație, el învață să se placă pe el însuși.

Dacă un copil trăiește în acceptare și prietenie, el învață să găsească dragoste în lume” („Children Learn What They Live”, © 1963 de John Philip Co.; folosit cu permisiune).

Femeile au o responsabilitate importantă în crearea unei atmosfere plăcute în cămin. Avem o influență mare asupra atmosferei din cămin prin exemplul nostru. Am putea să ne întrebăm: suntem răbdătoare și fericite? Corectăm greșelile familiei noastre cu dragoste, și nu cu mânie? Arătăm respect față de lucrurile sfinte? Avem credință în Isus Hristos? Ne împărtășim unii altora problemele? Ne rugăm personal și împreună

31-a, O mamă și copiii ei

cu familia? Ne ascultăm cu atenție unii pe alții? Dacă facem aceste lucruri, creăm o atmosferă care va inspira și va ajuta familia noastră.

Să facem din casa noastră un cămin

Căminul este locul unde oamenii trăiesc în pace și în fericire. Un cămin poate fi un cort, un bordei, o baracă, o cabană sau un palat. Nu mărimea sau frumusețea îl fac să fie un cămin; oamenii fericiți sunt aceia care alcătuiesc un cămin.

Fiecare dintre noi trebuie să creeze în cămin o atmosferă care să inspire familia. Noi dorim ca membrii familiei noastre să trăiască principiile Evangheliei și să-și folosească corect timpul și talentele. Trebuie să asigurăm timpul pentru studiu, pentru recreare și pentru satisfacerea hobby-urilor. Atunci, membrii familiei vor dori să fie acasă și vor căuta mai puțin distracții în altă parte.

- Ce anume creează o atmosferă plăcută în căminele noastre? Scrieți pe tablă răspunsurile și discutați-le. Nu uitați să includeți următoarele idei:

Să fim atenți față de sentimentele celorlalți.
 Să avem Spiritul Domnului.
 Să ne simțim doriți și necesari.
 Să ne rugăm.
 Să ținem serile de familie.
 Să studiem scripturile.

Fie că suntem bogați sau săraci, putem face multe lucruri ca familiile noastre să se simtă bine acasă. Ne putem gândi la activități distractive, care să-i învețe și să-i amuze pe membrii familiei.

- Cereți surorilor să povestească despre ocaziile fericite avute în casă, pe vremea când erau copii.
- Scrieți pe tablă: *Muzică*

„Fred și-a luat micul dejun conștiincios și, după aceea, a coborât de pe scaun.

‘Acum pot să merg la Jimmy, mamă?’ a întrebat el.

‘Dar Fred’, i-am spus, ‘ai fost acolo și ieri și alaltăieri. De ce nu-l chemi pe Jimmy, astăzi, aici?’

‘O, el n-ar veni’. Lui Fred îi tremurau buzele, în ciuda celor șase ani ai lui. ‘Te rog, mamă.’

‘De ce îți place casa lui Jimmy mai mult decât a noastră, fiule?’ am continuat eu. Mi-am dat seama, deodată, că lui Fred și prietenilor lui le plăcea întotdeauna să meargă la Jimmy acasă.

31-b, O mamă citește copiilor ei

‘De ce’, explică el ezitând, ‘deoarece casa lui Jimmy este o casă cântătoare’.

‘O casă cântătoare?’ am întrebat. ‘Ce vrei să spui cu asta?’

‘Adică’, lui Fred îi era greu să explice, ‘mama lui Jimmy fredonează un cântec atunci când coase; și Annie cântă în bucătărie când taie prăjiturile; și tatăl lui Jimmy fluieră, întotdeauna, când vine acasă’. Fred s-a oprit un moment și a adăugat: ‘Perdele lor sunt ridicate și la ferestre sunt flori. Tuturor băieților le place casa lui Jimmy, mamă’.

‘Poți să te duci, băiete’, am spus repede. Doream să plece ca să mă pot gândi.

M-am uitat prin casă. Toți spuneau cât de frumoasă este. Aveam covoare orientale. Încă mai plăteam ratele pentru ele... La fel plăteam și pentru mobila pe care o aveam din belșug, ca și pentru mașină, de asemenea. Poate din acest motiv nu fluiera tatăl lui Fred când venea acasă...

M-am... dus acasă la Jimmy, deși era ora zece și era sâmbătă de dimineață. M-am gândit că doamna Burton nu s-ar supăra dacă o întrerup în mijlocul dimineții. Niciodată nu părea să se grăbească. M-a întâmpinat la ușă cu un prosop în jurul capului.

‘O, intrați. Tocmai am terminat să fac curat în camera de zi. Nu, nu mă deranjați deloc. Îmi scot prosopul de pe cap și vin imediat.’

În timp ce așteptam, am privit împrejur. Covoarele erau aproape tocite; perdelele... ridicate; mobila, veche și scorjită... Pe masa acoperită cu o față de masă în culori vesele erau niște reviste. La fereastră atârnav coșuri cu iederă... în timp ce o păsărică se agita într-o cușcă atârnată la soare. Totul crea o atmosferă confortabilă.

Ușa de la bucătărie era deschisă și l-am văzut pe Jerry, cel mic, stând pe linoleum, privind-o pe Annie, care termina de aranjat o plăcintă cu mere. Ea cânta...

Doamna Burton s-a întors zâmbind. ‘Deci’, a întrebat ea, ‘ce este? Deoarece știu sigur că ați venit pentru ceva; sunteți o femeie atât de ocupată.’

‘Da’, am spus brusc. ‘Am venit să văd cum arată o casă cântătoare.’

Doamna Burton privea nedumirită. ‘Ce vreți să spuneți?’

‘Fred spune că îi place să vină aici pentru că aveți o casă cântătoare. Încep să înțeleg ce vrea să spună.’

‘Ce compliment minunat!’ Doamna Burton s-a înroșit. ‘Dar, desigur, casa mea nu se compară cu a dumneavoastră. Toți spun că aveți cea mai frumoasă casă din oraș.’

‘Dar nu este o casă cântătoare’, am obiectat eu... ‘Spuneți-mi cum ați făcut să fie astfel.’

‘Ei bine’, a zâmbit doamna Burton, ‘dacă într-adevăr vreți să știți. Vedeți, John nu câștigă prea mult; și nici nu cred că o va face vreodată. Nu este genul. Trebuie să ne restrângem, într-un fel și ne-am decis să o facem în ceea ce nu este important... Avem cărți, reviste și muzică. Sunt lucruri care îi țin pe copii în casă. Ele nu pot fi atinse de foc sau probleme financiare, astfel că am hotărât că ele sunt importante. Desigur, hrana sănătoasă și bună este, de asemenea, importantă... Hainele copiilor sunt foarte simple. Dar după ce am plătit toate aceste lucruri, nu mai rămâne mare lucru pentru covoare și mobilă... Nu ne place să avem datorii dacă le putem evita... Cu toate acestea, suntem fericiți’ a încheiat ea.

‘Înțeleg’, am spus eu, gânditoare. M-am uitat la Jerry și Fred, în colțul lor. Construiseră un tren din cutii de chibrituri și îl încărcau cu grâu. Împrăștiau mult din el, dar grâul este curat și sănătos.

M-am dus acasă. Covoarele mele orientale păreau fade. Am ridicat perdelele, dar lumina venea filtrată prin draperiile de mătase... Casa mea nu era o casă cântătoare. M-am hotărât să o fac să cânte” (May Morgan Potter, „The Singing House”, așa cum a fost citat de Reed H. Bradford în „Priorities”, *Instructor*, nov. 1969, pag. 410, 415).

- Ce se înțelegea printr-o „casă cântătoare”? Care sunt câteva dintre motivele pentru care acea casă era fericită?

O parte din muzica din lumea de astăzi nu este înălțătoare. Ea ne inspiră gânduri imorale sau nerespectuoase. Astfel de muzică ne împiedică să avem Spiritul Domnului.

- Arătați ilustrația 31-c, „O mamă îi învață pe copiii ei mai mici cântece cu teme din Evanghelie”. Citiți Doctrină și legăminte 25:12.

Muzica poate apropia mai mult familiile și le poate apropia mai mult de Domnul. Cântând imnuri, împreună în familie, ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Muzica populară ne amintește de strămoșii noștri și de modul în care au trăit ei. Muzica bună ne inspiră și ne înalță. Învățăm să o iubim, ascultând-o, cântând-o și interpretând-o la instrumente, adesea.

Trebuie să-i încurajăm pe membrii familiei să-și dezvolte talentele lor muzicale. Conducătorii Bisericii ne-au cerut să facem acest lucru, chiar dacă ne este greu. Sora Margrit F. Lohner, o membră a Bisericii din Elveția, ne-a povestit următoarele:

„Vocea frumoasă a mamei mele umplea, zi și noapte, casa noastră din Elveția. Nu știa cântece de leagăn, dar ne cânta cântecele Sionului... Ca urmare, știam și eu să cânt aceste cântece de slavă, încă de pe vremea când eram foarte mică.

Părinții mei nu-și puteau permite să cumpere un pian... astfel că am mers pe jos douăzeci de minute în fiecare zi, timp de un an, prin ploaie

31-c, O mamă îi învață pe copiii ei mai mici cântece cu teme din Evanghelie

și ninsoare, să exerseze la pian în salonul friguros al unor membri din ramura din Zurich. Din această cauză, am făcut pneumonie, iar părinții mei au renunțat la multe pentru a-mi cumpăra un pian. Mama mea, de asemenea, făcea curat în apartamentul unui vecin pentru a câștiga bani cu care să-mi plătească lecțiile de muzică. În urma acestor sacrificiuii, prin intermediul muzicii, viața mea s-a îmbogățit cu multe prietenii alese” („With a Song on Your Hearth”, *Ensign*, aug. 1975, pag. 27).

- Scrieți pe tablă: *Artă*. Cum putem încuraja arta în căminele noastre?
- Arătați ilustrația 31-d, „Un tablou înfățișându-L pe Hristos Înviat înfrumusețează ambianța acestui cămin”.

Tablourile din casă amintesc familiei ce lucruri sunt importante. Ne putem înconjura de tablouri care ne amintesc de familie, de strămoșii noștri, de religia noastră și de țelurile noastre. Aceste tablouri pot fi despre Salvator, despre Templu sau despre profeții noștri. De asemenea, ne putem decora casa cu tablouri care să ne ajute să iubim natura, pacea, lucrurile frumoase, istoria etc.

De asemenea, ne putem dezvolta aptitudinile noastre în pictură, în sculptură, în cusut și țesut, decorând căminele noastre cu lucruri făcute de mâna noastră. Îi putem încuraja pe membrii familiei în domeniul artei, oferindu-le ustensilele și sculele necesare și expunând lucrările lor în casele noastre. Nu trebuie, niciodată, să facem haz de lucrările lor sau de eforturile lor. La serile de familie, putem organiza un atelier. Toți pot lucra împreună pentru a crea ceva frumos. După aceea, putem oferi obiectul respectiv unei persoane care este bolnavă, nevoită să stea în casă sau care este singură.

- Scrieți pe tablă: *Natura*. Cum putem încuraja aprecierea naturii?

Mulți dintre noi nu avem îndeajuns timp pentru a aprecia frumusețile naturii. Dar, simțim adesea Spiritul Domnului când ne bucurăm de un apus de soare, de o floare frumoasă, de razele soarelui strecurându-se printre copaci, de o scoică sau de o piatră colorată. Putem vorbi despre minunile naturii aducând mulțumiri lui Dumnezeu pentru creația Sa.

- Citiți cuvintele cântecului „Tatăl meu Ceresc mă iubește” de mai jos.

De câte ori aud o pasăre cântând,
Sau mă uit la cerul azuriu,
De câte ori simt picături de ploaie
Sau a vântului bătaie,
De câte ori ating un trandafir catifelat
Sau trec pe lângă un liliac parfumat,
Sunt fericit că trăiesc pe-acest pământ minunat
De Tatăl Ceresc, pentru mine, creat.

31-d, Un tablou înfățișându-L pe Hristos Înviaat înfrumusețează ambianța acestui cămin

Mi-a dat ochi să pot zări
Culorile fluturilor.
Mi-a dat urechi să pot auzi
Frumusețea sunetelor.
Mi-a dat viață, suflet și inimă:
Și-I mulțumesc că m-ocrotește
Și toate ni le dăruiește.
Da, Tatăl meu Ceresc mă iubește.
(*Children's Songbook*, 228.)

Putem aduce frumusețea naturii în casele noastre cultivând flori și plante atât în interior, cât și în afara casei. Aproape oricui îi place să sădească plante, să le ude și să le vadă cum ies din pământ. Ne putem distra colecționând pietre sau studiind frunzele. Creșterea și îngrijirea animalelor ne învață foarte multe despre naștere, despre viață și despre moarte. Învățăm să fim afectuoși și să slujim. Trebuie să încurajăm interesul față de natură manifestat de membrii familiei.

- Scrieți pe tablă: *Cărți*. Cum putem încuraja bucuria de a avea cărți bune în casa noastră?

Citirea scripturilor și a altor cărți bune, ne hrănește mintea, la fel cum hrana bună ne hrănește trupul. Cărțile sunt ca și prietenii noștri. Ele ne pot înălța sau ne pot coborî. Trebuie să citim numai cărți care ne vor ajuta să devenim persoane mai bune. Cărțile bune ne ajută să apreciem ceea ce este bun, frumos și adevărat.

Putem influența cititul în familia noastră, selectând cărțile bune pentru căminul nostru. Îi putem încuraja pe membrii familiei să citească cu voce tare, unul altuia. Le putem povesti întâmplări din viața noastră și din viața strămoșilor noștri.

- Citiți Doctrină și legăminte 88:118 și 90:15. Ce cărți puteți aduce acasă pentru a vă ajuta familia?
- Scrieți pe tablă: *Spectacole*. Ce spectacole ar trebui să oferim familiilor noastre?

Filmele și programele de televiziune ne pot influența la fel ca și cărțile. Unele dintre ele ne învață principii adevărate, altele doar ne amuză, iar unele ne oferă idei greșite. Familiile noastre trebuie să decidă care programe sunt demne de timpul nostru. Mulți adulți și copii ar putea să folosească timpul petrecut în fața televizoarelor ocupându-se mai mult de trupurile și de mintea lor prin una dintre căile menționate, mai sus, în această lecție.

- Scrieți pe tablă: *Ordine și curățenie*

Putem avea puțină frumusețe în căminele noastre, chiar dacă nu avem mulți bani. Nu trebuie să acceptăm murdăria sau neglijența nici în ceea ce ne privește pe noi, nici în ceea ce privește căminele noastre. Uneori,

pentru a ține căminele noastre curate și îngrijite, dorim să renunțăm la activități, plăceri sau proiecte. Considerăm că ele provoacă dezordine, făcând căminele noastre mai puțin atrăgătoare. Dar, fiecare membru al familiei are nevoie de libertate pentru a crea. Trebuie să respectăm, cu toții, bunurile și activitățile celorlalți membri ai familiei. Fiecare copil trebuie să aibă un sertar sau o cutie specială pentru propriile „comori”.

Concluzii

Al treilea articol de credință spune: „Dacă este ceva care este virtuos, vrednic de iubit, care are bună reputație sau este demn de laudă, noi căutăm acel lucru”. Putem folosi această afirmație pentru a ne îndruma când dezvoltăm o atmosferă înălțătoare în căminele noastre.

Președintele David O. McKay a spus: „Nu cunosc alt loc decât căminul, unde se poate găsi adevărata fericire în această viață. Este posibil să facem din căminul nostru un colț de cer; într-adevăr, îmi închipui cerul ca pe o continuare a unui cămin ideal „ (*Secrets of a Happy Life*, compilație de Llewelyn R. McKay [1960], pag. 18). Fiecare dintre noi are privilegiul și obligația de a crea un astfel de cămin.

- Cântați imnul „Dragoste în casă” (*Imnuri și cântece pentru copii*, pag. 44).

Recomandare

Faceți ceva deosebit în această săptămână pentru a îmbunătăți atmosfera în căminul dumneavoastră. Pentru început, încercați să zâmbiți mai mult sau să vă îmbunătățiți atitudinea. Observați ce efect are asupra celorlalți membri ai familiei. Plănuți o excursie în natură, un program de lectură împreună sau altă activitate plăcută cu un copil.

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați *Principiile Evangheliei*, capitolul 34, „Dezvoltând talentele noastre” și capitolul 36, „Familia poate fi veșnică”.
2. Plănuți să încheiați lecția cu imnul „Dragoste în casă” (*Imnuri și cântece pentru copii*, pag. 44).
3. Desemnați membre ale clasei să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

SĂ STUDIEM EVANGHELIA ÎN CĂMINELE NOASTRE

Lecția 32

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să facem din căminul nostru un centru pentru studierea Evangheliei.

Părinții trebuie să-și învețe copiii

Enos, fiul unui profet, l-a auzit, deseori, pe tatăl său, Iacov, vorbind despre adevărurile eterne. Odată, el a spus:

„Cuvintele pe care le-am auzit, deseori, spuse de tatăl meu despre viața veșnică... au coborât adânc în inima mea.

Și sufletul meu flămânzea; și am îngenuncheat înaintea Făcătorului meu” (Enos 1:3–4). După ce s-a rugat o zi întreagă, a auzit un glas care i-a spus că păcatele îi sunt iertate. Această experiență a fost atât de importantă pentru Enos, încât el a propovăduit Evanghelia și s-a bucurat de ea toată viața lui.

Enos învățase Evanghelia acasă. Vechiul Testament ne spune: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Proverbe 22:6). Ca părinți credincioși, suntem responsabili să-i ajutăm pe copiii noștri să învețe principiile Evangheliei și să le aplice în viețile lor.

Căminul nostru – un centru de studiu

Domnul a prevăzut ca noi să învățăm și să progresăm mereu. El a dat părinților marea responsabilitate de a-i învăța pe copiii lor. Din acest motiv, noi trebuie să facem din căminele noastre locuri unde să studiem Evanghelia.

- Citiți Doctrină și legăminte 68:25–28. Unde învăță copiii cunoștințele de bază despre lume? Cum pot învăța ei despre viața eternă?

Copiii învăță despre această viață acasă, la școală și de la prietenii de joacă. Dar, de obicei, ei nu învăță adevărurile eterne. Domnul a dat părinților responsabilitatea de a-i învăța pe copiii lor adevărurile eterne. Când realizăm acest lucru, îndeplinim poruncile Sale.

Pentru a ne crește copiii în lumină și în adevăr, trebuie să studiem Evanghelia, în căminele noastre, chiar de când sunt mici. Regele Benjamin a spus părinților:

„Nu veți îngădui copiilor voștri... ca ei să încalce legile lui Dumnezeu și să se bată și să se certe unul cu altul și să-l slujească pe diavol...”

Dar îi veți învăța să meargă pe căile adevărului și ale sobrietății; îi veți învăța să se iubească unul pe altul și să se slujească unul pe altul” (Mosia 4:14–15).

Să planificăm studiul Evangheliei în familie

Pentru a face din căminele noastre un loc de studiu al Evangheliei, trebuie să ne facem un plan. Fiecare familie trebuie să găsească calea cea mai potrivită pentru membrii ei.

- Arătați un poster cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile scrise pe tablă.

1. Creați o atmosferă potrivită pentru studiu.
2. Rugați-vă împreună cu familia.
3. Folosiți-vă de „ocaziile de învățare”.
4. Studiați în mod regulat scripturile și alte materiale ale Evangheliei.
5. Țineți, cu regularitate, serile de familie.
6. Depuneți mărturia în fața copiilor dumneavoastră.

Creați o atmosferă potrivită pentru studiu

Copiii noștri trebuie să se simtă liberi să vorbească cu noi, acasă. În multe cămine atmosfera este plină de tensiune, ceea ce îi descurajează pe copii să pună întrebări și să-și exprime sentimentele. Președintele David O. McKay ne-a sfătuit: „Părinții trebuie... să arate dorința de a răspunde întrebărilor. Un copil care pune întrebări contribuie la fericirea vieții dumneavoastră” (*Gospel Ideals* [1953], pag. 480). Trebuie să-i încurajăm pe copii să pună întrebări, în special despre Evanghelie. Poate nu vom ști, întotdeauna, să le răspundem, dar putem învăța împreună.

- Cum putem încuraja discuțiile despre Evanghelie în căminele noastre?

Rugați-vă împreună cu familia

- Arătați ilustrația 32-a, „O familie se roagă împreună”.

Rugându-ne împreună cu familiile noastre, putem să le învățăm. Putem comunica speranțele, grijile și idealurile noastre. Când ne rugăm pentru membrii familiei și pentru alții, transmitem dragostea și grija pentru

nevoile lor. Când îi mulțumim Tatălui Ceresc pentru binecuvântările noastre, copiii pot învăța să aprecieze propriile lor binecuvântări. Când comunicăm cu Tatăl Ceresc, îi învățăm despre relația noastră cu El și despre dragostea pe care o simțim pentru El.

Folosiți-vă de „ocaziile de învățare”

Putem preda Evanghelia în multe situații. În timpul meselor, părinții pot arăta în ce fel evenimentele zilnice se referă la principiile Evangheliei. Poveștile de adormit pentru copiii mici pot fi inspirate din Cartea lui Mormon, din Biblie sau din experiențele noastre spirituale. Le putem împărtăși istorisiri din lecturile noastre zilnice din scripturi. În situațiile care apar zi de zi, îi putem învăța pe copiii noștri să înțeleagă principiile Evangheliei.

- Care sunt alte momente potrivite pe care le avem pentru a preda principiile Evangheliei?

Studiați în mod regulat scripturile și alte materiale ale Evangheliei

- Arătați ilustrația 32-b, „O mamă citește copiilor ei din scripturi”.

Femeilor li s-a spus să studieze scripturile: „Am dori ca toate surorile sfinte din zilele din urmă să citească toate lucrările canonice [Biblia, Cartea lui Mormon, Doctrină și legăminte și Perla de mare preț] pentru a reflecta în inimile lor asupra adevărurilor eterne care se găsesc în ele” (Bruce R. McConkie, „Drink from the Fountain,” *Ensign*, apr. 1975, pag. 70). Atunci când oferim un exemplu bun, va fi mai ușor să-i învățăm pe copiii noștri să citească scripturile.

Sunt multe modalități de a studia scripturile. Le putem studia individual sau împreună cu familia.

- Arătați posterul pe care sunt enumerate următoarele sugestii sau referiți-vă la informațiile de pe tablă. După aceea, cereți-le membrilor clasei să propună alte căi pentru studierea scripturilor individual.

1. Citiți scripturile de la început până la sfârșit. Încercați să citiți unul sau mai multe capitole pe zi sau să citiți 15 minute pe zi.
2. Studiați scripturi pe teme (cum ar fi „rugăciunea „sau „supunerea”). Căutați toate referințele despre acea temă.
3. Cercetați scripturile pentru a găsi răspunsul la o problemă.
4. Întocmiți o listă cu scripturile care vă inspiră.
5. Găsiți scripturi similare care pot spori înțelegerea scripturilor, alcătuind un plan de studiu.

32-a, O familie se roagă împreună

- Arătați posterul cu următoarea listă sau referiți-vă la informațiile de pe tablă. După aceea, cereți membrilor clasei să propună alte căi pentru studierea scripturilor în familie.

1. Stabiliți 15 minute, în fiecare dimineață, înainte de plecarea membrilor familiei la muncă sau la școală.
2. Țineți o scurtă lecție, seara, înainte de a se culca copiii.
3. Pregătiți și spuneți povestiri din scripturi copiilor mai mici.
4. Alegeți versete deosebite din scripturi și scrieți-le pe cartonașe. Așezați cartonașele pe un panou sau pe pereți, într-un loc în care fiecare le poate vedea. După aceea, încurajați-i pe membrii familiei să memoreze versetele.
5. Alegeți o scriptură pentru a preda un principiu. După aceea, decideți cum să aplicați principiul pe care l-ați predat. Exemple: Citiți Matei 25:31–40 și, după aceea, ajutați o familie nevoiașă; sau citiți Iacov 1:27 ori Galateni 6:2 și, după aceea, ajutați pe cineva care a pierdut o persoană iubită.
6. Dacă este posibil, citiți cuvântări de la ultima Conferință Generală. Aplicați sugestiile date.
7. Ascultați casete audio care conțin scripturi, dacă este posibil.

Oricare plan am urma, trebuie să începem întotdeauna studierea scripturilor cu o rugăciune. Trebuie să cerem Tatălui Ceresc îndrumare și înțelegere. Trebuie să ne gândim la ceea ce am citit, aplicând principiile Evangheliei în viețile noastre.

Episcopul H. Burke Peterson a spus: „În această Biserică, nu ar trebui să fie – nu trebuie să fie – nici o familie care să nu-și rezerve timp pentru a citi din scripturi în fiecare zi. Fiecare familie o poate face în felul ei” (din Conference Report, apr. 1975, pag. 79 sau *Ensign*, mai 1975, pag. 53–54).

- De ce este important să studiem scripturile în familie? Cereți-le surorilor să explice în ce mod au reușit să realizeze cu succes studiul scripturilor.
- Arătați ilustrația 32-c, „Evanghelia și alte cărți bune pot fi puse la îndemâna membrilor familiei”.

32-b, O mamă citește copiilor ei din scripturi

De asemenea, alte materiale pot să ne ajute la predarea principiilor Evangheliei. Un raft, acasă, poate servi drept bibliotecă cu materiale din Evanghelie. Cărți, ilustrații, casete audio și un casetofon, precum și alte materiale pot fi ținute, acolo, pentru întreaga familie. Lucrările canonice și *Principiile Evangheliei* trebuie să fie cărțile sau casetele de bază în bibliotecile noastre. Dacă este posibil, ar trebui să cumpărăm pentru fiecare copil Cartea lui Mormon și Biblia. După aceea, trebuie să planificăm un timp anume pentru studierea acestor cărți cu ei. Nu ne putem aștepta să fie studiate de către copiii noștri, dacă nu lucrăm cu ei și dacă nu le oferim noi înșine exemplul.

Țineți, cu regularitate, serile de familie

Seara de familie este una dintre cele mai bune ocazii de a-i învăța pe copii. (Fiecare luni seara este rezervată pentru aceasta.) Familiile trebuie să folosească manualul pentru seara de familie, dacă acesta este disponibil. Dacă acest manual nu este disponibil, trebuie să studiem scripturile și *Principiile Evangheliei*, să ascultăm înregistrări din Evanghelie sau să împărtășim sentimentele noastre despre Biserică. Crearea unei atmosfere plăcute și fericite îi va ajuta pe copii să se bucure de această seară. Ca urmare, vor dori să se implice mai mult. Seara de familie nu trebuie umplută de predici pe care copiii nu le pot înțelege. Ea trebuie să fie plăcută pentru toți.

Depuneți mărturie în fața copiilor dumneavoastră

În timpul meselor, al studierii scripturilor, al serilor de familie sau al discuțiilor despre Evanghelie, trebuie să depunem mărturie în fața copiilor. Atunci când ne aud și când văd cu ochii lor că trăim conform principiilor Evangheliei, propriile lor mărturii despre Evanghelie pot crește.

- Citiți Deuteronomul 11:19. Cereți membrilor clasei să împărtășească experiențele pe care le-au avut învățându-i pe copiii lor Evanghelia.

Concluzii

Atunci când studiem Evanghelia, familiile noastre vor fi binecuvântate. Mărturiile și căminele noastre vor fi puternice. Vom găsi răspunsuri la problemele noastre. Vom fi mai fericite și vom avea o pace mai mare, deoarece încercăm să trăim mai aproape de Isus Hristos și de Tatăl Ceresc.

Mama unei familii, care a studiat dimineața, devreme, scripturile ne-a povestit despre binecuvântările lor:

„Acest program matinal are multe beneficii: ne permite o înțelegere mai bună a scripturilor și a semnificației lor în viețile noastre, ne dă ocazia să începem ziua într-un mod mai organizat... asigură familiei bucuria de a lua împreună micul dejun.

32-c, Evanghelia și alte cărți bune pot fi puse la îndemâna membrilor familiei

Sunt sigură că și copiii merg la școală având un sentiment de fericire și de siguranță mai mare despre ei, despre familia noastră și despre lumea lor” (Geri Brinley, „Getting a Head Start on the Day”, *Ensign*, apr. 1977, pag. 8).

Elder Bruce R. McConkie a povestit despre alte binecuvântări care vin dintr-un astfel de studiu: „Dorim să avem pace, bucurie și fericire în această viață și dorim să fim moștenitori ai vieții eterne în lumea care va veni. Acestea sunt două mari binecuvântări care pot fi moștenite de oameni. Le putem câștiga citind și învățând, aici și acum, cuvintele vieții eterne și ținând poruncile” („Drink from the Fountain”, *Ensign*, apr. 1975, pag. 70).

Recomandare

Planificați să studiați Evanghelia acasă, individual și împreună cu familia dumneavoastră. Căutați, în fiecare zi, ocazii de a explica principiile Evangheliei copiilor dumneavoastră.

Scripturi suplimentare

- Romani 15:4 (scripturile aduc speranță)
- 2 Timotei 3:14–17 (scripturile ne îndrumă către perfecțiune)
- 2 Nefi 4:15 (scripturile sunt pentru învățătura și folosul copiilor)
- Doctrină și legăminte 1:37 (poruncile sunt adevărate și vrednice de crezut)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Pregătiți posterele propuse pentru această lecție sau scrieți informațiile pe tablă.
2. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

SĂ NE PREGĂTIM PENTRU A PEDA

Lecția 33

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să ne pregătim pentru a preda Evanghelia în mod eficient.

Să ne învățăm unul pe altul

Domnul a poruncit membrilor Bisericii Sale să se învețe unul pe altul.

- Cereți-i unei membre a clasei să citească Doctrină și Legăminte 88:77–78. Pe cine trebuie să învățăm?

Ne putem învăța familia, prietenii, vecinii, colegii de muncă și de școală. Îi putem învăța pe membrii Bisericii la cursuri organizate. Îi putem învăța și pe cei care nu sunt membri.

- Arătați ilustrația 33-a, „O mamă își învață fiica să își lege șireturile”.

Încă de la crearea pământului Domnul ne-a spus să-i învățăm pe copiii noștri Evanghelia. Putem să-i învățăm în timpul serii de familie și cu alte ocazii. Mama, în special, are multe ocazii de a-și învăța copiii acasă.

- Cereți membrilor clasei să povestească despre experiențele lor în instruirea copiilor

Elder Boyd K. Packer spunea:

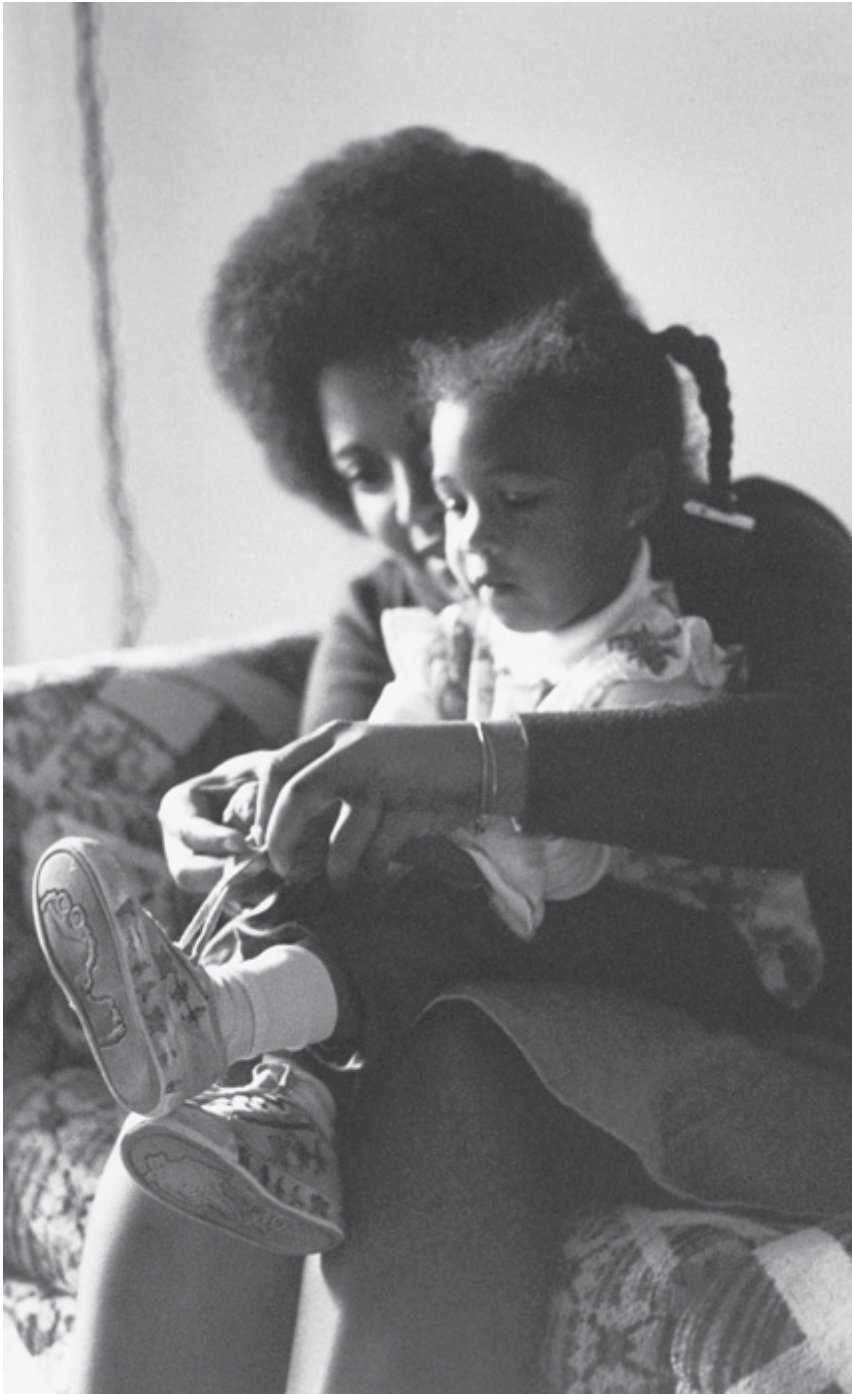
„O mare parte din ceea ce facem noi este aceea de a instrui. Când arătăm celui mic cum să-și lege pantofii... când ajutăm o fiică cu o nouă rețetă la bucătărie, când prezentăm o lecție în Biserică, când depunem o mărturie, când conducem o adunare și, desigur, când predăm la cursuri – toate acestea sunt ocazii de instruire pe care le avem permanent...”

„Îi învățăm pe alții și atunci când predicăm sau când vorbim ori dăm răspunsuri în cadrul adunărilor” (*Teach Ye Diligently* [1975], pag. 2–3).

În Biserică, există multe ocazii de a preda la cursuri organizate. Elder Boyd K. Packer ne reamintește:

„Fiecare membru al Bisericii predă, de fapt, toată viața lui.

Avem învățători care slujesc în toate organizațiile Bisericii...

33-a, O mamă își învață fiica să își lege șireturile

Biserica merge înainte susținută de puterea învățaturii care se realizează. Lucrarea împărăției este împiedicată, dacă învățătura nu este făcută cu eficiență” (*Teach Ye Diligently* [1975], pag. 2–3).

Uneori, învățătura noastră nu se realizează la cursuri. Mai degrabă, ea se realizează atunci când vorbim unul cu altul. Următoarea povestire este un exemplu în acest sens:

„Fred Carroll era episcop când familia noastră s-a mutat în episcopia lui, pe vremea când eu eram diacon în Preoția aaronică, având peste 14 ani. Acest mare om, probabil, nu a vorbit, direct, cu mine mai mult de cincizeci de cuvinte; cu toate acestea, nouăsprezece dintre ele mi-au rămas în minte. Sunt sigur că acest bun episcop nu și-a dat niciodată seama de impactul extraordinar pe care l-au avut asupra mea cele nouăsprezece cuvinte de aur, pe care mi le-a adresat într-o zi, în particular, vorbind liniștit: ‚Am observat cât ești de pios în timpul adunărilor Bisericii. Ești un exemplu bun de urmat pentru ceilalți băieți’.

Doar câteva cuvinte, dar, vai, cât de puternice! Au avut mai mult efect asupra mea decât sute de însărcinări pe care le-am avut de atunci. Nu-mi imaginasem, niciodată până atunci, că sunt pios. Sunt sigur că episcopul Carroll a interpretat greșit timiditatea mea, luând atitudinea mea rezervată drept pioșenie. Totuși, aceasta nu conta. De atunci, am început să-mi pun întrebări despre înțelesul pioșeniei în viața mea. Curând, am început să mă simt, cu adevărat, pios. În definitiv, dacă episcopul Carroll credea că sunt pios, poate chiar eram! Această atitudine, care s-a dezvoltat în mine datorită episcopului Carroll, a sădit o sămânță care a crescut ajungând să fie o influență care m-a îndrumat în toată viața mea” (Lynn F. Stoddard, „The Magic Touch”, *Instructor*, sept. 1970, pag. 326–327).

Învățătorii de la cursurile organizate au multe ocazii de a-i influența și de a-i îndruma pe cursanți. Când se străduiesc, ei pot găsi căile cele mai bune pentru a preda principiile Evangheliei în clasă și în afara ei. Elder Thomas S. Monson povestește cum a simțit influența unei astfel de învățătoare:

„La Școala de Duminică, ea ne învăța despre crearea lumii, despre Căderea lui Adam, despre jertfa ispășitoare a lui Isus. Ea i-a adus la oră ca pe niște oaspeți de onoare pe Moise, Iosua, Petru, Toma, Pavel și pe Isus, Hristosul. Deși nu i-am văzut, am învățat să-i iubim, să-i cinstim și să fim la fel ca ei.

Dar niciodată nu au fost lecțiile ei mai dinamice și cu un impact mai puternic decât într-o duminică dimineața când ne-a anunțat, cu tristețe, despre moartea mamei unui coleg de școală. Simțisem absența lui Billy în acea dimineață, dar nu știam motivul absenței sale. Lecția a avut ca temă: ‚Ești mai binecuvântat atunci când dai, decât atunci când

primești’.

La mijlocul lecției, învățătoarea noastră a închis manualul și ne-a deschis ochii și urechile spre slava lui Dumnezeu. Ea ne-a întrebat: ‘Câți bani avem la fondul de petreceri al clasei?’

... ‘Patru dolari și șaptezeci și cinci de cenți’.

După aceea, calmă, ea a propus: ‘Familia lui Billy trece prin momente grele și prin suferință adâncă. Ce-ați spune dacă i-am vizita pe membrii familiei în această dimineață și le-am oferi acest fond?’

Îmi voi aminti, întotdeauna, de micul grup care a parcurs scurtul drum, a intrat în casa lui Billy și l-a salutat pe el, pe fratele lui, pe surorile lui și pe tatăl său. Era evidentă absența mamei. Totdeauna, voi reține ca pe ceva de preț lacrimile care străluceau în ochii noștri, ai tuturor, atunci când plicul alb, conținând prețiosul nostru fond de serbări, a trecut din mâna învățătoarei noastre în mâna nevoiașă a tatălui cu inima zdrobită. Ne-am întors, încet, înapoi la capelă. Inimile ne erau mai ușoare ca niciodată, bucuria noastră mai deplină, înțelegerea noastră mai profundă. O învățătoare cu inspirație de la Dumnezeu îi învățase pe băieții și pe fetele ei o lecție eternă despre un adevăr divin. ‘Ești mai binecuvântat atunci când dai, decât atunci când primești’ „ („Only a Teacher”, *Ensign*, mai 1973, pag. 29).

Fiecare membru al Bisericii este un învățător. Cu toții ne învățăm unul pe altul Evanghelia prin cuvintele și prin faptele noastre. Când suntem botezați, promitem „să stăm drept martori ai lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile și în toate locurile în care se întâmplă să fim, chiar până la moarte” (Mosia 18:9). După ce suntem botezați, trebuie să împărtășim Evanghelia cu vecinii noștri și cu toți oamenii de pe pământ. De asemenea, trebuie să ne instruim copiii și pe alți membri din familie.

Studiul și pregătirea

- Arătați ilustrația 33-b, „O soră care predă din scripturi”.

Pentru a deveni învățători buni, trebuie să ne pregătim bine. Cu toții avem însușiri de învățător, dar fiecare poate să și le mai îmbunătățească. Președintele David O. McKay spunea: „Nici un învățător nu poate preda ceea ce el însuși nu înțelege sau ceea ce nu simte” (*Treasures of Life* [1962], pag. 476).

- Cereți-le membrilor clasei să asculte ideile despre modul în care se pregătește o lecție, în timp ce citiți următorul citat:

„Stabiliți un anume timp și loc pentru a face planul lecției. Pregătiți-vă, pentru a avea la îndemână, materialele – scripturi, manualul cu lecții, hârtie, creion.

Începeți... planul cu o rugăciune. Aceasta este Evanghelia Domnului;

33-b, O soră care predă din scripturi

dumneavoastră sunteți învățătorul Lui, care îi învață pe copiii Săi. Întrebați-L pe Domnul cum dorește să fie predat mesajul... Atunci când simțiți nevoia, postul trebuie să însoțească rugăciunea ca mijloc de a fi în ton cu spiritul Domnului” (*Teacher Development Program: Basic Course* [1971], pag. 133).

- Scrieți pe tablă materialele necesare pregătirii unei lecții.

În pregătirea unei lecții de curs, se sugerează următorii pași:

1. Stabiliți scopul lecției.

În cele mai multe manuale ale Bisericii, acest scop este prezentat la începutul lecției. Scopul reprezintă ideea principală pe care doriți ca membrele clasei să o învețe, să o rețină sau să o pună în practică. În timp ce pregătiți lecția, scrieți scopul lecției și gândiți-vă la el.

2. Luați cunoștință de conținutul lecției.

Studiați materialul pentru lecție, atât manualul cât și scripturile, cu mult timp înainte, și hotărâți care puncte sunt mai importante. Întotdeauna, pregătiți-vă cu evlavie.

3. Adunați mijloace vizuale prin cercetare și studiu.

Pentru a trezi interesul pentru lecție, folosiți lucruri pe care clasa să le poată vedea. Obiecte, planșe, poze sau alte articole pot fi mijloace vizuale. Interesul pentru lecție este important în predarea pentru toate vârstele.

4. Organizați materialele ajutătoare pentru lecție.

Aranjați materialele în aceeași ordine în care le veți folosi în timpul lecției. Avându-le, dinainte, în ordine, veți evita orice confuzie.

Să-i iubim pe cei cărora le predăm

Elder Boyd K. Packer a spus: „Învățătorul bun a studiat deja lecția. Un învățător excelent studiază, de asemenea, și cursanții – îi studiază cu seriozitate și cu atenție... Studiind cu atenție trăsăturile și expresiile cursanților, s-ar putea să apară în inima dumneavoastră... un sentiment de inspirație; dragostea este aceea care vă va îndemna să îndepliniți opera Domnului – hrănind oile Sale” („Study Your Students,” *Instructor*, ian. 1963, 17).

Când sunt iubiți, cursanții vor avea mai multă încredere. Ei vor dori, atunci, să se perfecționeze. Învățătorii care îi iubesc pe cei cărora le predau primesc inspirație de la Domnul. Ei vor înțelege mai bine nevoile cursanților.

„Chiar și un învățător neinstruit în arta tradițională a pedagogiei poate avea mare influență asupra cursantului, dacă îl iubește, dacă îl respectă și dacă îi arată un interes personal.

33-c, O învățătoare se roagă pentru îndrumare în timp ce studiază scripturile

Mi-amintesc de un învățător pe care îl consideram rece și fără interes și care, într-o zi, întâlnindu-mă, mi-a dat o carte care credea el că m-ar interesa. Nu eram interesat în mod deosebit de acea carte... Dar, în aceea zi, l-am apreciat într-alt fel pe învățătorul care a arătat un interes față de mine și, de atunci, el a reușit să fie mai aproape de mine" (William E. Berrett, „Teaching: An Extension of Your Personality”, *Ensign*, apr. 1973, pag. 61).

- În ce fel putem arăta membrilor clasei că le iubim? În clasă? În afara clasei?

Să ne rugăm pentru a avea Spiritul

- Arătați ilustrația 33-c, „O învățătoare se roagă pentru îndrumare în timp ce studiază scripturile”.

Președintele Brigham Young spunea: „După toată străduințele noastre de a obține înțelepciune din cele mai bune cărți și din alte surse, rămâne, totuși, un izvor nesecat pentru toți. „Dacă unui om îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu’ [Iacov 1:5]” (*Discourses of Brigham Young*, selecțiuni de John A. Widtsoe [1954], pag. 261).

Pentru a avea darul de a preda, trebuie să ne rugăm la Tatăl nostru din Ceruri. El ne va ajuta să pregătim lecția. El ne va ajuta să-i iubim și să-i cunoaștem pe cei cărora le predăm. Căutând ajutorul Lui, El va fi lângă noi atunci când predăm.

Concluzii

Avem responsabilitatea de a preda Evanghelia copiilor noștri, altor membri ai Bisericii și tuturor prietenilor și semenilor noștri care nu sunt membri ai Bisericii.

Elder Vaughn J. Featherstone, citându-l pe președintele David O. McKay, spunea: „Nu există răspundere mai mare în lume decât aceea de a instrui un suflet”. După aceea, elder Featherstone a continuat: „O mare parte din sarcina personală de administrare a unui părinte sau a unui învățător în Biserică este de a preda și de a instrui” (din Conference Report, oct. 1976, pag. 153 sau *Ensign*, nov. 1976, pag. 103).

Domnul așteaptă de la noi să ne pregătim pentru a preda cu eficiență. Pregătirea înseamnă studiu, rugăciune și predare sub influența Duhului Sfânt.

Recomandare

Alegeți un principiu al Evangheliei pe care să-l predați în această săptămână. Rugați-vă să găsiți, zilnic, ocazii pentru a preda. Evaluați eforturile dumneavoastră spre sfârșitul săptămânii și hotărâți modul în care puteți continua să îmbunătățiți predarea.

Scripturi suplimentare

- Deuteronomul 6:5–7 (învățați-i pe copii cu sârguință și în mod continuu)
- Mosia 4:14–15 (învățați-i pe copii să iubească)
- Doctrină și legăminte 42:14 (predați prin Spirit)
- Doctrină și legăminte 68:25–28 (învățați-i pe copii Evanghelia)
- Moise 6:57 (învățați-i pe copii pocăința)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

Desemnați membre ale clasei să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

PREDAREA DIN SCRIPTURI

Lecția 34

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să ne pregătim pentru a predă din scripturi.

Scripturile sunt resursa cea mai importantă pentru predare

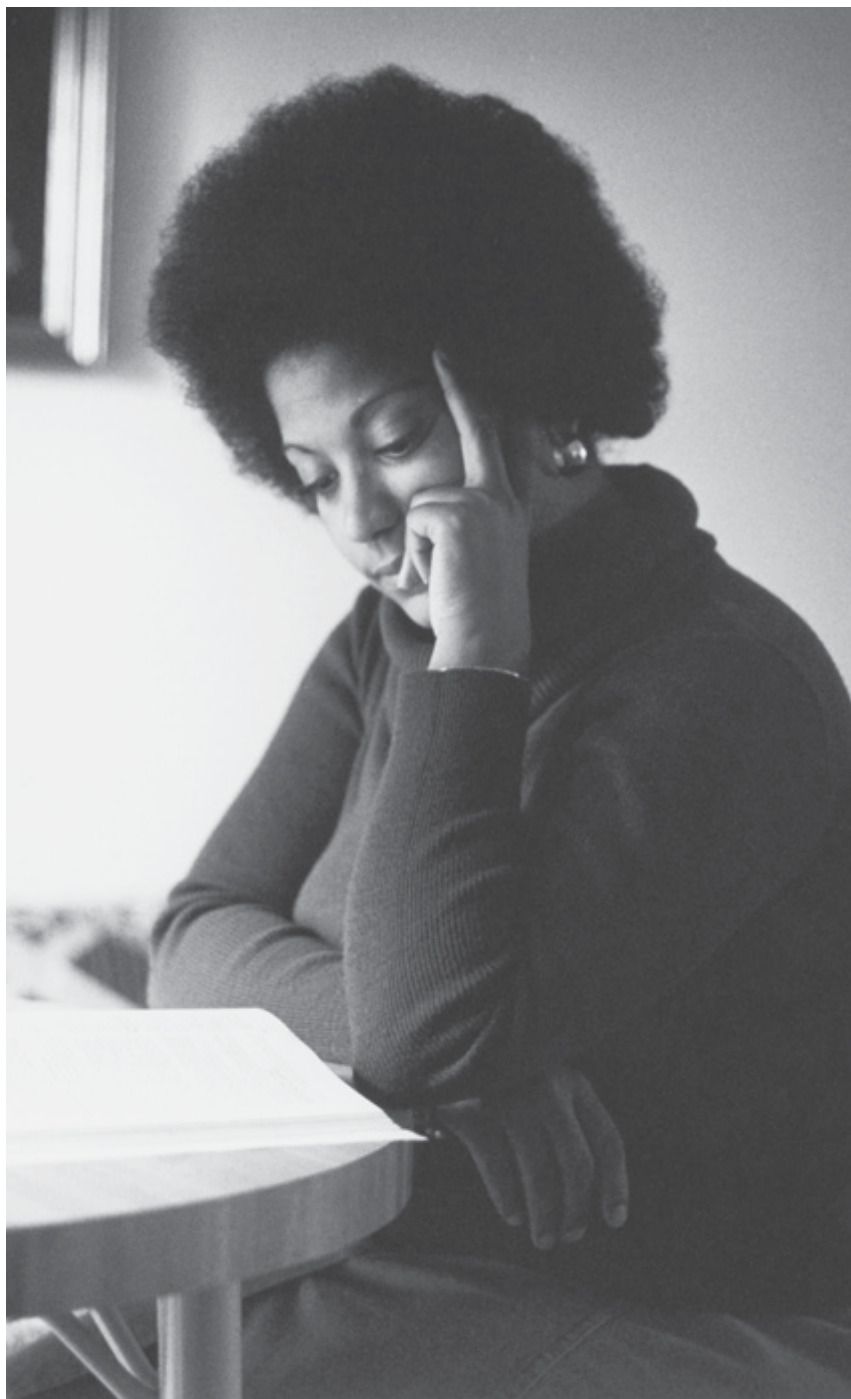
- Arătați ilustrația 34-a, „Această învățătoare știe că nu trebuie doar să studieze scripturile, ci să și reflecteze asupra lucrurilor pe care le-a învățat” și 34-b, „Această soră predă din scripturi, iar copiii au propriile exemplare din scripturi pe care le folosesc în clasă „.

Președintele J. Reuben Clark Jr. a spus odată unui grup de învățători din Biserică: „Datoria dumneavoastră... esențială este de a predă Evanghelia Domnului Isus Hristos... Trebuie să predați această Evangheligie folosind ca sursă și autoritate lucrările canonice ale Bisericii și cuvintele aceluia pe care Dumnezeu i-a ales să conducă poporul Său în aceste zile din urmă” (*The Charted Course of the Church in Education* [1938], pag. 10–11).

Cunoașterea scripturilor și folosirea lor atunci când predăm constituie cel mai important ajutor în predare care ne stă la dispoziție.

Domnul ne-a învățat importanța cunoașterii și a predării scripturilor. În timpul vizitei făcute nefiților după înviere, El a spus: „Da, vă dau vouă porunca să cercetați aceste lucruri cu sârguință” (3 Nefi 23:1). De asemenea, El le-a poruncit să propovăduiască Evanghelia și altora (vezi 3 Nefi 23:14). În Doctrină și legăminte, El ne-a poruncit să cercetăm scripturile (vezi D&L 1:37). Trebuie să le predăm către alții cu credință, deoarece ele mărturisesc și ne învață despre El. Scripturile ne învață toate lucrurile pe care trebuie să le facem pentru a ne bucura de binecuvântările vieții eterne.

În afara lucrărilor canonice, astăzi noi avem cuvântul Domnului prin profetul Său în viață. Cuvintele profeților în viață, atunci când sunt „inspirați de Duhul Sfânt”, sunt, de asemenea, considerate scripturi (vezi D&L 68:1–4). Manualele și revistele Bisericii ne ajută să cunoaștem cuvintele profeților și alte scripturi.

34-a, Această învățătoare știe că nu trebuie doar să studieze scripturile, ci să și reflecteze asupra lucrurilor pe care le-a învățat

- De unde putem obține cuvintele profetului în viață?

Aplicarea scripturilor în viețile noastre

Când Lehi și familia lui au sosit pe pământul făgăduinței, Nefi i-a învățat scripturile pe frații lui. El a predat într-un fel în care oamenii să poată înțelege. El a spus: „Căci eu am făcut ca toate scripturile să se asemene cu noi, pentru ca ele să fie spre folosul și învățătura noastră” (1 Nefi 19:23).

Scripturile ne învață despre „lucrările Domnului în alte țări, printre popoarele din vechime” (1 Nefi 19:22). Deși au fost scrise în trecut, scripturile au și astăzi înțeles pentru noi. Învățătorii buni pot să aplice scripturile vieții moderne și să ne arate în ce fel evenimentele din trecut ne pot ajuta să înțelegem prezentul.

- Arătați ilustrația 34-c, „Nefi și Lehi cu Liahona”. Cereți-i unei membre a clasei să citească 1 Nefi 16:9–12, 15–31.

Referindu-se la povestirea despre familia lui Lehi și despre Liahona din Cartea lui Mormon, președintele Spencer W. Kimball a spus:

„Vă puteți imagina că ați fi în locul lui Nefi care l-a auzit pe tatăl lui, atrăgând emoționant atenția asupra unui lucru pe care îl găsisse la intrarea în cortul lui? Era... ‘un glob rotund, făcut cu o măiestrie deosebită’, realizat ‘din aramă fină’ și nimeni nu văzuse ceva asemănător (1 Nefi 16:10.)...

Dacă... ați observa foarte atent funcționarea acestui glob neobișnuit, ați constata că el funcționează ‘după credința și sânguința și ascultarea’ care îi sunt acordate cu privire la drumul pe care trebuie să mergeți (1 Nefi 16:28). Ce-ați spune dacă, la o examinare mai atentă, ați observa că pe glob era o nouă scriere, care era ‘simplu de citit’ și... care arăta căile Domnului? Și dacă instrucțiunile erau ‘schimbate din când în când’, pe măsură ce alte lucruri erau cerute de către Domnul și aceasta ‘conform credinței și sânguinței’ pe care familia i-o dădea? (1 Nefi 16:29)...

Globul, sau Liahona – care este interpretată ca reprezentând o busolă – a fost pregătită de Domnul în mod special pentru a-i arăta lui Lehi direcția în care să călătorească în pustiu. Nu v-ar plăcea să aveți un astfel de glob – fiecare dintre dumneavoastră – astfel încât de fiecare dată când greșiți să vă arate drumul cel bun și să vă transmiteți mesaje... pentru ca voi să știți întotdeauna când greșiți sau când vă aflați pe drumul cel greșit?

Acesta... îl aveți cu toții. Domnul a dat... fiecărei persoane o conștiință care să-i spună, de fiecare dată, când pornește pe calea greșită. Ei i se spune întotdeauna, dacă ea ascultă; dar, desigur, oamenii pot să se obișnuiască atât de mult cu ascultatul mesajelor, încât încep să le ignore până când, în final, nu le mai înregistrează deloc.

34-b, Această soră predă din scripturi, iar copiii au propriile exemplare din scripturi pe care le folosesc în clasă

Trebuie să vă dați seama că posedăți un lucru asemănător busolei, asemănător Liahonei, în propriul dumneavoastră sistem. Fiecărui copil îi este dat... Dacă el ignoră această Liahona dinăuntrul lui, în cele din urmă, ea nu îi va mai șopti. Dar, dacă ne vom aminti că fiecare dintre noi are acel lucru care îl va îndruma în mod drept, vaporul nostru nu va merge într-o direcție greșită... dacă ascultăm comenzile proprii noastre Liahone, pe care o numim conștiință" (din Conference Report, oct. 1976, pag. 115–117 sau *Ensign*, nov. 1976, pag. 77–79).

- Cum ne prezintă președintele Kimball scripturile, raportate la ziua de astăzi?

Când cunoaștem scripturile, putem aplica principiile adevărate în viețile noastre. Exemplele următoare arată modul în care o mamă și-a învățat copiii din scripturi:

Într-o seară, în timpul rugăciunii, Ann, în vârstă de patru ani, a anunțat că nu mai vrea să-și spună rugăciunile. Mama a încercat să o convingă, dar Ann a refuzat să se roage. Atunci, mama i-a spus lui Ann povestea lui Daniel.

- Cereți membrii clasei pe care ați desemnat-o să citească Daniel 6:1–23 sau să o povestească cu propriile cuvinte.

După aceea, mama a explicat că rugăciunea era foarte importantă pentru Daniel. El s-a rugat chiar și atunci când știa că va muri dacă se roagă. Apoi, a întreat-o pe Ann: „Acum, pentru că știi cât este de importantă rugăciunea, vrei să te ajut să-ți faci rugăciunea?”

Altă dată, Ann și sora ei, Jennifer, se certau cu voce tare. Amândouă doreau aceeași păpușă. Mama a venit la fete și le-a întreat: „De ce nu tăiați păpușa în două să luați fiecare câte o parte?”

„Nu”, a răspuns Ann, „nu o tăia în două”.

„Ba da!”, a strigat Jennifer.

Mama a răspuns: „Trebuie să fie păpușa lui Ann. Puteți ghici de unde știu?” Atunci, ea a citit și a discutat cu fetele povestea care se găsește în 1 Regi 3:16–27.

- Rugați-o pe membra clasei pe care ați desemnat-o să citească sau să povestească istorisirea din 1 Regi 3:16–27 cu propriile cuvinte. În ce fel au ajutat-o scripturile pe această mamă să-și învețe copiii? Citiți Matei 25:1–13 și Enos 1:2–5.

Să ne pregătim pentru a preda din scripturi

Președintele Harold B. Lee a spus: „Spun că trebuie să ne învățăm oamenii să găsească răspunsurile în scripturi... Dar, din nefericire, prea mulți dintre noi nu citesc scripturile. Nu cunoaștem ceea ce este în ele și, de aceea, facem speculații despre lucruri pe care s-ar fi convenit să le fi

aflat din scripturi. Cred că aici se află unul dintre marile pericole din zilele noastre” („Find the Answers in the Scriptures”, *Ensign*, dec. 1972, pag. 3).

Nimeni nu ne va obliga să studiem scripturile. Putem găsi multe scuze pentru a nu le studia. Trebuie să ne planificăm studiul scripturilor (vezi lecția 32, „Să studiem Evanghelia în căminele noastre”, din acest manual).

- Cum putem învinge obstacolele care ne împiedică să studiem scripturile?

Dacă vrem să predăm din scripturi, nu este suficient să le citim, fără să ne gândim.

- Rugați-le pe membrele clasei să citească Moroni 10:3. Ce ne spune Moroni despre ceea ce învățăm din scripturi?

Președintele Marion G. Romney a spus:

„Citind din scripturi, am fost intrigat de cuvântul *meditare*... Dictionarul spune că acest cuvânt, *meditare*, înseamnă ‘a cântări mental, a cugeta adânc, a delibera, a examina...’

Meditarea este, după părerea mea, o formă de rugăciune. Ea este, în cele din urmă, o apropiere de Spiritul Domnului” (din Conference Report, apr. 1973, pag. 117 sau *Ensign*, iulie 1973, pag. 90).

După ce citim și medităm asupra scripturilor, Îi putem cere Tatălui Ceresc să ne ajute să știm, prin puterea Duhului Sfânt, dacă ele sunt adevărate, așa cum ne-a promis Moroni. De asemenea, prin îndrumarea Spiritului, putem găsi alinare și răspunsuri la probleme, studiind scripturilor. Experiența acestor lucruri ne va ajuta să-i învățăm pe alții.

- Invitați-le pe membrele clasei să împărtășească idei despre modul în care studierea scripturilor a binecuvântat viețile lor și le-a ajutat să se pregătească să predea.

Concluzii

Pentru a preda scripturile, trebuie să ne *pregătim*, citindu-le adesea. Trebuie să *medităm* asupra materialului, gândindu-ne la el. Trebuie să ne *rugăm* sincer, cu o intenție reală. După aceea, trebuie să *aplicăm* ceea ce am învățat și am înțeles prin Spirit. Procedând astfel, putem preda din scripturi cu putere.

Recomandare

Marcați scripturile care au înțeles deosebit pentru dumneavoastră. Comparați scripturile cu propria dumneavoastră viață. În serile de familie, în timpul mesei sau în alte ocazii, în familie, vorbiți despre istorisiri din scripturi. Aplicați scripturile în viețile dumneavoastră.

34-c, Nefi și Lehi cu Liahona

Scripturi suplimentare

- 2 Nefi 4:15–16 (dragostea lui Nefi pentru scripturi)
- 2 Nefi 32:3 (desfățați-vă cu cuvintele lui Hristos)
- Alma 37:38–47 (învățăturile sfinte ale lui Alma către fiul său, Helaman, despre Liahona)
- Doctrină și legăminte 11:21–22 (obțineți cuvântul lui Dumnezeu)

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Studiați Principiile Evangheliei, capitolul 10, „Sfintele scripturi”.
2. Revedeți lecția 32 din acest manual, „Să învățăm Evanghelia în căminele noastre”.
3. Desemnați două membre ale clasei să citească scripturile următoare sau să istorisească cu cuvintele lor povestirile relatate în aceste scripturi: Daniel 6:1–23 și 1 Regi 3:16–27.
4. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

SĂ PREDĂM PRIN PUTEREA ȘI INFLUENȚA DUHULUI SFÂNT

Lecția 35

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta să predăm Evanghelia prin puterea Duhului Sfânt.

Învățătorii au nevoie de îndrumarea Duhului Sfânt

Domnul ne-a dat porunca de a ne învăța unul pe altul (vezi D&L 88:77). Pentru a-i învăța pe alții trebuie să avem o mărturie despre adevărul Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. Trebuie să predăm prin influența și puterea Duhului Sfânt.

Președintele David O. McKay a spus: „Învățători, începeți să vă pregătiți lecțiile cu o rugăciune. Predați lecția cu inima pătrunsă de evlavie. După aceea, rugați-vă ca Dumnezeu să îmbogățească mesajul dumneavoastră... prin influența sfântului Său Spirit” (*Gospel Ideals* [1953], pag. 223).

Elder Hartman Rector, fiul, a povestit despre președintele Harold B. Lee:

„La puțin timp după ce a fost rânduit în funcția de președinte,... un reporter... l-a întrebat:

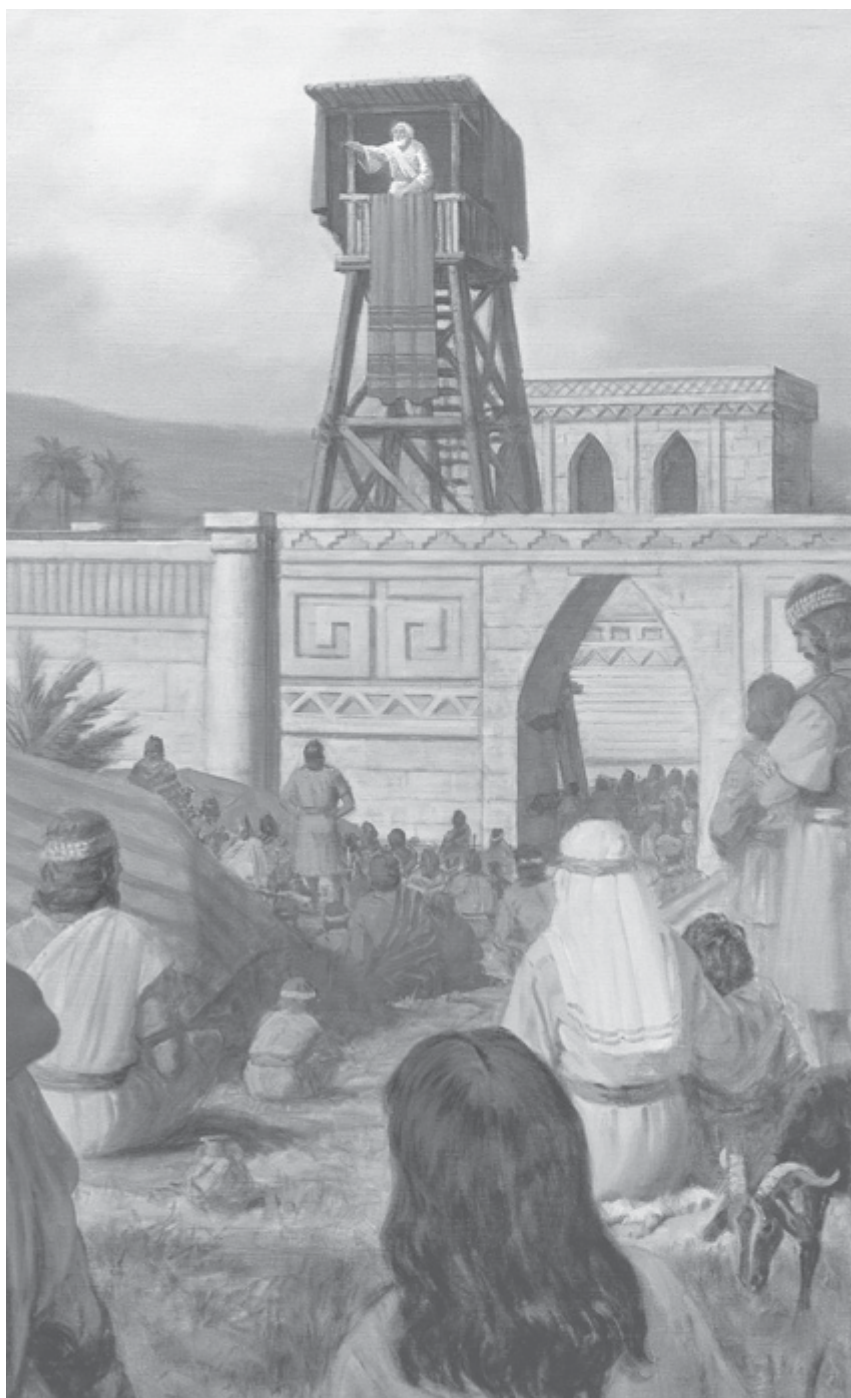
‘Ce vă gândiți să realizați în timpul slujirii dumneavoastră ca președinte al Bisericii?’...

‘Ei bine’, a spus el, ‘nu pot răspunde la această întrebare decât prin cuvintele spuse de un mare profet atunci când a fost ales de către Domnul să pună la adăpost o cronică străveche. El a spus:

‘Și am fost condus de către Spirit, necunoscând dinainte lucrurile pe care trebuie să le fac’ (1 Ne. 4:6)” (din Conference Report, oct. 1973, pag. 134 sau *Ensign*, ian. 1974, pag. 106).

Ca învățători, noi trebuie, de asemenea, să fim conduși de către Spirit. Pentru a preda Evanghelia lui Isus Hristos, trebuie să avem îndrumarea Duhului Sfânt.

- Rugați-le pe membrele clasei să citească Doctrină și legăminte 42:12–14. Ce ni se spune să predăm? Unde găsim aceste principii?

35-a, Regele Beniamin propovăduiește poporului său dintr-un turn înalt

35-b, Doi misionari la ușa unei persoane simpatizante

Cum obținem Spiritul cu ajutorul căruia să predăm? De ce nu ar trebui să predăm, dacă nu avem influența Duhului Sfânt?

Influența Duhului Sfânt poate face astfel încât cuvintele învățătorului să pătrundă adânc în inimile acelor care îl ascultă: „Pentru că atunci când un om vorbește prin puterea Duhului Sfânt, puterea Duhului Sfânt îi duce cuvântul în inimile copiilor oamenilor” (2 Nefi 33:1).

- Arătați ilustrația 35-a, „Regele Beniamin propovăduiește poporului său dintr-un turn înalt”.

Regele Beniamin și-a adunat poporul laolaltă pentru a-i da îndrumări speciale. El dorea să-i întărească spiritual.

- Cereți membrilor clasei să citească Mosia 5:1–2. Ce anume i-a făcut pe oameni să creadă în cuvintele spuse de către regele Beniamin. Cereți-i unei membre a clasei să citească Mosia 5:3–4. În ce fel i-a influențat credința lor în această experiență?

Obținerea îndrumării de la Duhul Sfânt

Fiii lui Mosia au propovăduit Evanghelia prin influența Duhului Sfânt. Ei au primit această îndrumare după mult efort.

- Cereți-i unei membre a clasei să citească Alma 17:2–3. Care sunt cei trei pași pe care i-au făcut fiii lui Mosia pentru a propovădi cu putere? Scrieți-i pe tablă.

După ce s-a pregătit prin studiu, învățătorul trebuie să primească îndrumare de la Duhul Sfânt.

Președintele Marion G. Romney a povestit despre experiența pe care a avut-o soția lui în predarea prin Spirit. „Ea trebuia să țină o lecție despre viziunea pe care a avut-o profetul Joseph Smith atunci când i-au apărut Tatăl și Fiul. În clasa ei, era o persoană, licențiată, care nu era membră. Sora Romney se temea că lecția nu va fi acceptată de această femeie educată și nu era sigură, dacă ea însăși știa că era adevărată.

Discutând despre aceasta cu mama ei, sora Romney a spus: ‘Nu pot ține această lecție. Nu știu dacă Joseph Smith a avut acea viziune’.

„Mama ei nu era o femeie educată, dar avea o mărturie. A spus fiicei sale: ‘Știi cum a obținut profetul această viziune, nu-i așa?’

‘Da... a obținut-o rugându-se la Dumnezeu pentru înțelepciune’...

Sora Romney s-a dus în camera ei și a încercat... Rezultatul a fost faptul că ea... a ținut această lecție cu convingere, cu o putere dincolo de puterile ei obișnuite. Cum a reușit acest lucru? Ei bine, Sfântul Spirit a răspuns întrebărilor ei. Ea a simțit răspunsul la întrebarea ei. A știut că Joseph Smith a avut o viziune, tot așa de bine cum a știut-o el. Nu văzuse cu ochii ei aceleași lucruri ca și profetul, dar a avut aceeași cunoaștere. A știut, din descrierea lui Joseph Smith, ce văzuse el, iar ea a

primit o mărturie de la Duhul Sfânt cu privire la adevărul relatării lui” („How to Gain a Testimony „, *New Era*, mai 1976, pag. 10–11).

- Ce etape a parcurs sora Romney? Comparați aceste etape cu pașii înscriși pe tablă. De ce adăugarea rugăciunii la studiul ei i-a adus mai multă încredere? Cum numim mărturia pe care a primit-o sora Romney?
- Care este diferența dintre a citi, simplu, un adevăr și a auzi pe cineva în care ai încredere spunând că știe că este adevărat? Rugați-le pe membrele clasei să citească Moroni 10:4–5. Cum ne face cunoscut Duhul Sfânt adevărul? Ce trebuie să facem pentru a primi această mărturie?

Depunerea mărturiei

A preda având mărturie înseamnă a preda știind că Evanghelia este adevărată. Prin spiritul mărturiei îi putem ajuta și pe alții să înțeleagă Evanghelia restaurată. Duhul Sfânt poate mărturisi adevărul despre principiile Evangheliei celor care ascultă (vezi 1 Corinteni 2:12–13).

- Arătați ilustrația 35-b, „Doi misionari la ușa unei persoane simpatizante”.

Elder Alvin R. Dyer a povestit următoarele:

„Doi misionari au sosit la o casă după-amiaza, târziu... Familia tocmai se pregătea să se așeze la masă... Misionarii n-au prea avut succes cu mesajul lor spus în pragul ușii... și femeia era pe cale să închidă ușa... Misionarii și-au depus mărturia despre adevărul Evangheliei... Unul dintre elderi a ridicat glasul astfel încât cei dinăuntru să îl poată auzi... După aceea, misionarii au plecat cam în grabă...

Se îndepărtaseră puțin de casă, când au auzit pe cineva chemându-i... Un tânăr de vreo 14 ani i-a ajuns din urmă și le-a spus: ‘Tata vrea să vă întoarceți’. Așa că s-au întors, grăbiți, înapoi... Tatăl a spus că nu fusese impresionat de ceea ce se spusese la ușă până când nu l-a auzit pe unul dintre ei depunându-și mărturia. După aceea, el a spus: ‘M-a cuprins un sentiment ciudat și am știut că greșisem alungându-vă’. Acest interes trezit de mărturie și de spiritul de convingere a dus la botezarea acestei familii” („When Thou Art Converted”, *Instructor*, iulie 1961, pag. 225).

- De ce a cerut tatăl ca misionarii să se întoarcă?
- Cereți celor două surori desemnate să povestească cum s-au simțit când li s-a predat Evanghelia.

Concluzii

Predând cu ajutorul Duhului Sfânt, vom spori cunoașterea, înțelegerea, mărturiile și credința – atât pentru noi, cât și pentru cei cărora le predăm. Trebuie să fim demni și pregătiți să predăm prin puterea

Duhului Sfânt. Dacă ne pregătim bine, vom preda cu convingere adevărul. Îndrumarea Duhului Sfânt o obținem atunci când studiem, când ne pregătim, când ne rugăm și când trăim respectând poruncile lui Dumnezeu.

„Și Spiritul vă va fi dat vouă prin rugăciunea făcută cu credință; și dacă nu primiți Spiritul, nu veți propovădui...

Și în timp ce veți înălța glasurile voastre prin Mângâietor, voi veți vorbi și veți profetiza așa cum Mi se pare bine;

Pentru că, iată, Mângâietorul cunoaște toate lucrurile și mărturisește despre Tatăl și despre Fiul” (D&L 42:14, 16–17).

Recomandare

Căutați îndrumarea Duhului Sfânt prin studiu, rugăciune și post. Aceștia sunt pașii pentru pregătirea în vederea predării. Observați și folosiți ocaziile de a-i învăța pe copii, pe alți membri ai familiei, pe prieteni și pe vecini.

Scripturi suplimentare

- Luca 24:32 (inimile ucenicilor ard înăuntrul lor)
 - Ioan 14:26 (Duhul Sfânt ne învață toate lucrurile)
 - 2 Nefi 32:7–8 (ascultați Spiritul)
 - Alma 5:43–52 (Alma mărturisește despre Spiritul Sfânt)
 - Moroni 10:7–8 (darurile de la Dumnezeu sunt date prin Spiritul lui Dumnezeu)
-

Pregătirea învățătoarei

Înainte de a prezenta această lecție:

1. Urmați etapele sugerate în lecție pentru a primi ajutor de la Duhul Sfânt.
2. Desemnați două membre ale clasei care să povestească ce sentimente au avut atunci când li s-a propovăduit Evanghelia.
3. Desemnați membre ale clasei care să prezinte povestiri, scripturi sau citatele pe care le doriți.

PREȘEDINȚI AI BISERICII

1. Joseph Smith

Născut la 23 decembrie 1805 în Sharon, ținutul Windsor, Vermont, fiul lui Joseph Smith, tatăl, și al lui Lucy Mack Smith. În primăvara anului 1829, a primit Preoția lui Melhisedec (rânduit drept apostol) de la apostolii Petru, Iacov și Ioan (vezi D&L 20:2, 27:12); chemat de Dumnezeu pentru a fi primul elder al Bisericii la 6 aprilie 1830; rânduit ca înalt preot la 3 iunie 1831 de către Lyman Wight; susținut ca președintele înaltei preoții la 25 ianuarie 1832, la conferința ținută în Amherst, ținutul Lorain, Ohio; martirizat la 27 iunie 1844 în închisoarea Carthage, din Carthage, ținutul Hancock, Illinois, la vârsta de 38 de ani.

2. Brigham Young

Născut la 1 iunie 1801 în Whitingham, ținutul Windham, Vermont, fiul lui John Young și al lui Abigail Howe Young. Rânduit ca apostol la 14 februarie 1835, de cei trei martori ai Cărții lui Mormon: Oliver Cowdery, David Whitmer și Martin Harris; susținut ca președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli la 14 aprilie 1840; la 27 decembrie 1847 este organizată Prima Președinție avându-l ca președinte al Bisericii pe Brigham Young; a murit la 29 august 1877, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 76 de ani.

3. John Taylor

Născut la 1 noiembrie 1808 în Milnthorpe, ținutul Westmoreland, Anglia, fiul lui James Taylor și al lui Agnes Taylor Taylor. Rânduit ca apostol la 19 decembrie 1838 de către Brigham Young și Heber C. Kimball; susținut ca președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli la 6 octombrie 1877; susținut ca Președinte al Bisericii la 10 octombrie 1880; a murit la 25 iulie 1887, în Kaysville, ținutul Davis, Utah, la vârsta de 78 de ani.

4. Wilford Woodruff

Născut la 1 martie 1807, în Avon (Farmington), ținutul Hartford, Connecticut, fiul lui Aphek Woodruff și al lui Beulah Thompson Woodruff. Rânduit ca apostol la 26 aprilie 1839 de către Brigham Young; susținut ca președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli la 10 octombrie 1880; susținut ca președinte al Bisericii la 7 aprilie 1889; a murit la 2 septembrie 1898, în San Francisco, ținutul San Francisco, California, la vârsta de 91 de ani.

5. Lorenzo Snow

Născut la 3 aprilie 1814, în Mantua, ținutul Portage, Ohio, fiul lui Oliver Snow și al Rosettei Leonora Pettibone Snow. Rânduie ca apostol la 12 februarie 1849 de către Heber C. Kimball; susținut drept consilier al președintelui Brigham Young la 8 aprilie 1873; susținut în calitate de consilier asistent al președintelui Brigham Young la 9 mai 1874; susținut ca președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli la 7 aprilie 1889; la 13 septembrie 1898 este organizată Prima Președinție avându-l ca președinte al Bisericii pe Lorenzo Snow; a murit la 10 octombrie 1901, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 87 de ani.

6. Joseph F. Smith

Născut la 13 noiembrie 1838 în Far West, ținutul Caldwell, Missouri, fiul lui Hyrum Smith și al lui Mary Fielding Smith. Rânduie ca Apostol și numit consilier în Prima Președinție, la 1 iulie 1866, de către Brigham Young; la 8 octombrie 1867 devine membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 29 august 1877, la moartea președintelui Young este eliberat din funcția de consilier în Prima Președinție; la 10 octombrie 1880 este susținut ca al doilea consilier al președintelui John Taylor; la 25 iulie 1887, la moartea președintelui Taylor este eliberat; la 7 aprilie 1889 este susținut ca al doilea consilier al președintelui Wilford Woodruff; la 13 septembrie 1898 este susținut ca al doilea consilier al președintelui Lorenzo Snow; la 6 octombrie 1901 este susținut ca primul consilier al președintelui Lorenzo Snow (nu a fost pus deoparte în această chemare); la 10 octombrie 1901, la moartea președintelui Snow este eliberat; la 17 octombrie 1901 este organizată Prima Președinție avându-l pe Joseph F. Smith drept președinte al Bisericii; a murit la 19 noiembrie 1918, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 80 de ani.

7. Heber Jeddy Grant

Născut la 22 noiembrie 1856 în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, fiul lui Jedediah Morgan Grant și al Rachelei Ridgeway Ivins Grant. Rânduie ca apostol, la 16 octombrie 1882, de către George Q. Cannon; la 23 noiembrie 1916 este pus deoparte ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 23 noiembrie 1918 este binecuvântat și pus deoparte ca președinte al Bisericii; a murit la 14 mai 1945, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 88 de ani.

8. George Albert Smith

Născut la 4 aprilie 1870 în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, fiul lui John Henry Smith și al lui Sarah Farr Smith. Rânduie ca apostol, la 8 octombrie 1903, de către Joseph F. Smith; la 8 iulie 1943 este pus deoparte ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; este rânduit

și pus deoparte ca președinte al Bisericii la 21 mai 1945, la vârsta de 75 de ani; a murit la 4 aprilie 1951, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 81 de ani.

9. David Oman McKay

Născut la 8 septembrie 1873 în Huntsville, ținutul Weber, Utah, fiul lui David McKay și al lui Jennette Eveline Evans McKay. Rânduitor ca apostol, la 9 aprilie 1906, de către Joseph F. Smith; la 6 octombrie 1934 este susținut ca al doilea consilier al președintelui Heber J. Grant; la 21 mai 1945 este susținut ca al doilea consilier al președintelui George Albert Smith; la 30 septembrie 1950 este susținut ca președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 9 aprilie 1951 este susținut ca președinte al Bisericii; a murit la 18 ianuarie 1970, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 96 de ani.

10. Joseph Fielding Smith

Născut la 19 iulie 1876 în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, fiul lui Joseph F. Smith și al lui Julina Lambson Smith. Rânduitor ca apostol, la 7 aprilie 1910, de către Joseph F. Smith; la 30 septembrie 1950 este susținut ca președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 9 aprilie 1951 este susținut ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 29 octombrie 1965 este susținut drept consilier în Prima Președinție; la 23 ianuarie 1970 este rânduit și pus deoparte ca președinte al Bisericii; a murit la 2 iulie 1972, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 95 de ani.

11. Harold Bingham Lee

Născut la 28 martie 1899 în Clifton, ținutul Oneida, Idaho, fiul lui Samuel M. Lee și al Louisei Bingham Lee. Rânduitor ca apostol, la 10 aprilie 1941, de către Heber J. Grant; la 23 ianuarie 1970 este pus deoparte ca președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 23 ianuarie 1970 este susținut ca primul consilier al președintelui Joseph Fielding Smith; la 7 iulie 1972 este rânduit și pus deoparte ca președinte al Bisericii; a murit la 26 decembrie 1973, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 74 de ani.

12. Spencer Woolley Kimball

Născut la 28 martie 1895, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, fiul lui Andrew Kimball și al lui Olive Woolley Kimball. Rânduitor ca apostol, la 7 octombrie 1943 de către Heber J. Grant; la 23 ianuarie 1970 este pus deoparte ca președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 7 iulie 1972 devine președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 30 decembrie 1973 este rânduit și pus deoparte ca președinte al Bisericii; a murit la 5 noiembrie 1985, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 90 de ani.

13. Ezra Taft Benson

Născut la 4 August 1899, în Whitney, ținutul, Franklin, Idaho, fiul lui George T. Benson și al lui Sarah Dunkley Benson. Rânduit ca apostol, la 7 octombrie 1943, de către Heber J. Grant; la 30 decembrie 1973 este pus deoparte ca Președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 10 noiembrie 1985 este rânduit și pus deoparte ca președinte al Bisericii; a murit la 30 mai 1994, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 94 de ani.

14. Howard William Hunter

Născut la 14 noiembrie 1907 în Boise, ținutul Ada, Idaho, fiul lui John William Hunter și Nellie Marie Rasmussen Hunter. Rânduit ca apostol, la 5 octombrie 1959, de către David O. McKay; la 10 noiembrie 1985 este pus deoparte ca președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 2 iunie 1988 este pus deoparte ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli; la 5 iunie 1994 este rânduit și pus deoparte ca președinte al Bisericii; a murit la 3 martie 1995, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, la vârsta de 87 de ani.

15. Gordon Bitner Hinckley

Născut la 23 iunie 1910, în Salt Lake City, ținutul Salt Lake, Utah, fiul lui Bryant S. Hinckley și al Adei Bitner Hinckley. Susținut ca asistent al Celor Doisprezece, la 6 aprilie 1958; rânduit ca apostol, la 5 octombrie 1961 de către David O. McKay; la 23 iulie 1981 este pus deoparte drept consilier al președintelui Spencer W. Kimball; la 2 decembrie 1982 este pus deoparte ca al doilea consilier al președintelui Kimball; de la 10 noiembrie 1985, a slujit ca primul consilier al președintelui Ezra Taft Benson; la 5 iunie 1994 este pus deoparte ca președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli și este chemat ca primul consilier al președintelui Howard W. Hunter; la 12 martie 1995 este rânduit și pus deoparte ca președinte al Bisericii.

INDEX

A

Abinadi înaintea regelui Noe,
secțiunea cu ilustrații, nr. 11

Administrarea

buna gospodărire a căminelor, lecție
despre, (146–151)
veniturilor familiei, lecție despre,
(152–159)

Adunarea de împărtășanie, scopul ei,
(124–126)

Adunare de post și de mărturie
când este ținută, (126)
rânduiei realizate în, (124)
scopul ei, (124)

Adunarea preoției
când se ține, (128)
cine participă, (128)

Adunările Bisericii

adunările copiilor, (128)
adunările de împărtășanie, (124–126)
adunările femeilor, (128)
adunările fetelor, (128)
adunările preoției, (128)
binecuvântările primite prin
participarea la, (129)
despre scripturi, (131)
invitarea prietenilor la, (137–139)
lecție despre, (124–131)
obligații după botez, (26)
post și mărturie, (126)
să facem adunări reușite, (126–128)
scopurile lor, (124–128)
scripturi despre, (131)
Societatea de Alinare, (128)
Societatea Primară, (128)

Școala de Duminică, (128)
Tinerele Fete, (128)

Alma botează în Apele lui Mormon,
secțiunea cu ilustrații, nr. 12

Ambianța în cămin,
arta, (244)
crearea unei ambianțe spirituale,
lecție despre, (237–244)
cum să îmbunătățim atmosfera în,
(239–246)
curățenia în cămin, (246)
distracții, (246)
frumusețile naturii pot îmbunătăți,
(244)
influența căminului, (237–239)
muzica în cămin, (239–242)
ordinea, (246)
picturi care să înfrumusețeze, (244)
scripturi și cărți, (246)
talentele și lucrul de mână, (244)
televiziunea, (246)

Animale, creșterea lor, (193)

Apă, folosiți apă pură pentru a o
amesteca cu laptele pentru copii,
(171)

Artă

dezvoltarea talentelor în, (244)
încurajarea în cămin, (244)

B

Băiatul Samuel chemat de către
Domnul, secțiunea cu ilustrații, nr. 3

Benson, Ezra Taft
scurtă biografie, (283)

- Bizuire pe forțe proprii și producerea în casă, (191–193)
- Botez
 cerințe pentru, (24)
 de ce trebuie să ne botezăm, (23)
 lecție despre, (22–28)
 legământul botezului, (24)
 obligații după, (26–28)
 scripturi despre, (28)
 și viață eternă, (22–24)
- Buget
 contribuții pentru Biserică, economii, alimente, îmbrăcăminte, gospodărie, cheltuieli medicale, transport, utilități, (157–158)
 lecție despre, (155–162)
 planificarea folosirii bugetului familiei, (155–157)
 model de buget (21-b), (159)
- Bunăstarea altora, preocuparea noastră, (26)
- C**
- Calificarea profesională,
 câștigarea banilor acasă, (217–218)
 deprinderea îndemânărilor de care avem nevoie, (204–206)
 dezvoltarea ei, lecție despre, (211–218)
 femeile trebuie să se califice pentru a fi gospodine și pentru a-și câștiga existența, (211–212)
 mamele și, (211–212)
 motive pentru care femeile trebuie să aibă un serviciu, (211)
 pregătirea pentru un serviciu, (212–215)
- Camera de pecetluire, Templul Vernal Utah, secțiunea cu ilustrații, nr. 17
- Caritate
 dragoste perfectă (56)
 dragostea pură a lui Hristos, (56)
 lecție despre, (56–60)
 slujire și, (58–59)
- Carne și legume
 pentru o bună nutriție, (163, 165)
- Castitate
 caracterul sfânt al trupului, (61–62)
 exemplul părinților și, (66)
 importanța, (61–62)
 îmbrăcămintea decentă și, (65)
 încălcarea legii castității – un păcat, (61–62)
 întâlnirile și, (63–64)
 lecție despre, (61–66)
 legea castității, (61)
 să-i învățăm pe copii, (62–66)
 scripturi despre, (66)
- Cămin
 arta în, (244)
 bizuire pe forțe proprii și producerea în casă, (191–193)
 buna gospodărie, lecție despre, (149–154)
 centru de studiu, (248–249)
 crearea unei ambianțe spirituale în, lecție despre, (237–247)
 crearea unor sentimente bune în, (239)
 fiecare lucru la locul potrivit, (150)
 grădinaritul, lecție despre, (180–190)
 influența lui, (237–239)
 muzica în, (239–242)
 păstrarea unui cămin îngrijit, (149)
 planificarea muncii în, (153)
 principiul ordinii, (150)
 producerea în casă, lecție despre, (191–190)
 să facem din casa noastră un cămin, (239–244)
 să simplificăm munca în cămin, (150–153)
 studierea Evangheliei în, lecție despre, (248–256)
- Cărți ale Bisericii, Cartea lui Mormon, broșuri, să le oferim (135–136)
- Cărți, încurajarea bucuriei de a avea cărți bune, (246)
- Căsătorie
 binecuvântările căsătoriei eterne, (70–72)
 căsătoria în templu, de ce, (68–70)
 lecție despre căsătoria eternă, (68–76)

- pregătirea pentru căsătoria eternă, (72–74)
sacrificiul pentru căsătoria eternă, (74–75)
- Căsătorie eternă
alegerea unui tovarăș etern de viață, (72–74)
binecuvântările ei, (70–72)
cerințele pentru, (72)
lecție despre, (68–76)
pregătirea pentru, (72–74)
sacrificiul pentru, (74–75)
scopul ei, (68)
- Cearța
vine de la diavol, (32)
îl alungă pe Duhul Sfânt, (32)
- Cereale
pentru copii, (172)
pentru o bună nutriție, (165)
Cina cea de taină, de Carl Bloch (17-a), (125)
secțiunea cu ilustrații, nr. 8
- Compania lui Martin Handcart în Bitter Creek, Wyoming, 1856;
secțiunea cu ilustrații, nr. 15
- Confecționarea articolelor necesare, (196)
- Consiliu de familie, ținerea lui, (115)
- Construirea corabiei, secțiunea cu ilustrații, nr. 1
- Copii
munca susținută, să-i deprindem cu ea, (220–222)
munca, să-i învățăm pe copii bucuria muncii, (225–226)
principiile Evangheliei, să-i învățăm pe copii să le aplice, (234)
proiecte de muncă ale familiei și, (225)
responsabilități, să fie date copiilor, (235)
să-i învățăm pe copiii mai mari să se îngrijească de cei mai mici, (223)
stăpânirea de sine, să le fie insuflată, (233–236)
treburile familiei, să-i învățăm să se îngrijească de ele, (223)
- Copii mici
alimente pentru (172–173)
când să le dăm alte alimente, (172–173)
hrana pentru, (169–173)
laptele de mamă și hrănirea cu biberonul, (171–172)
- Credință
cum s-o dezvoltăm, (2–5)
definiția ei, (2)
lecție despre, (2–11)
să dovedim, (5–8)
să o menținem prin supunere, (8–10)
scripturile, despre, (11)
- Curățenie și ordine în casă, (246)
- D**
- Datorii
administrarea veniturilor familiei, lecție despre, (155–162)
evitarea lor, (161)
- Decența (modestia)
caracterul sfânt al trupului, (61–62)
exemplul părinților, (66)
îmbrăcăminte decentă, (65)
lecție despre, (61–66)
să-i învățăm pe copii, (62–66)
scripturile despre, (66)
- Desăvârșire, calea spre, (26–28)
- Dezvoltarea
calificării personale, lecție despre, (211–218)
și învățarea autostăpânirii, lecție despre, (228–236)
talentelor, lecție despre, (202–210)
- Dezvoltarea personală, lecție despre, (203–210)
- Două mii de tineri luptători, secțiunea cu ilustrații, nr. 13
- Dragoste
dragoste pură–caritate, (56)
dragostea lui Hristos, (56–57)
lecție despre, (56–60)
legământul de a iubi, (58–59)
porunca de a iubi, (57)
slujirea clădește, (58)

Duhul Sfânt

- alină, (34–35)
- cine primește, (36)
- cum ne ajută, (32–36)
- cum să-l păstrăm cu noi, (32–33)
- de ce avem nevoie de el, (30–32)
- deciziile și, (33)
- inspiră însușiri frumoase, (33)
- îndrumarea lui, (26, 274–277)
- lecție despre darul lui, (30–36)
- mărturisește despre adevăr, (35–36)
- mărturisește, (278)
- ne ajută să creștem în Biserică, (33)
- ne avertizează, (33–34)
- nu va rămâne cu cei nesupuși, (32)
- să căutăm tovarășia lui, (36)
- să predăm prin puterea și influența lui, (274–277, 278)
- să urmăm îndemnul lui, (136–137)
- scripturi despre, (36, 279)

E

Estera

- ilustrația ei, înaintea regelui, (6-a), (47)
- secțiunea cu ilustrații, nr. 4

Evanghelia

- atmosfera pentru studiul ei acasă, (249)
- binecuvântările studierii, (250–255)
- ocazii de predare, (250)
- părinții trebuie să predea, (248)
- planificarea studiului în familie, (249)
- pregătirea pentru a preda, lecție despre, (257–265)
- rugăciunea în familie, (249–250)
- să mărturisim copiilor, (254)
- să ne învățăm unul pe altul, (257–260)
- scripturi despre, (265, 273)
- scripturi, studiul lor, (250–252)
- seara de familie și, (254)
- studierea Evangheliei în căminele noastre, lecție despre, (248–256)

- Exemplu bun, să dăm familiei, prietenilor, celor care nu sunt membri, (137)

F

Familie

- administrarea veniturilor, lecție despre, (155–162)
- consultarea în, lecție despre, (110–116)
- hrana pentru, lecție despre, (163–168)
- să insuflăm valoarea muncii și a răspunderii, lecție despre, (219–227)
- Femeia sfântă din zilele din urmă femeie singură, (104–108)
- lecție despre, (99–109)
- responsabilitățile și binecuvântările unei mame sfinte din zilele din urmă, (101–103)
- responsabilitățile și binecuvântările unei soții sfinte din zilele din urmă, (99–101)
- tinere fete, (104)

Femei

- binecuvântările mamei sfinte din zilele din urmă, (101–103)
- binecuvântările pentru femeia singură, (104–108)
- binecuvântările preoției, (93–94)
- binecuvântările soției sfinte din zilele din urmă, (99–101)
- câștigarea banilor prin munca de acasă, (217–218)
- dezvoltarea calificării profesionale, lecție despre, (211–218)
- femeia sfântă din zilele din urmă, lecție despre, (99–109)
- mamele și serviciul, (211–212)
- pregătirea pentru serviciu, (211–212)
- relația femeii cu conducătorii preoției acasă, (95–96)
- relația femeii cu conducătorii preoției la Biserică, (96–97)
- responsabilitățile mamei sfinte din zilele din urmă, (101–103)
- responsabilitățile soției sfinte din zilele din urmă, (99–101)
- responsabilitățile femeii sfinte din zilele din urmă, lecție despre, (99–109)
- rolul femeii singure, (104–108)
- să cinstim și să susținem preoția, 92

scripturile despre, (98, 109)
susținerea deținătorilor preoției
acasă, (96–97)
și preoția, lecție despre, (93–98)

Femeie la fântână, de Carl Bloch,
secțiunea cu ilustrații, nr. 6

Femei singure,
responsabilități, (104–108)
rolul lor, (104–108)

Fructe
pentru copii, (172)
pentru nutriție bună, (163, 166)

G

Grant, Heber J., scurtă biografie, (281)

Grădinărit
îngrijirea grădinii, (187)
lecție despre, (180–190)
pentru nutriție bună, (180)
planificarea, (180–187)
plantarea grădinii, (187)
pregătirea grădinii, (185–187)
sfatul profesilor despre, (180)

H

Hinckley, Gordon B., scurtă biografie,
(283)

Hrana
alimente care asigură o hrană bună,
(163–168)
Cuvântul de Înțelepciune și,
(163–167)
misionarii să învețe să-și prepare
hrană nutritivă, (142)
pentru familie, lecție despre,
(163–168)
pentru femei însărcinate, (169–171)
pentru mamă și copil, lecție despre,
(169–173)
piramida îndrumătoare a
alimentelor (22-b), (166)
pregătirea unei hrane nutritive,
(167–168)

Hristos
dezvoltarea credinței în, (2–11)

Hristos rugându-Se în grădina
Ghetsimani, pictură reprezentându-
L pe, (2-b), (17)
Răstignirea, pictură reprezentând,
(2-c), (18)
să luăm asupra noastră numele lui,
(24)
și copii din toată lumea, secțiunea cu
ilustrații, nr. 10

Hunter, Howard W., scurtă biografie,
(283)

I

Iertare, pocăința aduce, (16–21)

Împărtășanie, participarea cu
regularitate la, (26)

Înfrățirea
munca misionară și, lecție despre,
(132–139)
noi membri, (138)

Îndemnul Spiritului, să le urmăm,
(136–137)

Îndurarea până la capăt, (27)

Înfrățirea și munca misionară, lecție
despre, (132–139)

Isus la ușă, secțiunea cu ilustrații, nr. 9

K

Kimball, Spencer W., scurtă biografie,
(282)

L

Lecții, în acest manual, v–vi

Lee, Harold B., scurtă biografie, (282)

Legământ,
definiția lui, (24)
legământul de la botez, (24)
legământul de la împărtășanie, (24)

Legume
grădinărit, lecție despre, (180–190)
pentru copii, (172)
pentru o bună nutriție, (163, 166)
sădirea și conservarea, (195–196)

M

Mame

binecuvântările și responsabilitățile mamelor sfinte din zilele din urmă, (101–103)
hrana pentru mamă și copii, lecție despre, (169–173)

Manual, acest

fiecare soră trebuie să-l studieze în timpul săptămânii, (vi)
pentru femei și tinerele fete la adunările de duminică, (v)
sugestii pentru învățător, (v–vi)

Maria și Marta, secțiunea cu ilustrații, nr. 7

Mărturie

adevărurile care trebuie să fie conținute, (37)
adunarea de post și de mărturie, (126)
cum putem să obținem, (38–41)
cum să păstrăm, (41–42)
David O. McKay, cum a primit, (38–39)
definiția ei, (37)
depunerea ei, (42)
dorința de a crede este primul pas, (40)
îndemnuri pentru a mărturisi, (135–136)
lecție despre, (37–42)
Marion G. Romney, cum a primit, (39)
mărturia lui Joseph F. Smith, (37–38)
meditați și rugați-vă cu credință pentru, (40)
postiți și rugați-vă deseori pentru, (40–41)
să înfăptuim voința lui Dumnezeu pentru a obține o mărturie (40)
să o clădim pe a noastră și pe a altora, (41–42)

McKay, David O., scurtă biografie, (282)

Misionari

cum să fii, (134–138)
instruirea necesară, (142)
munca misionară și înfrățirea, (132–139)

pregătirea fizică pentru, (142)
pregătirea pentru, (140–144)
pregătirea și încurajarea, lecție despre, (140–147)
pregătirea tineretului, (140–144)
responsabilitatea pentru pregătire, (140)
rolul tinerelor fete de a-i ajuta pe, (144–146)
scrisori către, (145)

Moise în papură, secțiunea cu ilustrații, nr. 2

Munca

contribuie la succesul familiei, (222)
moduri de a-i învăța pe copii, (222–225)
privilegiul ei, (219)
proiecte de muncă în familie, (225)
să insuflăm familiei valoarea muncii, lecție despre, (219–227)
să-i învățăm pe copii să le placă munca, (225–226)
să-i învățăm pe copii să se îngrijească de nevoile lor fizice, (222–223)
să-i învățăm pe copii, (220–225)
să-i învățăm pe copiii mai mari să se îngrijească de cei mai mici, (223)
treburile familiei, să-i învățăm pe copii să ajute la treburile familiei, (223–225)

Munca misionară și înfrățirea

aduce bucurie, (135)
cum să facem, (134–138)
importanța lor, (132–133)
lecție despre, (132–139)

Muncă voluntară, ca pregătire pentru angajare, (215)

N

Natura, să încurajăm aprecierea ei, (244–246)

Nefi dojenindu-și frații, ilustrația (1-d), (9)

Nevoi, să ne îngrijim de ale noastre, (193–196)

O

Ordine și curățenie în casă, (246)

P

Petru, Iacov și Ioan conferă Preoția lui Melhisedec lui Joseph Smith și lui Oliver Cowdery, ilustrație (11-a), (79)

Pioșenia

- căminul și, (52)
- exemplul și, (55)
- față de Casa Domnului, (52)
- față de Dumnezeu, (51)
- față de numele divinității, (51)
- fericirea și, (52)
- importanța ei, (51)
- îmbunătățirea ei, (53–54)
- înțelesul ei, (51)
- la Biserică, (54)
- lecție despre, (49–55)
- părinții și, (54–55)
- să-i învățăm pe alții, (54–55)
- „una dintre cele mai înalte calități ale sufletului”, (49)

Pomi fructiferi, plantarea lor, (195)

Pocăința

- aduce iertarea, (16–21)
- ce înseamnă a te pocăi, (12–15)
- lecție despre, (12–21)
- lucruri pentru care trebuie să ne pocăim, (15)
- scripturile despre, (21)
- toți avem nevoie de ea, (15–16)

Post

- binecuvântările care vin datorită lui, (44)
- copiii și, (45)
- Estera și, (46–48)
- famiiliile și, (44–45)
- lecție despre, (44–48)
- motiv pentru, (44)
- obligație după botez, (26)
- rugăciunea și, (45)
- scripturi despre, (48)
- supunere și, (48)
- sursă de putere, (45–48)

și rugăciunea sporesc spiritualitatea, (44)

Predare

- aplicarea scripturilor în viețile noastre, (268–270)
- din scripturi, lecție despre, (266–273)
- obținerea îndrumării Duhului Sfânt, (264, 274–279)
- prin puterea și influența Duhului Sfânt, lecție despre, (274–279)
- să insuflăm familiilor valoarea muncii și a responsabilității, lecție despre, (219–227)
- să mărturisim, (278)
- să ne învățăm unul pe altul, (257–260)
- să ne pregătim pentru a preda din scripturi, (257)
- să ne pregătim pentru a preda, lecție despre, (257–265)
- să ne rugăm pentru a avea Spiritul, (264)
- să-i iubim pe cei cărora le predăm, (262–264)
- scripturile despre, (265)
- stăpânirea de sine, lecție despre, (228–236)
- studiu și pregătire, (260–262)

Preoția

- cinstirea și susținerea ei, (94)
- definiție, (78, 91)
- femeile și, lecție despre, (93–98)
- lecție despre importanța ei, (78–83)
- lecție despre rânduiețile preoției, (84–92)
- necesară pentru exaltarea familiei, (81–82)
- oficiile și responsabilitățile ei, (78)
- puterea preoției, prin dreptate, (80–81)
- restaurarea preoției, conferirea preoției lui Joseph Smith, (78)
- scripturile despre, (83)

Președinți ai Bisericii, scurte biografii, (277–280)

Prevenirea bolilor

alungarea insectelor din casă, (174)

controlul microbilor, (174–175)
 curățenia, (175)
 îndepărtarea resturilor animale și umane, (175)
 lecție despre, (174–179)
 planșa rezistența și imunitatea la boli (24-a), (176)
 practici sănătoase de igienă, (178)
 protecția alimentelor, (175)
 semne de îmbolnăvire, (178)
 tratarea bolnavilor, (174)
 vaccinările, (175–178)

Prieteni,
 invitarea lor acasă sau la adunările Bisericii, (138)
 munca misionară și înfrățirea, lecție despre, (132–139)

Producerea în casă
 confecționarea articolelor necesare, (196)
 conservarea alimentelor, (195)
 cusutul și reparatul, (196)
 deprinderea unor îndemânări, (199)
 grădinaritul, (195)
 lecție despre, (191–199)
 păstrarea avutului, (196)
 repararea bunurilor, (196)
 să ne bizuim pe forțele noastre, (191–193)
 să ne îngrijim de nevoile noastre, (193–196)

R

Răbdare cu prietenii și cu cei din familie care nu sunt membri ai Bisericii, (137)

Rânduielele preoției
 binecuvântările lor, (87–89)
 definiție și enumerarea lor, (84)
 lecție despre, (84–92)
 răbdare în așteptarea binecuvântărilor ce derivă din, (89–91)
 scripturile despre, (92)

Responsabilitate, să însuflăm familiilor sentimentul de responsabilitate, lecție despre, (219–227)

Rugăciune
 obligație, (26)
 pentru îndrumarea Duhului Sfânt, (274)
 pentru pregătirea în vederea predării, (264)

S

Salvare
Vezi botez și viață eternă
 Salvatorul, să aflăm despre, (2)

Samuel Lamanitul pe zid, secțiunea cu ilustrații, nr. 14

Scripturi
 aplicarea scripturilor în viețile noastre, (268–270)
 predarea scripturilor, lecție despre, (266–273)
 pregătirea pentru predare, (257)
 studierea lor ne ajută să primim mărturia noastră, (40)

Seara de familie
 ajută la crearea unui sentiment bun în cămin, (239)
 binecuvântările ei, (122–123)
 fiecare familie trebuie să țină, (117)
 lecție despre, (117–123)
 seara de luni liberă pentru, (117)
 Secțiunea cu ilustrații, (294)

Sfătuirea în familie
 consiliu de familie, (113–115)
 lecție despre, (110–116)
 valoarea sfătuirii în familie, (115)

Slăbiciuni, Domnul ni le va arăta, (16)

Slujirea
 clădește dragoste, (58)
 lecție despre, (56–60)
 legământ pentru slujire, (58–59)

Smith, George Albert, scurtă biografie, (281)

Smith, Joseph, scurtă biografie, (280)

Smith, Joseph F., scurtă biografie, (281)

Smith, Joseph Fielding, scurtă biografie, (282)

Snow, Lorenzo, scurtă biografie, (281)

Soți

să arătăm dragoste și respect față de,
(110–113)

sfătuirea cu, (113)

Standardele îmbrăcămintei

și decența, (65–66)

încurajarea decenței, (65)

Standardele întâlnirilor,

încurajarea lor, (63–65)

și castitatea, (63–65)

Stăpânirea de sine

dezvoltarea și învățarea ei, lecție
despre, (228–236)

dobândirea ei, (231)

necesară pentru progres, (228–229)

rugăciunea și cititul scripturilor ca

ajutor în dezvoltarea ei, (233)

să ne cunoaștem pe noi înșine, (231)

să stabilim scopuri, (231–233)

să-i învățăm pe copii, (233–235)

Spiritul Domnului, creează un

sentiment bun în cămin, (239)

Școala de Duminică, (128)

T

Talente

descoperirea și dezvoltarea lor,
(204–206)

dezvoltarea lor, lecție despre,
(203–210)

fiecare are talente și îndemânări,
(203–204)

folosirea dreaptă a talentelor aduce
fericire, (209–210)

folosirea sau pierderea lor, (206–209)

scripturile despre, (210)

Tații

rânduieile preoției, (84, 87)

rolul în cămin, (95–96, 110)

sfătuirea cu familiile, lecție despre,
(110–116)

sfătuirea cu soțiile, (113)

Taylor, John, scurtă biografie, (280)

Templul Manila, Filipine, secțiunea cu
ilustrații, nr. 16

Trupul, caracterul lui sfânt, (61–62)

U

Umilință, cerință pentru botez, (24)

V

Viața eternă, unele cerințe pentru,
(26–27)

Venituri

administrarea veniturilor familiei,
lecție despre, (155–162)

economii, (158–161)

evitarea datoriilor, (161)

model de buget, (21-b), (159)

nevoi, (161)

planificarea folosirii lor, (155–157)

stabilirea bugetului, (157–158)

zeciuiala și alte contribuții pentru
Biserică, (157)

Vestirea nașterii lui Hristos către
păstori, secțiunea cu ilustrații, nr. 5

W

Woodruff, Wilford, scurtă biografie,
(280)

Y

Young, Brigham, scurtă biografie,
(280)

SECȚIUNEA CU ILUȘTRAȚII

Această secțiune cuprinde ilustrații selectate din Setul cu ilustrații inspirate din Evanghelie. Aceste ilustrații pot fi folosite ca material suplimentar pentru studierea și predarea Evangheliei, la Biserică și acasă.

Vechiul Testament

1. Construirea corabiei
Genesa 6–7; Moise 8
2. Moise în papură
Exodul 1:1–2:10
3. Băiatul Samuel chemat de către Domnul
1 Samuel 3:1–10, 19–20
4. Estera
Estera 1–10

Noul Testament

5. Vestirea nașterii lui Hristos către păstori
Luca 2:8–20
6. Femeie la fântână (de Carl Bloch. Folosită cu permisiunea Muzeului Național de Istorie Frederiksborg din Hillerød.)
Ioan 4:3–30, 39–42
7. Maria și Marta
Luca 10:38–42; Ioan 11:5
8. Cina cea de taină (de Carl Bloch. Folosită cu permisiunea Muzeului Național de Istorie Frederiksborg din Hillerød.)
Matei 26:17–30; Marcu 14:12–26; Luca 22:7–23, 39; Ioan 13:1, 23–35; 14–17; 18:1; Traducerea lui Joseph Smith, Matei 26:22–24
9. Isus la ușă
Apocalipsa 3:20
10. Hristos și copiii din lumea întreagă
Matei 11:28–30; 2 Nefi 26:33; 3 Nefi 9:14–18; Moroni 10:32

Cartea lui Mormon

11. Abinadi înaintea regelui Noe
Mosia 11–17
12. Alma botează în apele lui Mormon
Mosia 17:2–4; 18:1–17
13. Cei două mii de tineri luptători
Alma 53:10–21; 56:44–56; 58:39
14. Samuel Lamanitul pe zid
Helaman 13:1–16:8

Istoria Bisericii

15. Compania de cărucioare a lui Martin Handcart în Bitter Creek, Wyoming, 1856
Our Heritage: A Brief History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Fotografii ale templelor

16. Templul Manila Filipine
17. Camera de pecetluire, Templul Vernal Utah

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN

4 02311 13171 6

31113 171